

Giới thiệu Vạn Lân Sủng Vợ

Độ dài: 256 (chưa gồm ngoại truyện)

Thể loại: Hiện đại, ngọt sủng, đô thị tình duyên, hào môn thế gia, cưới trước yêu sau, HE

Editor: Cynlia

Cố Duy Thâm chú ý đến cô gái này cũng chỉ vì tên cô khá đặc biệt

- Quý Sênh Ca? Nghĩa là hằng đêm ca hát sao?

Cô cười:

- Tam thiếu gia có thể hằng đêm ca hát được sao?

.....

Gia tộc Cố gia, thế gia trăm năm vọng tộc, có tiếng khắp Vân Giang. Tam thiếu gia Cố gia càng nổi bật hơn, quả thật là sinh ra ngâm muổng vàng, từ nhỏ cực được cưng chiều và còn là người thừa kế sáng giá nhất của gia tộc

Ồ Quý gia, một đứa con vợ lẽ bị mọi người khinh thường xa lánh. Xuất thân hèn mọn, không lên được mặt bàn, cô chỉ là một đứa con gái bị ghê lạnh, ngày qua ngày gian nan sinh tồn

So với nhau, quả thật người trên trời, kẻ dưới đất.Đối mặt với những ngờ vực của người ngoài, ngón tay Quý Sênh Ca ngả ngón trước cavat trên ngực người đàn ông, ngữ khí bất mãn: "Anh nghe đi, bọn họ đều nói em danh không chính, ngôn không thuận."

Ngay sau hôm đó, Tam Cố thiếu gia cầu hôn, một màn oanh oanh liệt liệt toàn thành.

Trang sức đỏ rực trải dài mười dặm đường, cảnh tượng độc nhất vô nhị

.....

Anh đường đường ngang ngược, thân phận tôn quý.

Cô thận trọng từng bước, dụng tâm tính kế.

Ánh mắt người đàn ông dừng trên người người phụ nữ tiềm tàng dã tâm, ngón tay điểm qua khóe miệng cô, "Nếu tôi giúp em thực hiện ý nguyện, em định báo đáp tôi thế nào?"

Báo đáp?

Quý Sênh Ca ngẩng đầu, đáy mắt trong suốt nhiễm vài phần ý cười, "Đời này của em đều do anh định đoạt."

Nghe vậy, anh đập tắt thuốc trong tay, nhẹ ôm cô vào lòng.

Lần đầu tiên anh tin tưởng lời của một người phụ nữ, song không nghĩ tới lời hứa hẹn ngọt ngào lại có thể hóa thành lưỡi dao sắc tằm độc.

.....

[Vở kịch đêm tân hôn]

Đêm tân hôn, Cố tiên sinh khoác áo ngủ, vành tai tóc mai chạm nhau, thổ lộ với vợ, "Em biết anh dài ngắn thế nào, anh biết em sâu cạn ra sao."

Cố phu nhân đỏ mặt, tay đặt trước ngực.

Cái này mẹ nó là đặc biệt thổ lộ sao? Rõ ràng là đùa giỡn lưu manh.

Anh sống đến từng này, chỉ trăm phương ngàn kế tính toán một việc là cưới cô.

Mang cô chiếm cho riêng mình, cả đời nâng niu trân quý.

[Vở kịch Cố tiên sinh sủng ái vợ]

Ngày nọ, truyền thông tìm đến phỏng vấn, người chủ trì cầm trên tay microphone hỏi một vấn đề, " Xin hỏi Cố tiên sinh, Cố phu nhân từng oán giận địa vị gia đình bất bình đẳng, ngài cảm thấy thế nào?"

Người đàn ông hai tay đặt trên đầu gối, " Người ở trên cao, người ở dưới thấp sao có thể bình đẳng "

Người chủ trì hai mắt lập tức tỏa sáng, "Vậy ngài nhất định là người làm chủ rồi."

Người đàn ông gật đầu, khóe miệng cong thành vòng cung mở người, "Phải, tôi là chủ gia đình, Cố phu nhân là chủ của tôi."

Mọi người: "....."

Cố phu nhân ngồi trước TV, gương mặt nháy mắt phiếm hồng. Cố tiên sinh nhà cô cũng thật là, ai lại nói thẳng thế bao giờ!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Hằng đêm ca hát

Thành phố Vân Giang, chạng vạng 7 giờ tối.

Trước cửa khách sạn bay sao giữa trung tâm thành phố, siêu xe xếp thành hàng dài, khiến nửa con phố bị vây kín đến mức con kiến cũng không chui lọt.

Đêm nay Cổ thị tổ chức tiệc rượu mừng kỉ niệm, đội hình tuyệt đối là phô trương danh thế hào môn. Ai không biết ban đầu Cổ thị xuất thân từ một công ty thu âm nhỏ, trải qua ba thế hệ tài năng liên phát triển thành "đế quốc" thương nghiệp. Hiện tại, từ tài chính, bất động sản đến thương mại, hậu cần, trong rất nhiều lĩnh vực Cổ thị đều nắm giữ một vị trí nhỏ, song ảnh hưởng lại sâu rộng.

Công ty truyền thông Lệ Tinh được coi là nền tảng của Cổ gia, trước nay đều do cháu đích tôn Cổ Tái Thành toàn quyền quản lý, nhưng Cổ lão gia vốn ưu ái tam thiếu, đầu năm nay đã ra thông báo đại thiếu và tam thiếu cùng nhau quản lý. Không ngờ chỉ ngắn ngủi mấy tháng, tam thiếu liền khiến Lệ Tinh trở nên náo nhiệt, làm Cổ lão gia hết sức hài lòng. Tiệc rượu hôm nay chỉ sợ cũng là dịp tuyên bố Tam thiếu chính thức tiếp nhận truyền thông Lệ Tinh.

Chỉ là nếu như vậy, địa vị Cổ Tái Thành ở Cổ gia lại thành ra khó xử.

Trên tầng 12 của khách sạn, hội trường theo phong cách La Mã cổ, quần là áo lượt, tiệc rượu linh đình. Các khách mời lần lượt đến đông đủ, khiến khung cảnh càng thêm huyền ảo.

Hội tiệc lớn được phân chia thành các sảnh nhỏ. Những người có bối cảnh hiển hách đều được sắp xếp vào sảnh trước, còn họ hàng xa của Cổ gia được bố trí ở hai sảnh nhỏ phía sau.

Khăn trải bàn tơ tằm màu trắng ngà, sờ cảm giác trơn nhẵn. Quý Sênh Ca một tay chống cằm, ngón tay lạng lẽ vuốt ve. Lễ phục đen trên người cô cùng khăn trải bàn trắng tạo thành cảm giác đối lập.

"Mẹ, đôi hoa tai kim cương của con mạng có được không?"

"Có hoa tai, Mỹ Âm của chúng ta hôm nay thật xinh đẹp, yên tâm đi."

"Con cũng thấy vậy."

Quý Sênh Ca nhìn thoáng qua dung nhan tinh xảo trước mặt, chậm rãi dời mắt.

"Này!" Quý Mỹ Âm giọng điệu không tốt, "Quý Sênh Ca, ba bảo cô tham gia tiệc rượu của Cổ gia, hiển nhiên là muốn giữ thể diện cho nhà họ Quý. Chắc chắn, cô nhìn lại mình đi, ăn mặc bần xỉn như vậy?"

Quý Sênh Ca cúi đầu uống nước, không để ý tới sự chế giễu của cô ta. Kỳ thực, những gì cô ta nói cũng không hoàn toàn sai, cũng là con gái nhà họ Quý, nhưng cô vĩnh viễn không được công nhận, vĩnh viễn là người thừa.

"Mỹ Âm, nhỏ tiếng chút, ba con nghe được thì không hay đâu." Mẹ Quý ngừng khí ôn hoàn nhắc nhở.

Liếc nhìn khách khứa xung quanh, Quý Mỹ Âm không tình nguyện dẫu môi.

Đôi mẹ con này kẻ xướng người họa, Quý Sênh Ca đã sớm nhìn đến quen rồi, cô chỉ cảm thấy có chút lạnh. Do bộ lễ phục màu đen trên người không kịp đưa đến cửa hàng giặt ủi, quần áo còn chưa khô hẳn đã mặc vào nên lúc này, càng ngồi lâu ở đại sảnh, cô càng thấy không thoải mái.

Không lâu sau, một bóng dáng vội vàng trở về. Mẹ Quý kéo ghế dựa cho chồng, "Thế nào? Có gặp tam thiếu không?"

Quý Nhân sắc mặt có chút khó coi, "Không, quá nhiều người, căn bản không có cơ hội tới gần cậu ta."

Quý Mỹ Âm nghe cha nói, vẻ mặt mất mát. Trong một dịp như đêm nay, thiên kim danh giá tham dự không ít. Tuy Quý Mỹ Âm cô diện mạo không tồi, nhưng thân thế bối cảnh còn quá kém.

"Đừng nóng vội, bữa tiệc vừa mới bắt đầu, còn nhiều cơ hội." Quý phu nhân rót rượu vang đỏ cho chồng.

Quý Nhân ngược lại càng thêm nhũn mảy, "Tiệc rượu kết thúc thì Cổ lão gia liền tuyên bố người tiếp nhận Lệ Tinh, đến lúc đó mọi người đều tìm tam thiếu chúc mừng, còn đến lượt tôi sao?"

Quý phu nhân cắn môi. Quá nhiều người muốn móc nối với Cổ gia, Quý gia bọn họ còn không được xem là danh môn.

Đối diện ghé dựa, Quý Sênh Ca trầm mặc nghe bọn họ nói chuyện, từ đầu đến cuối không hề hé miệng, an tĩnh như thể cô không phải người nhà họ Quý.

Tiệc rượu quá nửa, không khí trong hội trường ngày càng náo nhiệt. Thảm đỏ trải dài hành lang, đèn đuốc sáng trưng.

Cổ Tái Thành một tay cầm ly rượu, một tay giữ di động, đứng trong góc nhỏ giọng, "Đình Đình, em đến phòng 3303 chưa?"

Điện thoại truyền đến giọng phụ nữ ngượng ngùng, "Đến rồi. Tái Thành, chừng nào anh lên đây?"

"Tiệc rượu rất nhanh sẽ kết thúc, chờ anh lên tìm em." Cổ Tái Thành nắm chặt di động, ánh mắt thâm trầm nhìn về phía trước, "Anh sẽ gọi champagne cùng điểm tâm, em ăn trước đi."

"Được, anh tranh thủ lên sớm một chút." Ôn Đình vui sướng trả lời. "Có nên mặc bộ nội y trắng không đây, bộ mà em thích ấy?"

".... Mặc."

"Ngắt điện thoại, Cổ Tái Thành liếc mắt về phía người đàn ông đằng sau, hai mắt lóe lên tia kinh ngạc, "Duy Thâm, sao em lại đứng đây?"

"Đứng chờ tỉnh rượu." Đôi mắt đen của người đàn ông đặc biệt sáng. Cổ Tái Thành cười, thu lại ánh mắt.

"Anh."

"Sao thế?"

Cổ Duy Thâm một tay đút túi, phía trên áo sơ mi trắng bó sát lồng ngực rắn chắc, nói: "Đêm nay chúng ta còn chưa uống với nhau ly nào."

"Phải rồi, anh đang muốn tìm cậu uống một ly."

Người phục vụ mang khay đến, trên khay chỉ có duy nhất một ly rượu. Cổ Tái Thành duỗi tay lấy ly, đưa đến trước mặt người đàn ông, "Em ba, anh đây kính cậu."

Cổ Duy Thâm nhìn chằm chằm ly rượu được anh ta đưa tới, không nhận lấy. Anh hơi cúi mặt, đáy mắt thoáng qua một tia lạnh lẽo.

Thấy anh không đưa tay, sắc mặt Cổ Tái Thành khẽ thay đổi.

Trong giây lát, tay phải Cổ Duy Thâm nâng lên, khoe miệng cong một nụ cười, "Nếu là anh cả kính rượu, em đương nhiên phải uống."

Cổ Tái Thành thấy anh một hơi cạn sạch liền thở phào nhẹ nhõm.

Khắp buổi tiệc đều là các phu nhân đàm luận tiêu chuẩn chọn con dâu, khiến người ta hít thở không thông. Quý Sênh Ca đứng ngoài hành lang hóng gió, tính toán tim lý do rồi đi.

"Tam thiếu, ngài uống say rồi, đại thiếu gia dẫn ngài đến phòng 3303 nghỉ ngơi một lát."

"Đại thiếu gia dẫn tôi đưa ngài lên."

Quý Sênh Ca đi phía trước, bước chân nhanh chóng chậm lại. Đây là tam thiếu?

Đỉnh!

Cửa thang máy mở ra, phục vụ khách sạn đỡ người đàn ông bên cạnh, "Tam thiếu, phía trước là phòng 3303."

Cố Duy Thâm chậm rãi ngừng đầu, liếc mắt về vị trí đặt camera, dừng bước. Anh khẽ hít một hơi, "Thế phòng đưa tôi, cậu đi lấy nước đi, tôi đang khát."

"Trong phòng có....."

"Tôi muốn uống ngay bây giờ."

Người phục vụ do dự vài giây, xoay người đi về phía bàn phục vụ.

Chờ đến khi phục vụ mang bình nước trở về, cửa phòng 3303 đã mở ra. Anh cực kỳ quen thuộc vị trí đặt camera tầng này, mỗi bước đi đều có thể tránh được camera quay phía chính diện.

Đi đến trước cửa, phục vụ chỉ kịp thấy bóng dáng người đàn ông lướt qua cửa.

Xoạch!

Cửa phòng đóng lại, người phục vụ cầm bình nước gọi: "Tam thiếu, nước ngài cần đây."

Trong phòng không hề có động tĩnh, người phục vụ nhìn chăm chăm một lúc rồi mới rời đi.

Một bên cửa an toàn bị đẩy ra, Quý Sênh Ca thò đầu ra ngoài. Cô thở hồng hộc chạy lên, đáng tiếc vẫn không đuổi kịp.

Cánh cửa thông nhau đóng lại, Quý Sênh Ca chuẩn bị rời đi, khi xoay người ngoài ý muốn đối diện một đôi con người đen kịt.

"A —"

Tiếng kinh hô chưa kịp phát ra, miệng cô đã bị người đàn ông che kín, "Theo dõi tôi?"

Không phải!

Quý Sênh Ca trừng mắt với người đàn ông, tím đập điện cuồng. Anh ta không phải tam thiếu nhà họ Cố sao? Nhưng không phải anh ta vào phòng 3303 à?

"Cô là ai?" Người đàn ông dần dần cúi mặt, khiến Quý Sênh Ca toàn thân nổi một tầng da gà. Cô không ngờ tới mình lại có thể ngay chỗ này đụng độ Cố Duy Thâm.

Ngay lúc này, lối thoát hiểm hành lang truyền đến một loạt tiếng bước chân. Quý Sênh Ca đưa mắt nhìn, có một vài người đàn ông xa lạ tay cầm thiết bị quay phim, chụp ảnh, đang cố thủ gần phòng 3303.

Những người lạ mặt đó, cùng với căn phòng 3303 gần đây, đều mơ hồ truyền đến một loại tin tức không bình thường.

Người đáng lẽ đã vào phòng 3303, Cố Duy Thâm, ngay lúc này lại dè dặt trên tường. Quý Sênh Ca hít một hơi thật sâu, cô bỗng dưng có chút tò mò, căn phòng kia rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

Cố Duy Thâm cũng nhìn những người đó, anh khẽ hừ một tiếng, khóe miệng cười như không cười. Quả nhiên kế hoạch chu đáo cẩn thận, nếu như anh ra ngoài bây giờ, trò vui lập tức không còn vui chút nào.

Vừa rồi anh cả thêm thứ gì đó vào ly rượu kia nên lúc này được tính phát tác, đại não anh bắt đầu trở nên hưng phấn, toàn thân nóng hầm hập một cách lạ thường.

Người đàn ông khẽ sát Quý Sênh Ca, nhiệt độ cơ thể anh tăng dần. Rõ ràng, nhiệt độ cơ thể lên đến mức này thật không bình thường.

Lông tơ toàn thân Quý Sênh Ca nháy mắt dựng đứng, trong lòng lập tức rút ra kết luận. Giờ phút này, cô không biết có phải ông trời cho cô cơ hội hay không, nhưng cô biết rõ, cơ hội này tuyệt đối không thể bỏ lỡ.

"Tam thiếu cần hỗ trợ không?" Quý Sênh Ca nhìn người đàn ông trước mặt.

Tuy thân thể Cố Duy Thâm rất khó chịu, lý trí lại hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

"Cô là ai?"

"A.."

Quý Sênh Ca ngược mặt, khuôn mặt với ngũ quan xinh đẹp rõ ràng rơi vào trong mắt Cố Duy Thâm, "Tôi là người có thể giúp anh."

Phụ nữ xinh đẹp cỡ nào, Cố Duy Thâm cũng đều gặp qua. Diêm dúa, thanh thuần, gợi cảm. Có điều, người phụ nữ trước mặt anh lúc này không thuộc mấy dạng như vậy. Nếu phải dùng từ để hình dung, cô chính là kiểu người hại nước hại dân.

Ngực to eo nhỏ, da thịt trắng nõn, người phụ nữ như vậy nằm trong ngực.... Cố Duy Thâm cảm thấy yểu hèn như có lửa đốt, ngứa một khóe khóe.

"Thật sự muốn giúp tôi?" Cố Duy Thâm nhìn chăm chăm vào mắt cô, ngón tay dút vào túi quần, "Trong này vẫn còn một thẻ phòng, có dám không?"

Mây đẹp của Quý Sênh Ca chau lại, nhưng chỉ ngần ngại vài giây. Cô thò tay lấy thẻ phòng từ trong túi quần, khiến khóe miệng Cố Duy Thâm khẽ nháy lên.

Lên một tầng, Quý Sênh Ca đẩy cửa vào. Ngay lúc cô đứng còn chưa vững, thân hình cao lớn phía sau liền áp sát.

Khấp phòng xa hoa mà trống trải, cửa sổ sát đất phản chiếu ánh đèn lộng lẫy bên ngoài, cảm Quý Sênh Ca bị người đàn ông nâng lên, lưng đưa về phía cửa sổ.

Làn da cô vô cùng mịn màng, lúc Cố Duy Thâm ghé sát mặt liền ngửi được hơi thở thơm ngát, "Cô tên gì?"

"Quý Sênh Ca."

Đôi mắt hoa đào hẹp dài của người đàn ông khẽ nheo lại, tươi cười trên mặt chợt thay đổi.

Anh nói: "Quý Sênh Ca, hằng đêm ca hát sao?"

Hiếm khi anh bị hạ được, đại não còn có thể phản ứng không đứng đắn như vậy.

Quý Sênh Ca cười, trả lời, "Tam thiếu thật sự có thể hằng đêm ca hát?"

Nụ hôn nóng bỏng của người đàn ông nhảy mất rơi xuống. Quý Sênh Ca chỉ cảm thấy khỏe miệng tê dại ngựa ngửa, anh cố ý dừng lại ở môi cô, khẽ cắn, mang theo ý tứ trừng phạt, nhưng nhiều hơn là tình triêu mãnh liệt.

Khi cả người ngã xuống giường lớn phía sau, Quý Sênh Ca không thể không thừa nhận, mình không còn đường lui.

Làn da phụ nữ trơn nhẵn mịn màng, mỗi móng của Cố Duy Thâm dán ở gáy cô, cảm nhận được mạch đập của mình và cô cùng tần suất, đôi tay đột nhiên chế trụ eo cô.

Một màn kịch đêm nay, Cố Duy Thâm không thể không tiếp nhận, nhưng anh cũng chẳng ngờ, nửa đường lại xuất hiện viện binh. Được tính trong ly rượu không nhỏ, anh tạm thời không muốn cân nhắc xem viện binh kia là yêu tinh từ phương nào tới, dù sao tiêu yêu tinh này cũng rất hợp khẩu vị của anh.

Rạng sáng 5 giờ, trước cửa lớn khách sạn, phóng viên vây kín không một kẽ hở. Có người tung tin, tối qua Cố Duy Thâm cùng vị hôn thê của anh mình lên kút thuê phòng. Tin tức như một cú nổ, nhảy mất gây chấn động các phương tiện truyền thông.

Trước cửa bên hông khách sạn, Quý Sênh Ca hai tay ôm vai, bước nhanh đến ven đường. Đám đông mừng rỡ phía trước đang bị các nhân viên an ninh mạnh mẽ ngăn cản, thế nhưng số lượng phóng viên áp đảo hoàn toàn, rõ ràng là *quả bất địch chúng*.

*Quả bất địch chúng: người ít không đánh lại đám đông.

Rất nhiều phóng viên vây trước cửa khách sạn. Nhìn mọi chuyện phát sinh trước mắt, Quý Sênh Ca liền nghĩ ngay đến căn phòng 3303 kia.

"Mọi người nhanh xông lên đi, nếu người kia đi cửa sau, tất cả chúng ta đừng hòng giật được tít nóng hổi."

Trong đám đông có người hô lớn, các phóng viên khác dường như đều ủng hộ, gió thiết bị trong tay hợp lực tiến lên. Hơn mười bảo vệ trước cửa làm sao đo lại lực lượng phóng viên đông đảo chắc người, bức tường an ninh ngay lập tức bị phân tán.

Các phóng viên chen nhau xông vào.

"Ngăn bọn họ lại! Mau ngăn bọn họ lại!"

Có người rút di động báo nguy, tình huống trước mắt liền mất khống chế.

Quý Sênh Ca thu hồi tầm mắt, sắc mặt thản nhiên, như thể tất cả mọi chuyện đều không liên quan tới mình.

Mà quả thật không liên quan, chuyện của Cố gia, cô không muốn dính líu một chút nào.

Một cơn gió thu lạnh lẽo đánh úp, váy đen ngắn trên người cô cần bàn không đủ giữ ấm. Quý Sênh Ca rung mình một cái, chạy nhanh về phía bên kia đường bắt taxi, nhân lúc hỗn loạn liền rời đi.

Cùng lúc đó, trong phòng khách sạn xa hoa.

Người đàn ông mặc áo ngủ trắng, tay kẹp điều thuốc đứng trước cửa sổ sát đất. Trên cửa kính đẹp đẽ có không ít dấu tay, Cố Duy Thâm ngâm thuốc lá, đôi mắt nhìn chằm chằm những dấu vết đó, có chút xuất thần.

"Leng keng ____"

Chuông cửa vang lên, Cố Duy Thâm ra mở cửa.

"Tam Tam, mọi việc thuận lợi."

Bước vào là một người đàn ông, trên người mặc bộ tây trang màu hồng nhạt. Làn da anh ta trắng nõn, khi nói chuyện lông mày nhướn cao.

"Cậu không thấy đâu, mới vừa rồi anh cậu dẫn đoàn người đi bắt gian, phát hiện gian phu không phải cậu thì sắc mặt hết kia sức tốt đẹp."

Yến Nam Thuần vẫn luôn miệng liến thoắng, Cố Duy Thâm cúi đầu hút thuốc, "Ảnh chụp rõ không?"

"Độ phân giải tuyệt đối, sắc nét đến từng lỗ chân lông." Liếc mắt qua người đàn ông mặc bộ áo ngủ, Yến Nam Thuần bồng nheo mắt, "Tối hôm qua không nhận điện thoại của tôi, thì ra là chôn ở chỗ này ung dung tự tại. Ly rượu kia của Cố Tái Thành làm sao cậu giải được?"

Cố Duy Thâm nghiêng người, mắt nhìn chằm chằm một mảng đỏ sậm trên khăn trải giường. Anh duỗi tay túm góc chăn, che kín vết tích trên drap giường.

"Khách khứa dự tiệc tối qua có Quý gia không?" Cố Duy Thâm hỏi.

Yến Nam Thuần nghĩ một lát, "Công ty điện ảnh Hoàn Cẩm hình như của nhà họ Quý?"

Vậy là đúng rồi.

Cố Duy Thâm ngả gối nhướn mày, cười nói, "Cô ta nói mình tên Quý Sênh Ca."

"Cái gì Ca?" Yến Nam Thuần ngăn ra, trừng mắt nhìn người đàn ông. "Rượu của cậu tối qua là nhờ cô ta giải?"

Cố Duy Thâm không trả lời, anh khẽ hạ lông mày, khỏe miệng chậm rãi nhếch lên một chút ý cười.

Hằng đêm sênh ca, anh nhớ kỹ.

Mấy ngày sau.

Mưa dầm dề mấy hôm nay cuối cùng cũng tạnh, trả lại bầu trời trong veo.

Lúc Quý Sênh Ca bước ra từ cửa lớn tiểu khu, sắc trời đã tối. Một chiếc ô tô đen có rèm che đỗ bên đường, cửa xe mở ra, một người toàn thân tây trang đen tuyền tiến về phía cô.

"Quý tiểu thư, Cố tiên sinh muốn gặp cô."

"Cố tiên sinh nào?"

"Tam thiếu của Cố gia."

Quý Sênh Ca chậm rãi cúi thấp mặt.

Chẳng mấy chốc, chiếc xe đen đã dừng lại bên ngoài Tây Phủ Danh.

Rất nhiều người đều biết Cố Duy Thâm sống một mình. Tây Phủ Danh này có thể nói là một trong những nơi ở yêu thích của anh.

HẾT CHƯƠNG 1.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lâm Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2: Cố gia tam thiếu

Trên đoạn đường phồn hoa giữa trung tâm thành phố là khung cảnh biệt thự cao cấp nổi dài. Vườn hoa cùng bể bơi quả thực là tiêu chuẩn của sự xa hoa trong những căn biệt thự.

Quý Sênh Ca đi qua bãi cỏ rộng, được dẫn đến trước cửa. Người đàn ông mặc tây trang đen với khuôn mặt lạnh lùng duỗi tay mở cửa, lại không có ý định tiến vào.

Nền nhà phòng khách lát đá cẩm thạch, kết hợp với hoa văn phục cổ tinh xảo, sáng đến mức có thể soi gương. Quý Sênh Ca đứng trước lối vào, do dự một lát liền cởi giày cao gót trên chân, đi chân trần vào.

Đá cẩm thạch lạnh băng khiến cô rùng mình rụt vai.

Bên trong phòng khách rộng lớn không có lấy một bóng người. Sofa được bọc bởi lớp da thật đen tuyền, phù bên trên là đệm lót màu kem. Quý Sênh Ca chớp mắt, dưới lòng bàn chân truyền đến khí lạnh buốt, khiến cô muốn vùi hai bàn chân vào thảm lông mềm mại.

Căn nhà này rất lớn, cô chưa quan sát hết được. Chỉ tấm da thật trên sofa kia giá cũng lên đến 7 con số, còn cần cô đánh giá những đồ vật khác sao?

Xa hoa đến mức này, quả không hổ danh Cố gia tam thiếu. Cố Duy Thâm là người con nhỏ nhất của Cố gia, chẳng những từ bé được Cố lão gia cưng chiều, mà Cố phu nhân đối với người con này lại càng hết mực yêu thương, quả thực là ngấm trong miệng sợ tan, ôm trong tay sợ ngã.

Đình!

Di động truyền đến âm báo nhắc nhở, Quý Sênh Ca liền lấy ra xem. Weibo tràn ngập tin tức nóng hổi, Cố gia tam thiếu tiếp nhận chức vụ ở truyền thông Lệ Tinh. Chỉ trong một đêm, những tin tức về Cố Duy Thâm đều đứng đầu bản tin giải trí.

Mà scandal khách sạn của đại thiếu phu nhân tương lai Cố gia vốn oanh tạc mấy hôm nay, đã lặng lẽ bị áp chế.

Cắt điện thoại di động vào túi da, Quý Sênh Ca cúi đầu đứng yên một chỗ. Thời gian từng phút trôi qua, xung quanh không có bất kì động tĩnh nào, cô bất giác giảm nhẹ hô hấp, trong lúc vô tình ngẩng đầu nhìn qua tầng 2, toàn thân lập tức toát mồ hôi lạnh.

Không biết từ khi nào, lan can tầng hai đã sừng sững một bóng người. Cố Duy Thâm hai tay chống trên lan can bằng gỗ, khóe miệng ngậm thuốc lá, đang nhìn cô chằm chằm.

Cầu thang vang lên tiếng bước chân ngay càng gần, Quý Sênh Ca rù mất, trước mắt cô dần xuất hiện đôi giày da cá sấu bóng loáng của người đàn ông được sản xuất thủ công.

Trái tim cô bỗng chốc thả lỏng.

Không phải có câu "Đầu trục không sợ bị nắm tóc" đó sao?

"Tới lâu chưa?"

Thanh âm từ tính của người đàn ông vang trên đỉnh đầu, Quý Sênh Ca câu nệ* trả lời, "Vừa mới tới thôi."

Trong bản gốc tác giả dùng 礼貌 - lễ phép nhưng mình thấy dịch như vậy không được xuôi tai lắm nên mình sửa lại chút nha.

Nhìn thấy cô đi chân trần trên mặt sàn, đáy mắt Cố Duy Thâm hiện lên ý cười, "Không lạnh sao?"

Tất nhiên là lạnh.

Quý Sênh Ca cười, "Tôi sợ mang giày vào sẽ làm bẩn nhà tam thiếu."

Sự chú ý của người đàn ông dừng ở chân cô. Làn da Quý Sênh Ca quả thực rất trắng, da thịt ở hai bàn chân như phát sáng, nhất là ngón chân tròn bóng trắng nõn lại càng đẹp.

Tay cầm thuốc lá của Cố Duy Thâm khẽ nhẹ, làm tàn thuốc trên tay rơi xuống.

Theo bản năng, Quý Sênh Ca rụt hai ngón chân lại.

Cô cau mày trong nháy mắt. Cố Duy Thâm nhìn cô chăm chú, đôi mắt híp lại.

Tối hôm đó, chính hai chân này của cô quần lấy eo anh suốt đêm.

Sắc trời càng tối, nhiệt độ cũng giảm dần. Bên trong biệt thự nhiệt độ ổn định, Cố Duy Thâm bên trên chỉ mặc độc nhất một chiếc áo sơ mi, tay áo xắn lên lộ ra cánh tay rắn chắc.

Người đàn ông vòng qua vai Quý Sênh Ca ngồi xuống, đùi phải bắt chéo đùi trái, lưng ngả ra sau, đường nét cơ thể được bao bọc bởi đệm lông.

"Cô là người của Quý gia?"

Quý Sênh Ca gật đầu, "Phải."

Người đàn ông nhả khói trắng, "Nếu Quý tiểu thư đã giúp tôi, tại sao chưa nói gì đã rồi đi?"

Quý Sênh Ca đứng tại chỗ, sắc mặt không quá biến đổi, "Chuyện nhỏ chẳng mấy tổn sức, Sênh Ca không dám nghĩ nhiều."

Chuyện nhỏ không tổn sức? A, người phụ nữ này thế mà rất hào phóng, không sợ cho người ta ngủ miễn phí sao?

Cố Duy Thâm nhướn mày nhìn cô, "Vậy theo ý của cô, tôi là loại ăn no rồi quít nợ?"

Quý Sênh Ca lúc này ngẩng mặt, đôi mắt sắc nhìn về phía anh, "Tam thiếu sẽ thế sao?"

Lời hỏi ra lại khiến Cố Duy Thâm mỉm cười, anh đứng dậy, vài bước liền đến trước mặt Quý Sênh Ca, "Nếu tôi nói phải, cô định làm gì?"

Đôi mắt người đàn ông thâm thúy, Quý Sênh Ca không đoán được anh đang nghĩ gì, chỉ có thể cẩn thận ứng phó, "Nếu như vậy, tôi đành chịu thiệt thòi."

Ha ha.

Cố Duy Thâm gọi lên khoe môi, cứ như vậy chịu thiệt thòi! Anh đã gặp rất nhiều người khéo đưa đẩy, lời đời, cô chỉ có thể xem là thông minh, còn chưa tính là khôn khéo.

"Nói đi, cô muốn gì?"

Cô hơi cúi đầu, bắt tri bắt giác tai phỉm hồng. Cố Duy Thâm híp mắt, đột nhiên hơi muốn biết, đêm hôm đó anh đã hôn lên thùy tai hồng hồng mê người ấy như thế nào.

Ly rượu kia được tính không ít, rất nhiều đoạn kí ức ngăn ngừi anh chưa có ấn tượng, nhưng thân thể được thỏa mãn sung sướng, anh tuyệt đối không quên.

Còn ấn ký sẫm đỏ trên khăn trải giường...

Lông mi Quý Sênh Ca rung động, trải qua đêm đó, cho dù cô có tỏ ra rụt rè, người đàn ông trước mặt cũng sẽ không tin, huống hồ cô cũng không muốn thừa nhận mình như vậy.

Cô tính toán rõ ràng thế này, Cố Duy Thâm sao có thể không nhận ra.

"Bộ phim điện ảnh "Tân Phiến" mà Lê Tinh phát hành sắp tới, Hoàn Cẩm muốn độc quyền công chiếu trong bảy ngày." Giọng điệu Quý Sênh Ca cực kỳ bình tĩnh, như thể cô đã ấp ủ dự định rất lâu.

Mới Cố Duy Thâm gợn lên nụ cười, "Tham vọng của Quý tiểu thư so với ba cô lớn hơn nhiều."

Quý Sênh Ca nhún vai, lặng lẽ cùng anh kéo dài khoảng cách, "Tam thiếu không đáp ứng sao?"

Người phụ nữ này có đôi mắt quá mức trong suốt, người đàn ông chưa đưa ra quyết định, khom lưng cầm lấy điều khiển từ xa trên bàn trà, mở TV LCD đối diện.

Anh xoay người ngã lên sofa, hất cằm về phía trước, "Xem cái này trước đi."

Quý Sênh Ca nghi ngờ nhìn màn hình TV, sắc mặt dần biến hóa.

"Tôi không yêu đương vụng trộm với người đàn ông nào hết, tôi không có! Tôi bị hãm hại! Các người không được phép chụp hình, không được đưa tin lung tung."

"Bảo cảnh sát! Tôi phải báo cảnh sát!"

Trên màn hình TV, sắc mặt người phụ nữ tái nhợt, đầu tóc rối tung, cuồng loạn hướng về phía phóng viên thét chói tai. Cô ta càng biểu hiện thất thố, phóng viên càng không chịu buông tha.

Có bảo vệ tiến lên giữ chặt vai người phụ nữ, đưa cô ta lên xe rời đi.

Đêm Cố thị tổ chức tiệc rượu, người phụ nữ này đứng bên cạnh Cố Tái Thành, tươi cười đúng mực. Nhưng mười mấy giờ sau, cô ta lại bị bắt gặp cùng người đàn ông khác vụng trộm yêu đương trong khách sạn, còn bị chính vị hôn phu bắt gian trên giường!

"Sáng hôm nay, Ôn gia đã báo cảnh sát." Giọng Cố Duy Thâm không cao không thấp.

Quý Sênh Ca nhún mày. Việc này thì liên quan gì đến cô?

"Khách sạn bên kia cung cấp video giám sát từng tầng." Cố Duy Thâm dụi tắt tàn thuốc trong tay, ánh mắt dừng lại trên người Quý Sênh Ca.

Trong lòng mơ hồ có cảm giác bất an, Quý Sênh Ca cố nén nhịp tim ngày càng nhanh, liền thấy anh cong môi, "Camera quay được mặt cô."

"Tôi?" Quý Sênh Ca kinh ngạc không thôi, đột nhiên nhớ tới đêm đó mình từng thò đầu ra ngoài cửa thoát hiểm.

Ôn định lại tinh thần, Quý Sênh Ca mới nói, "Tam thiếu yên tâm, tôi không phải loại người ăn nói lung tung."

Người đàn ông cười khề, thề phòng của anh cũng dám lấy, anh làm sao yên tâm?

"Tôi không tin lời phụ nữ."

"....."

Bầu không khí tựa hồ lâm vào bế tắc, Quý Sênh Ca nằm mơ cũng không nghĩ tới sự tình lại phát triển theo hướng này. Đêm đó cô không thấy gì cả, mãi đến sáng hôm sau chứng kiến một loạt phóng viên kia mới mơ hồ hiểu rõ sự việc.

Cô không hứng thú với việc anh em Cố gia đấu đá nhau, càng không dám đi tâu trợc.

"Tam thiếu, tối hôm đó, tôi không nhìn thấy gì hết."

"A."

Cố Duy Thâm nhún vai, "Cô có nói với tôi cũng vô ích."

Thái độ của anh quá mức đường hoàng, Quý Sênh Ca có chút số ruột, "Anh nói xem, tôi nên nói chuyện này với ai?"

"Cảnh sát."

"....."

Ngực Quý Sênh Ca phập phồng, làm sao lại tâu chọc đến cảnh sát rồi?

"Hôm nay tam thiếu gọi tôi tới đây là muốn nhắc nhở tôi?"

Quý Sênh Ca dần thông suốt.

Người đàn ông trên sofa vươn tay tắt TV, không hề đáp lại.

Tay nắm chặt ví da, Quý Sênh Ca hạ thấp mình lên tiếng, "Tôi hiểu rồi, tam thiếu yên tâm, tôi tuyệt đối không hé răng nửa lời."

Đứt lòi, cô vừa muốn xoay người đi, lại nghe người đàn ông lên tiếng.

"Đêm nay ở lại."

Quý Sênh Ca sắc mặt biến đổi, "Vì sao?"

Cố Duy Thâm ngẩng mặt, Quý Sênh Ca không hiểu nhìn anh, đúng lúc đụng phải cặp mắt đen thâm trầm kia.

"Tôi chưa cho phép thì cô đừng nghĩ có thể rời đi." Cố Duy Thâm trả lời, như con người anh.

Ngang nhiên độc đoán, không ai bì nổi.

HẾT CHƯƠNG 2.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Ở lại với tôi một đêm

Quý Sênh Ca không thể không ngừng bước, cô trầm mặc xoay người lại, "Tam thiếu đây là đang làm khó người sao?"

Người đàn ông đứng dậy, đi đến trước mặt Quý Sênh Ca, hai tay tùy ý đặt bên hông, khuôn mặt không có chút khuyết điểm nhiễm ý cười, "Cô bị camera khách sạn quay lại, không sợ bị liên lụy?"

Quý Sênh Ca theo bản năng chau mày, đã thấy ý cười trên khóe miệng người đàn ông nhạt bớt, "Cô có bản lĩnh giải quyết người nhà họ Ôn sao?"

Đúng là cô không có bản lĩnh đó, càng không muốn bị liên lụy chút nào. Hiện thực vốn tàn khốc như thế, cô không quyền thế, không chỗ dựa, cho dù là Ôn gia hay Cố gia, cô tuyệt đối đều không thể đắc tội.

"Một khi đã như vậy, Sênh Ca cảm ơn tam thiếu." Bình ôn tâm trạng, Quý Sênh Ca lần nữa lên tiếng, ngữ khí hoàn toàn không giống trước.

Từng biến hóa trên khuôn mặt xinh đẹp đều được Cố Duy Thâm thu hết vào mắt. Chẳng có người đàn ông nào không thích phụ nữ hiểu chuyện.

"Đừng khách khí, chúng ta đâu phải người xa lạ." Cố Duy Thâm nhún vai, tay tự nhiên giữ chặt cổ tay cô, khiến cô xoay người lại.

Một câu "Chúng ta không phải người xa lạ" của anh khiến đáy lòng Quý Sênh Ca có chút hoảng hốt. Chờ cô lấy lại tinh thần thì đã bị anh đưa đến phòng ăn.

Trên bàn cơm tròn gọn gàng là tám món ăn và hai bộ chén đĩa. Đứng bên cạnh phục vụ vẫn là tài xế lái xe đưa Quý Sênh Ca đến đây.

"Tam thiếu, cơm chiều đã chuẩn bị xong." Người đàn ông kéo ghế, ngữ khí cung kính.

Cố Duy Thâm ngồi xuống, tùy ý chỉ tay vào ghế bên cạnh. Quý Sênh Ca vốn không định ngồi ăn cùng anh, nhưng Cố Duy Thâm đã ngỏ ý, cô không dám làm người đàn ông này khó xử.

Rũ mắt, cả người Quý Sênh Ca cứng đờ không tự nhiên.

Canh nóng đựng trong bát sứ, Cố Duy Thâm cầm bát lên, mùi hương tỏa ra khắp phòng.

"Quý tiểu thư, canh của cô." Người đàn ông đứng bên cạnh cũng đồng thời đặt trước mặt cô một bát.

Quý Sênh Ca nâng mắt nhìn người đàn ông này, tuổi tác không lớn, ngũ quan tuần tú, chỉ có điều khuôn mặt lạnh băng kia ngàn năm không thay đổi. Thấy anh ta cung kính phục vụ bên cạnh Cố Duy Thâm, cô đoán người này hẳn là cấp dưới mà anh coi trọng.

Thức ăn trên bàn được chế biến, bày biện công phu, vừa nhìn liền biết ngay là thành quả của đầu bếp nổi tiếng, còn canh này quả thật rất tốn thời gian hầm.

Cô cúi đầu cảm ơn, lặng lẽ thờ dài.

Người ta đã sớm chuẩn bị kỹ càng, cô làm sao cự tuyệt đây?

Trên trần nhà rủ xuống chiếc đèn chùm bằng thủy tinh, tỏa ánh sáng khắp nhà. Quý Sênh Ca nắm chặt đôi đũa thất thần.

Người đàn ông bên cạnh không có động tĩnh gì, cô không kim được xoay lại nhìn anh. Mới vừa rồi anh còn nói những lời không đúng đắn, giờ đã ngồi ngay ngắn trên ghế, dáng người thẳng tắp, khi ăn không phát ra âm thanh nào.

Quý Sênh Ca lại âm thầm thờ dài. Không hổ danh là Cố gia trăm năm hào môn, quả thực gia giáo. Dù là mấy việc nhỏ nhặt như dùng cơm, người nhà họ Cố đều tuân theo quy tắc bài bản hẳn hoi.

Xung quanh an tĩnh đến mức nghe được tiếng kim rơi, Quý Sênh Ca ăn cũng không được, mà không ăn cũng không xong. Khi cô ngẩng mặt lên đã thấy Cố Duy Thâm sớm buông đũa, cầm trên tay điều thuốc.

Ánh mắt anh nặng nề tăm tối, cô chỉ có thể nắm chặt chiếc đũa, không dám nhìn thẳng anh.

"Không hợp khẩu vị?"

Giọng điệu từ tính của người đàn ông vang bên tai, Quý Sênh Ca cúi đầu dùng bữa, nhẹ lắc đầu, "Hương vị rất ngon."

Hương sắc đều đủ cả, nhưng cô rõ ràng không tới làm khách, làm gì có tâm trạng thưởng thức mỹ thực.

Mùi thuốc lá tràn ngập bốn phía, ba cô cũng hút thuốc nên Quý Sênh Ca vẫn có thể chịu được. Cô thầm tính toán làm thế nào để ứng phó qua tối nay.

"Mặt cô đỏ rồi kia?"

Tai trái đỏ ửng một mảng, Quý Sênh Ca đột nhiên nghiêng mặt, khiến sườn mặt vô tình tiếp xúc với môi mềm của Cố Duy Thâm.

"Canh hơi nóng." Quý Sênh Ca lấy cớ hoàn hảo.

Nửa người trên của Cố Duy Thâm cách cô chỉ một nắm tay, anh hút thuốc khiến một màn khói trắng trong mắt Quý Sênh Ca trở nên mơ hồ.

"Tối hôm đó, cô đã làm gì rồi?" Người đàn ông cong môi, Quý Sênh Ca thấy ánh mắt anh chứa ý cười.

Tím cô hung hăng run rẩy, "Tôi làm gì, chẳng lẽ tam thiếu không biết sao?"

Nếu anh có thể nhớ rõ ràng thì đã không hỏi cô. Được tính trong ly rượu kia khiến anh quên rất nhiều chi tiết.

"A."

Cố Duy Thâm vươn tay, ngón tay dùng sức nắm lấy cổ Quý Sênh Ca, "Muốn ở lại với tôi một đêm không?"

Đứng cạnh bọn họ là người sống sờ sờ, anh lại không chút cổ kị mở miệng. Quý Sênh Ca theo bản năng liếc mắt một cái, nhưng người đàn ông đứng sau Cố Duy Thâm không hề có biểu hiện dư thừa.

Trầm mặc một lát, khóe miệng Quý Sênh Ca khẽ nhếch lên, "Tam thiếu không sợ sao?"

"Sợ cái gì?"

"Lòng tham của tôi rất lớn, chỉ sợ tam thiếu hối hận."

Người đàn ông sau lưng Cố Duy Thâm nheo mắt nhìn Quý Sênh Ca, sau lại cúi đầu.

"Lòng tham của Quý tiểu thư quả thực không nhỏ, nhưng đối với tham vọng kiểu này, tôi vẫn có thể chấp nhận được." Ngón cái Cố Duy Thâm khẽ vuốt ve chiếc cằm của cô.

Nghe anh nói chấp nhận được, Quý Sênh Ca tự dưng thờ phào nhẹ nhõm.

"Nếu tam thiếu thực sự tiếp nhận tình cảm của Sênh Ca, vậy có nên cân nhắc một chút quyền phát sóng của Hoàn Cẩm?"

Cố Duy Thâm rút tay về, "Chờ cô làm tốt mọi chuyện, tôi sẽ cho cô câu trả lời."

"Được."

"Tôi tin tưởng tam thiếu sẽ không nuốt lời."

Nghe vậy, Cố Duy Thâm bỗng nổi lên chút hứng thú. Anh chưa từng thiếu phụ nữ, chưa nói đến ngoắc tay, chỉ cần cái tên Cố Duy Thâm này đã đủ khiến một đám phụ nữ chạy theo như vịt.

Loại phụ nữ tâm kế sâu này, anh lười phải phí tâm tư.

"Cố Duệ."

Cố Duy Thâm đứng dậy, gọi người đàn ông đứng sau rồi đi thẳng lên lầu.

Người đàn ông tên Cố Duệ đến trước mặt Quý Sênh Ca, trầm giọng nói, "Đêm nay Quý tiểu thư ở đây, sáng mai xử lý tốt việc bên đồn cảnh sát, tam thiếu không muốn gặp phiền toái."

Lông mày thanh tú của Quý Sênh Ca nhăn lại.

Ở trong môi trường xa lạ, dù là có chăn ấm nệm êm, Quý Sênh Ca vẫn không tài nào ngủ yên. Trời còn chưa sáng, cô đã đứng trước cửa sổ, cảm thấy tỉnh táo vô cùng. Biệt thự vẫn có phòng cho khách, Cố Duy Thâm thế mà không làm cô khó xử.

Một đêm bình yên không có việc gì xảy ra, nhưng lòng Quý Sênh Ca vẫn luôn bất ổn.

Dù bị video giám sát quay được mặt mình nhưng thật ra cũng chẳng cần quá lo lắng, chỉ cần cô không nói bậy bạ, ai có thể ép buộc được cô? Ngược lại, cô trần trọc cả đêm suy nghĩ, Cố Duy Thâm có thể giữ đúng lời hứa hay không?

Còn có câu nói của anh tối qua, có muốn ở lại với tôi một đêm?

Toàn thân không khỏi lạnh run, Quý Sênh Ca không dám nghĩ tiếp.

Cốc cốc cốc.

Cửa phòng mở ra, Cố Duệ tây trang phẳng phiu đứng ngoài cửa, "Quý tiểu thư, tam thiếu dặn tôi đưa cô đến cục cảnh sát."

"Tôi biết rồi."

Quý Sênh Ca thu dọn mọi thứ. Tối qua cô nhận được điện thoại từ cảnh sát, yêu cầu cô qua bên đó phối hợp điều tra.

Lúc này cô chỉ có thể đánh cược, cược người đàn ông cuồng vọng ngang ngược như Cố Duy Thâm có thể ru lòng tốt một lần.

HẾT CHƯƠNG 3.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Phỉ sạch quan hệ

Lúc Quý Sênh Ca đến đồn cảnh sát, luật sư đã sớm đứng đợi.

Sau một màn thẩm vấn, luật sư nhanh chóng làm thủ tục đưa cô rời đi. Có người có chuyên môn đi cùng đúng là khác hẳn, từ đầu đến cuối đều chỉ mất vài giờ.

Ôn Đình báo án, đêm đó cô ta bị người ta cưỡng ép, có người có ý hãm hại mình. Vì thế mức độ nghiêm trọng của sự việc càng tăng, mọi ánh mắt đều đổ dồn về vụ này, truyền thông cũng sát sao theo dõi mọi diễn biến mới nhất.

Scandal nổ ra đem mặt mũi Ôn gia quét sạch, mà quan trọng hơn, bọn họ phải nhanh chóng cho Cố gia một lời giải thích thỏa đáng. Đại thiếu phu nhân tương lai của Cố gia bị bắt gian trên giường, thể diện nhà họ Cố sao có thể tùy tiện vứt bỏ đây?

Phàm là người sáng suốt đều hiểu giữa hai nhà là mối quan hệ lợi ích lẫn nhau. Cũng vì thế, Ôn gia mới kiên quyết nói Ôn Đình bị hãm hại, còn mình là bên chịu tổn thất.

Mà hôm đó, người duy nhất xuất hiện trong camera theo dõi là Quý Sênh Ca nghiễm nhiên trở thành cọng rom cứu mạng của Ôn gia.

Tiểu là Quý Sênh Ca không nhìn thấy cái gì.

"Quý tiểu thư, thủ tục đều đã hoàn tất." Luật sư cầm tập công văn, tốt bụng nhắc nhở cô, "Nếu người của Ôn gia lên lút tìm cô gây rối, cô có thể báo cảnh sát."

"Tôi biết rồi." Quý Sênh Ca gật đầu.

Sau khi luật sư rời đi, Cố Duệ lái chiếc limousine tới, Quý Sênh Ca cúi người ngồi vào.

Không lâu sau, xe dừng lại trước khu dân cư cũ, Quý Sênh Ca lấy ra một chiếc USB từ trong túi xách, "Đây là tư liệu về Hoàn Cẩm, tam thiếu rảnh rồi có thể xem qua."

Sáng nay khi cô rời khỏi Tây Phủ Danh cũng không thấy Cố Duy Thâm đâu, nên không thể tự mình đưa đồ cho anh.

Giương mặt lạnh lùng của Cố Duệ xoay sang nhìn USB trong tay cô, do dự một hồi mới nhận lấy.

Thấy anh ta cầm lấy USB, Quý Sênh Ca không nói gì thêm, lập tức mở cửa xe.

Mãi đến khi bóng dáng cô biến mất, Cố Duệ mới híп mắt, lái xe rời đi.

Mấy năm gần đây thành phố Vân Giang phát triển nhanh chóng, văn phòng làm việc xa hoa, tàu điện ngầm, cầu vượt, đường phố được mở rộng cùng các biển báo xanh mọc lên khắp nơi, tóm lại là phát triển với tốc độ chóng mặt.

Trên đường lớn vừa mới trải nhựa, một chiếc Hummer trắng đỗ lại, động cơ xe ầm ầm thu hút sự chú ý. Nhưng đối mặt với tình trạng giao thông tắc nghẽn, chiếc xe với tính năng nổi bật này cũng không có cơ hội phô diễn bản lĩnh.

Xe chạy vào vào **trần Bát** ở phía nam, so với khu vực hồi hà, náo nhiệt bên ngoài, nơi đây như được ấn nút tạm dừng, tất cả ồn ào biến mất không dấu vết.

Đoạn này tác giả viết là 排市鎮, mình search thì thấy là tên một thành phố (thị trấn?) trực thuộc thị trấn Hoàng Thạch, Trung Quốc. Ai biết tên của địa điểm này giúp mình với.

Người đàn ông hạ cửa sổ xe, tay kẹp thuốc lá đuổi ra ngoài. Không trung như được nước mưa gội rửa, xanh thăm nhìn không thấu. Hai bên đường là hàng cây bạch quả cảnh lá tươi tốt, ánh mặt trời chiếu xuống rụng trên phiến lá vàng, làm nổi bật những đốm nhỏ lúa mứt.

Khu vực phía nam có thể nói là chưa được khai thác nhiều, rất nhiều những kiến trúc cổ xưa được bảo tồn nguyên vẹn, đại diện cho văn hóa và sự phát triển của nơi đây. Cho dù các đô thị có lần lượt được quy hoạch thì khu vực phía nam này vẫn là ngoại lệ. Chiếm diện tích lớn nhất là đây biệt thự nổi liền, cũng là nhà tổ Cố gia. Nhìn xuống dưới, có thể thấy đây biệt thự kia đã có lịch sử trăm năm, chứng kiến Vân Giang thăng trầm, sự đời biến đổi.

Hummer trắng dừng trước cổng lớn, người làm trông thấy biển số xe liền chạy ra mở cửa. Từ cửa lớn đến tòa nhà chính, xe chạy thẳng đến hành lang uốn khúc mới dừng lại.

Nhóm người giúp việc nghe thấy động tĩnh bên vội vàng chào hỏi, "Tam thiếu."

Tòa nhà chính của nhà tổ Cố gia vẫn giữ kiến trúc từ thời Minh và Thanh, lợp ngói lưu ly, cột chạm trổ, thể hiện rõ thân phận và địa vị của chủ nhà.

Cố Duy Thâm bước lên bậc thang, trực tiếp đi vào phòng khách, "Ông nội đâu?"

"Lão gia đi ra ngoài rồi ạ?"

"Còn mẹ tôi?"

"Phu nhân ở trên tầng, mới vừa rồi còn hỏi tôi về tam thiếu." Người giúp việc trả lời xong liền xoay người lên tầng báo với Cố phu nhân.

Trong phòng khách liền vang lên giọng nói của Cố phu nhân, "Mau đi lấy gà hầm tiêu Tử Xuyên mà tam thiếu thích ăn."

"Vâng thưa phu nhân."

Cố phu nhân đi đến phòng khách, nhìn thấy con trai nằm trên sofa, trong lòng ôm một mâm trái cây, đang cúi tay lấy một quả hồng.

Khắp nơi đều là vỏ trái cây, Cố phu nhân Nghiêm Như lắc đầu ngồi xuống, "Đã lớn thế này rồi mà vẫn ăn uống kén chọn."

"Uhm."

(Đoạn này là Cố Duy Thâm đang ăn trái cây nên miệng còn lúng búng phát âm không rõ.)

Cố Duy Thâm lột vỏ hồng rồi bỏ vào miệng, "Con còn nhỏ."

Nghiêm Như buồn cười, cầm quả hồng kiên nhẫn bóc vỏ. Đứa trẻ này từ nhỏ đã kén ăn, nặn không ăn, dầu mỡ không ăn, mấy cái vỏ gì đó đều phải lột sạch, ngay cả nho cũng không tha.

Giọng bà uy nghiêm, nhưng đáy mắt rõ ràng là cưng chiều, "Nếu ba con mà nhìn thấy, thế nào cũng quở trách một trận."

"Sao ba thấy được chứ?" Cố Duy Thâm bĩu môi, "Ông nội đến trường đưa ngựa ạ?"

"Ông nội con ba ngày không đến trường đưa thì trong người bứt rứt."

Nhóm người giúp việc chuẩn bị cơm trưa xong, trên bàn là hơn mười món lớn nhỏ khác nhau. Nghiêm Như không ngừng quan sát ánh mắt của con trai, đưa đến trước mặt những món anh thích.

Mọi người trong nhà đều sớm quen với hình ảnh như vậy, trên dưới Cố gia đều biết, tam thiếu chính là bảo bối số một trong lòng Cố phu nhân.

"Uống nhiều canh một chút, con ở một mình không có ai nấu canh, hay là dọn về nhà đi?"

Cố Duy Thâm ngẩng mặt, ánh mắt dừng trên khuôn mặt mẹ mình, "Cố phu nhân của chúng ta sao lại đẹp như vậy nhỉ?"

Con trai cố ý đánh trống lảng, Nghiêm Như hiểu rõ nhưng lòng vẫn không nịn được nở hoa.

Cho người giúp việc lui ra, bà nhỏ giọng nói với con trai, "Ba con nhận được điện thoại từ Ôn gia, vừa cùng anh con ra ngoài rồi."

"Có việc ạ?"

Nghiêm Như thờ dãi, "Nghe nói Ôn Đình uống thuốc ngủ, lúc này đang ở phòng cấp cứu."

Đưa quả nho được lột vỏ sạch sẽ đến trước mặt con trai, bà nhủ mảy nói, "Ôn Đình thường ngày thoát nhìn rất ngoan ngoãn, không giống kiểu người làm chuyện khác thường thế này."

Rút ra điều thuốc, Cố Duy Thâm.. ngoéo miệng một cái. Ôn Đình đương nhiên không dám đi quá giới hạn, nhưng Cố Tái Thành dám. Để có được Lệ Tĩnh, anh ta quả thực hao tổn tâm huyết, thậm chí đem chính người phụ nữ của mình ném đi.

Chỉ tiếc, Cố Tái Thành lần này mất cả chì lẫn chày!

"Tam nhi, con vừa tiếp nhận Lệ Tĩnh đã xảy ra chuyện như vậy, ông nội con mấy ngày nay sắc mặt đều không tốt, con nên về nhà ăn cơm thường xuyên để đỡ ông ấy vui về một chút." Nghiêm Như dặn dò con trai, cũng muốn mượn cơ ông cụ để gặp con nhiều hơn.

Dập tắt điều thuốc trong tay, Cố Duy Thâm cười trấn an mẹ.

Lúc ra khỏi nhà đã qua 12 giờ trưa, ánh mặt trời vẫn tươi đẹp chói lọi như cũ. Cố Duy Thâm hai tay nắm chắc tay lái, ánh mắt thay đổi nhìn về phía trước. Sau đó, anh mang tai nghe bluetooth, gọi một cuộc điện thoại.

Cơm nước xong xuôi, Quý Sênh Ca vẫn luôn nhìn chằm chằm đi động đến phát ngốc. Hôm qua anh đã nói, nếu mọi chuyện êm xuôi, anh sẽ cho cô câu trả lời thuyết phục.

Tối qua không về nhà, quần áo phơi ngoài ban công đã sớm khô ráo. Quý Sênh Ca gỡ quần áo xong liền ngồi thất thần trên sofa gấp quần áo. Trong tay cô là váy đen ngắn còn mùi hương của ánh nắng mặt trời.

Quý Sênh Ca chớp mắt, ánh mắt dừng lại trên làn váy ám màu của ấn ký. Cô đã dùng sức giặt sạch nhưng vết máu quá khó tẩy.

Hình ảnh đêm đó lại hiện lên trong tâm trí, cô bỗng nhiên ôm bụng nhỏ, chạy nhanh vào phòng tắm.

Vài phút sau, Quý Sênh Ca cầm ly đường đỏ trở về. Cô dựa vào sofa uống nước đường, đột nhiên nhớ tới điều gì đó, sắc mặt biến đổi.

Đêm đó mọi việc xảy ra đột ngột, Cố Duy Thâm không có khả năng dùng biện pháp an toàn, mà tối qua cô còn bị giữ lại ở Tây Phủ Danh, không kịp mua thuốc.

Lúc này đi cả ghé thăm, nháy mắt Quý Sênh Ca thở phào nhẹ nhõm.

Cô đương nhiên trân trọng đứa con đầu lòng. Nhưng nếu nó có thể trở thành nước cờ để cô tiến vào Hoàn Cẩm thì cũng đáng.

Huống chi người đàn ông kia là Cố Duy Thâm, là người đàn ông địa vị cao quý nhất ở thành phố Vân Giang, cô quả thực sẽ rất vui mừng.

Chỉ là Quý Sênh Ca hiểu rõ, xuất thân của cô cùng Cố Duy Thâm hoàn toàn không thể so sánh. Vậy nên tự mình biết thân biết phận, cô luôn tự nhủ trong lòng như vậy.

Cô đương nhiên sẽ không ngốc nghếch cho rằng mình ngủ với anh ta một đêm liền trở thành người bên cạnh anh. Chỉ cần cô nhận được "thù lao" xứng đáng với đêm đó là đủ rồi!

Ong ong ong! Di động trên bàn trà đột nhiên rung lên, Quý Sênh Ca trong nháy mắt lấy lại tinh thần. Cô nhìn dãy số xa lạ kia, trong lòng trấn tĩnh lạ thường.

"Alo."

"Nghe giọng thật khản trương," người đàn ông cầm tay lái, môi mòng nhẹ cong. "Sợ tôi không giữ lời hứa?"

Quý Sênh Ca hít một hơi, "Tôi tin tưởng phẩm chất của tam thiếu."

"Phải không?"

Cố Duy Thâm trực tiếp mở miệng, "Hoàn Cẩm có ba ngày độc quyền phát sóng."

Quý Sênh Ca đã sớm đoán được câu trả lời này, bảy ngày là cô cố ý "nâng giá". Thực tế, cô hiểu rõ bản chất thương nhân.

"Cảm ơn tam thiếu."

Cô trả lời như thế không khiến Cố Duy Thâm bất ngờ lắm, bởi anh biết người phụ nữ này có dã tâm.

Hồ hấp của người đàn ông trầm thấp, Quý Sênh Ca cắn môi dưới, nói: "Tam thiếu thân phận tôn quý, hiện giờ chúng ta đã thanh toán xong, từ nay về sau, tôi sẽ không quấy rầy tam thiếu."

Nói xong một hơi, Quý Sênh Ca liền cúp điện thoại.

Ông nghe truyền đến âm thanh chói tai, Cố Duy Thâm chợt nắm chặt bàn tay cầm lái. Anh còn không sót ruột phui sạch quan hệ, thế mà cô dám cúp điện thoại của anh?

HẾT CHƯƠNG 4.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sùng Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Do cô bắt đầu

Chạng vạng 7 giờ tối, chuông cửa Quý gia vang lên

Người giúp giúp việc ra mở cửa, nhìn thấy người đứng sau cửa thì sững sốt, "Đại tiểu thư."

Bên ngoài đang mưa nhỏ, Quý Sênh Ca gấp dù đặt bên cạnh, đứng thay giày ở lối vào, "Ba tôi về rồi sao?"

"Ông chủ vừa về."

Phòng ăn sáng sủa, trên bàn là thức ăn phong phú. Cô mang theo khí lạnh từ bên ngoài bước vào, tựa hồ quấy nhiễu đến ba người ngồi quanh bàn dùng bữa. Quý Nhân nhìn con gái lớn đi tới, ánh mắt chìm xuống, "Sao con lại về rồi?"

Trời mưa làm nhiệt độ xuống thấp, Quý Sênh Ca xoa ngón tay đã hơi cứng đờ, trả lời, "Con có chuyện cần bàn với ba."

"Người ta thế mà có cái đuôi thật dài, cả nhà mà không ăn com thì người ta cũng đâu trở lại." Mắt lệ của Quý Mỹ Âm phồng to, ngừ khí đậm chột.

*Ý Quý Mỹ Âm là Quý Sênh Ca giỏi bảm đuôi người khác, hay nhân lúc đang yên đang lành làm người khác mất hứng.

Quý Nhân cầm đôi đũa đưa cho Quý Sênh Ca, "Ăn com trước đi."

"Vâng."

"Mau mang bát đũa mới lại đây." Phương Vân Bội dặn dò người giúp việc, còn không quên kéo ghế trước mặt Quý Sênh Ca, "Sau này về ăn com thì nhớ gọi điện thoại trước, đi có thể chuẩn bị món con thích."

"Cảm ơn đi." Quý Sênh Ca đáp lời, ánh mắt cực kỳ bình tĩnh. Vì Quý phu nhân này thủ đoạn xưa nay thâm tàng bất lộ, bà ta cố ý dặn người giúp việc mang bát đũa mới, lại kéo ghế của cô cách xa ba, rõ ràng là muốn ám chỉ, Quý Sênh Ca cô vĩnh viễn chỉ có thể là người ngoài trong cái nhà này.

Quý Sênh Ca ngồi ở ghế bên phải đầu tiên, ăn rất chậm, cũng rất cẩn thận. Cô hiểu rõ mình không thể như Quý Mỹ Âm lựa chọn món mình thích.

Trong cái này nhà, cô không có đãi ngộ tốt thế.

*Đãi ngộ: đối xử

"Ba ăn sụn đi." Quý Mỹ Âm bày ra bộ dáng ngoan ngoãn, khiến ba mình yên tâm. Cô ta cắn đũa khiêu khích, cố tình đắc ý khoe khoang với Quý Sênh Ca.

Trò kịch nhỏ này, Quý Sênh Ca đã xem đến mức không còn cảm giác.

"Bộ 'Tân Phiến' của Lệ Tinh sẽ phát hành vào tháng mười tới, ngày mai tôi sẽ nhờ vài người quen xem có thể gặp cấp cao của Lệ Tinh không." Khi Quý Nhân nói chuyện thì vẻ mặt lo lắng.

Mấy năm gần đây xu hướng điện ảnh giải trí không được tốt lắm, ông ta đầu tư một vài bộ phim thì doanh thu phòng vé ảm đạm, đừng nói là thu hồi vốn, không lỗ vốn thôi cũng đã khó rồi. Mà Hoàn Cẩm bọn họ không có nghệ sĩ nào tiếng tăm, nhân khí cũng dần suy giảm, khiến công ty ngày một tụt dốc. Vậy nên ở tiệc rượu của Cổ thị mấy hôm trước, ông ta nóng lòng muốn gặp Cổ Duy Thâm, muốn từ việc Lệ Tinh công chiếu tác phẩm điện ảnh tìm cách giải quyết.

"Bên tam thiếu còn chưa có tin tức sao?" Phương Vân Bội đưa chén canh đến trước mặt chồng.

Quý Nhân thờ dài lắc đầu, "Sao có thể có tin tức? Nghe nói từ khi tam thiếu tiếp nhận Lệ Tinh, mỗi ngày toàn là các CEO của công ty điện ảnh đứng chờ cậu ta trước cổng, làm sao đến lượt tôi chứ?"

Phương Vân Bội an ủi, "Nếu không được, chúng ta nghĩ cách khác."

"Không có cách nào khác." Sắc mặt Quý Nhân khó coi, Phương Vân Bội cắn môi, không nói tiếp.

Quý Mỹ Âm phồng má, cúi đầu khuấy chén com. Nếu không giữ nổi công ty, về sau sinh hoạt của cô ta phải làm sao đây?

"Ba."

Quý Sênh Ca buông đũa, nhìn về phía ba mình mở miệng, "Mấy hôm trước con đã nhờ người mang tư liệu về Hoàn Cẩm đưa cho quản lý cấp cao của Lệ Tinh, ngờ ý muốn độc quyền công chiếu 'Tân Phiến'. Bọn họ hẹn gặp mặt bàn bạc sau, hẳn là ngày mai sẽ liên lạc với ba."

Quý Nhân không dám tin trùng mắt, "Hôm nay con trở về là muốn nói chuyện này?"

Quý Sênh Ca gật đầu.

Như vậy, không chỉ có Quý Nhân mà ngay cả Phương Vân Bội và Quý Mỹ Âm đều thay đổi sắc mặt.

Nhờ bữa com nóng được chuẩn bị công phu này, cả người Quý Sênh Ca cuối cùng cũng ấm áp trở lại. Biệt thự có điều hòa, chẳng sợ ngày mưa lạnh lẽo thì nơi đây vẫn ấm áp như thường. So với căn phòng cũ cư mưa là đệt của cô, quả là một trời một vực. Chỉ tiếc, căn biệt thự châu Âu lớn như vậy, cũng không có ai muốn dành cho cô một phòng.

Quý Sênh Ca cảm ô chuẩn bị rời đi, đứng trước cửa mang giày thì Quý Nhân đi tới, "Con có quan hệ với người nào mà lại gặp được cả cấp cao của Lệ Tinh?"

"Là bạn học của con, cô ấy làm việc ở đó cũng không tồi." Quý Sênh Ca cẩn thận trả lời.

Quý Nhân nhìn chằm chằm con gái, không biết đang suy nghĩ gì.

"Con rất rõ tâm huyết của ba đối với Hoàn Cẩm, là con gái nhà họ Quý, lẽ ra con phải giúp ba gánh vác." Quý Sênh Ca ngừ khí thuận theo, nghiêm nhiên là bộ dáng con gái tri kỷ hiểu chuyện.

"Nếu đúng như con nói, ta nhất định sẽ không bạc đãi con." Quý Nhân phân phó tài xế đưa Quý Sênh Ca trở về.

Đầu thu ở thành phố Vân Giang chủ yếu mưa dầm dề. Quý Sênh Ca ngồi ở ghế sau, nhìn nước mưa tí tách xẹt qua cửa sổ. Trong xe mở điều hòa ấm áp nên cô không cảm thấy lạnh. Nhưng đến lúc thân hình nhỏ bé của cô xuyên qua màn mưa thì lại lạnh đến phát run.

Vậy mới nói, cứ cho là cô muốn tự mình trải nghiệm khác biệt đi.

Sáng hôm sau, Quý Sênh Ca bị ba gọi tới Hoàn Cẩm. Cô lên tầng, vội vã đến văn phòng.

Cửa phòng mở ra, người đàn ông đi ra suýt va vào Quý Sênh Ca.

"Quý tiểu thư." Người đàn ông một thân tân trang màu đen không được coi là xa lạ, chính là cấp dưới của Cổ Duy Thâm Cổ Duệ, từng tiếp xúc với cô vài lần.

Quý Nhân nghe được tiếng "Quý tiểu thư" kia, đôi mắt thoáng chốc nheo lại.

Lễ phép gật đầu, Quý Sênh Ca không dám nhiều lời, sợ ba nhìn ra điều gì đó.

"Cố trợ lý, mời đi hướng này." Quý Nhân cung kính tiễn người.

Không lâu sau, Quý Nhân trở về văn phòng, vui sướng mở miệng, "Sênh Ca, quan hệ của con quả nhiên hữu dụng, vừa rồi Cố trợ lý đến đây thông báo, cấp cao bên Lệ Tinh đồng ý cho chúng ta độc quyền công chiếu rồi."

"Chúc mừng ba." Lòng Quý Sênh Ca thả lỏng, cuối cùng người đàn ông kia vẫn giữ lời.

"Ha ha, vẫn còn một chuyện tốt hơn nữa," Về vui mừng không thể nào che dấu trên gương mặt Quý Nhân.

"Chuyện gì thế ạ?"

"Con nhìn xem"

Ba cô đưa qua một phần văn kiện, Quý Sênh Ca xem xong liền giật mình. Gần đây Lệ Tinh đang lên kế hoạch quay bộ "Hạ Tuế" cuối năm nay, không biết bao nhiêu công ty điện ảnh tranh nhau vờ đầu đề hợp tác với Lệ Tinh, thế mà miếng bánh béo bở này lại rơi vào tay Hoàn Cẩm, một công ty tầm trung.

Quý Sênh Ca hí hóp, cô sẽ không cho rằng thực lực của Hoàn Cẩm áp đảo các công ty khác.

"Người phụ trách bên Lệ Tinh nói rằng tác phẩm đang thiếu nữ phụ số 3, bảo chúng ta đưa nghệ sĩ qua đó tham dự casting, chỉ cần không có vấn đề, chúng ta có thể hợp tác với Lệ Tinh rồi." Quý Nhân sắc mặt hớn hơ.

"Ba, chuyện này có hơi đột ngột?" Quý Sênh Ca cảm thấy không hợp lý.

"Con đúng là không hiểu gì," Quý Nhân liếc mắt nhìn con gái, cười nói: "Hoàn Cẩm hai năm nay tuy rằng xuống dốc, nhưng trước nay trong vòng tròn này cũng có chút danh tiếng! Hiện tại chúng ta chỉ thiếu một cơ hội, chỉ cần có thể hợp tác cùng Lệ Tinh, Hoàn Cẩm sẽ được cứu rồi."

Quý Sênh Ca hơi rù rì, tâm tư bởi một câu "Hoàn Cẩm cũng có chút danh tiếng" liền trở nên mơ hồ.

"Chuyện này giao cho người khác ba không yên tâm, ba muốn con tự mình phụ trách."

Lời nói của Quý Nhân khiến Quý Sênh Ca nháy mắt hoàn hồn, "Con phụ trách?"

"Đừng! Ngày mai con dẫn người đi casting, nhất định không thể phạm sai lầm." Quý Nhân tiến lên một bước, ánh mắt nhu hòa, "Sênh Ca à, mấy năm nay là ba xem nhẹ con, từ mai con hãy tới Hoàn Cẩm, sau này san sẻ cùng ba."

Tiến vào Hoàn Cẩm ban đầu chính là kế hoạch của cô, hiện giờ cơ hội bày ra trước mắt, cô tất nhiên không từ chối, "Con nghe theo ba sắp xếp."

Quý Nhân vui mừng gật đầu, lập tức cầm điện thoại phân phó cấp dưới nhanh chóng chọn lựa nghệ sĩ.

Mấy ngày nay, vì có thể hợp tác cùng Lệ Tinh, Quý Nhân nhờ người tìm không biết bao nhiêu mối quan hệ, lại chưa từng nghĩ có thể nhờ cậy con gái mình mà được như ý. Nếu ông ta không làm, người đàn ông vừa rồi vừa là trợ lý của Cố Duy Thâm, điều này ám chỉ cái gì, ông ta nhanh chóng hiểu ra.

Nghĩ đến đây, Quý Nhân không nhịn được liếc mắt nhìn con gái. Đứa nhỏ Sênh Ca này từ bé đã là một tiểu mỹ nhân, hiện tại trở mã dung nhan liền khuynh thành. Chỉ là ông ta không nghĩ được, có cùng Cố Duy Thâm rốt cuộc là quan hệ gì?

Ba bận rộn sắp xếp mọi việc, Quý Sênh Ca tạm thời không có việc gì làm. Cô đứng dậy đến trước cửa sổ, bên ngoài mưa nhỏ đã tạnh dần.

Thuận lợi giành được quyền phát sóng, lại thành công tiến vào Hoàn Cẩm, mọi việc tưởng như rất bình thường, nhưng đáy lòng cô vẫn không yên tâm.

Xuyên qua cửa kính nhìn xuống dưới, ven đường là chiếc limousine có hơi quen mắt. Cô khẽ nhún mày, vừa lúc thấy Cố Duệ mở cửa xe ngồi vào.

Khóe mắt xẹt qua một hình ảnh nào đó, cô vội vàng cẩn thận nhìn, đáng tiếc xe đã khởi động.

Chiếc limousine nhanh chóng rời đi, Quý Sênh Ca không có cách nào xác định xem vừa rồi là thật hay chỉ là ảo giác của cô.

Trước khi chiếc xe kia khởi động, hình như cô nhìn thấy có người ngồi ghế sau.

"Mọi chuyện đều được sắp xếp ổn thỏa."

Cố Duệ nắm tay lái, qua kính chiếu hậu nhìn người đàn ông phía sau, mở miệng hỏi, "Hiện tại Hoàn Cẩm không có nghệ sĩ nào quá xuất sắc, vì sao ngài lại chọn bọn họ?"

"Cố Duệ, cậu đã bị từ chối chưa?" Người đàn ông ngồi sau nhẹ giọng hỏi.

Cố Duệ ngẩn ra, thành thật trả lời, "Không có."

Anh ta không cần đợi ai đó từ chối, mà chính anh ta sẽ ra tay trước khi bị cự tuyệt.

"Cậu thật là không biết nói chuyện phiếm."

"....."

Cố Duệ không dám phản bác, đáy lòng lại nghi hoặc. Ý tam thiếu là anh bị người khác từ chối sao?

Là ai? Ai dám can đảm cự tuyệt Cố gia tam thiếu?

Nơi phương xa tối tăm, tầng mây dày đặc tàn dần. Cố Duy Thâm tựa lưng vào ghế, mí mắt nhẹ nhàng khép lại.

Không lâu, anh dường như nhớ đến điều gì đó, miệng cong một nụ cười nhẹ.

Quý Sênh Ca, người bắt đầu là cô, nhưng không phải cô có thể tùy tiện chấm dứt.

HẾT CHƯƠNG 5.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Có vào không?

9 giờ sáng, tại tầng năm điện ảnh Hoàn Cẩm là căn phòng tràn ngập ánh mặt trời.

"Quý tiểu thư, cô còn điều gì cần dặn không?" Giọng điệu của thư kí hết sức cung kính.

Quý Sênh Ca đưa tay sờ mặt bàn, không có lấy một hạt bụi. Cô đặt túi xách lên bàn, nói: "Gọi tổng quản lý nghệ sĩ đến gặp tôi."

"Vâng." Thư kí khép cửa.

Căn phòng này bố trí đơn giản nhưng lại lấy ánh sáng rất tốt.

Quý Sênh Ca đứng trước cửa sổ, mây đẹp dần ra, cuối cùng cô cũng có một vị trí nhỏ ở Hoàn Cẩm.

Bầu trời ngoài kia không trong lắm, cách đó không xa là khu vực trồng nhiều cây giữa đại lộ, chia giao thông thành hai luồng phong cảnh không tồi. Nếu có thêm ánh nắng chiếu qua, cô ngồi chỗ này sẽ càng ấm áp hòa hợp.

Cốc cốc cốc!

Gõ cửa tiến vào là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, ông ta là người đại diện có thâm niên, trước kia cũng quản lý kha khá nghệ sĩ có chút danh tiếng.

"Tiểu quản lý, tôi là Quý Sênh Ca." Cô chủ động qua chào hỏi. Quản lý Tiểu cười gật đầu, "Đại tiểu thư khách sáo rồi, Quý tổng từng dặn chúng tôi phải toàn lực phối hợp với mọi sắp xếp của cô."

Nghe được ba chữ "đại tiểu thư", Quý Sênh Ca nhăn mày, "Hoàn Cẩm và Lệ Tinh hợp tác đối với mọi người mà nói rất quan trọng, hi vọng chúng ta có thể phối hợp ăn ý."

"Nhất định rồi."

Quản lý Tiểu không nhiều lời trực tiếp mở miệng, "Tôi sẽ đưa người đến đây, cô xem còn cần chuẩn bị thêm cái gì không?"

Lần casting này không thể phạm sai lầm, Quý Sênh Ca cầm túi xách, trực tiếp đi ra ngoài, "Tôi tự mình đến xem sao, nếu có vấn đề chỗ nào, cứ đi tới đi lui sẽ không kịp."

Thấy cô bước ra cửa, Tiểu quản lý vội vàng dẫn đường. Nghệ sĩ đang trong phòng hóa trang tầng hai, lúc Quý Sênh Ca đến trước cửa bỗng nhiên dừng lại.

"Tiểu quản lý."

"Đại tiểu thư nói đi."

Quý Sênh Ca cong môi, khoe miệng lộ ra ý cười nhàn nhạt, "Tôi tới đây là do ba tôi phản phô, không muốn để lộ thân phận chuốc lấy bàn tán không cần thiết."

Trước kia nhị tiểu thư Quý gia ghé chơi, hận không thể mang cả công ty đến trước mặt cô ta hầu hạ. Nhưng vị đại tiểu thư này lại trái ngược hoàn toàn. Tiểu quản lý lập tức hiểu rõ, "Tôi tuyệt đối sẽ không nhiều chuyện trước mặt đám nghệ sĩ."

Quý Sênh Ca đẩy cửa vào.

Trong phòng hóa trang đèn sáng trưng, Quý Sênh Ca vừa vào đã nghe thấy một giọng nói dễ nghe vang lên, "Cô không thấy má hồng bên trái quá đậm sao? Gò má của tôi hơi cao, còn muốn tôi nói mấy lần mới nhớ kĩ?"

Trước gương trang điểm là một mỹ nhân, Quý Sênh Ca nhướn mày, từ ánh mắt đầu tiên liền cảm thấy diện mạo người này hết sức thanh thuần.

Trước khi tới đây cô đã nhìn qua tư liệu về nghệ sĩ nữ, biết cô ấy là Cam Giai, hai năm trước ký hợp đồng với Hoàn Cẩm, vốn là người mới ở công ty. Đáng tiếc, vận khí của cô ấy không tốt, tham gia diễn xuất mấy bộ phim rating trung bình, trước sau vẫn không phát lên được. Bình thường ngoại trừ đóng vài cái quảng cáo mới lộ diện, còn lại không có cơ hội nào tốt.

"Tiểu quản lý, tôi trang điểm xong ngay đây."

Cam Giai ngồi trên ghế trang điểm, trên mặt là ý cười, thần sắc và giọng điệu khác hẳn sự sắc bén đối với chuyên viên trang điểm ban nãy.

Tiểu quản lý bước tới hỏi cô ấy, "Học thuộc lời thoại rồi chứ?"

"Đã sớm thuộc rồi." Cam Giai tùm tùm trả lời. Vốn dĩ cũng chỉ có vài câu thoại, huống chi cô ấy lại giỏi nắm bắt lời thoại.

Xoay sang Quý Sênh Ca, Tiểu quản lý liền giới thiệu với cô ấy, "Giai Giai, vị này chính là Quý..."

Dừng lại, ông ta nói tiếp, "Gọi cô ấy là chị Quý."

"Chị Quý." Cam Giai nghiêng người, nhìn Quý Sênh Ca ngọt ngào cười. Cô gái trẻ tuổi cười rộ lên trông thật đẹp mắt, huống chi tố chất cô ấy không tồi.

"Hôm nay cô đi theo chị Quý casting."

Theo bản năng, Cam Giai khẽ nhủ mày, "A Phong đâu a?"

Tiểu quản lý không giải thích nhiều, "A Phong tạm thời phụ trách nghệ sĩ khác, buổi casting ở Lệ Tinh sẽ do chị Quý sắp xếp. Cô phải thể hiện thật tốt, nhất định không thể để mất cơ hội này."

"Vâng."

Cam Giai ngoan ngoãn đáp lời, nhưng ngay lúc Tiểu quản lý xoay đi liền bày ra gương mặt mất mát.

Tuy rằng biểu cảm của cô ấy thay đổi rất nhỏ nhưng vẫn không thoát khỏi đôi mắt Quý Sênh Ca.

Bất quá mới hai mươi mấy tuổi đầu mà bản lĩnh nhìn sắc mặt người khác thật không tệ, cả ngày quanh quẩn trong cái vòng này, Cam Giai có biểu hiện như vậy cũng là chuyện thường tình.

Quý Sênh Ca không nghĩ nhiều, nhanh chóng đưa "gà" đến truyền thông Lệ Tinh.

Tình hình giao thông hôm nay tương đối thuận lợi, Quý Sênh Ca nhìn thời gian, thở phào nhẹ nhõm. Ngồi ghế sau, Cam Giai cúi đầu ôn lại lời thoại, biểu cảm chăm chú.

"Không cần quá khẩn trương." Quý Sênh Ca kiên nhẫn trấn an. Tốt nghiệp đại học hai năm, cô liền đến làm việc tại một công ty điện ảnh nhỏ, công việc của người đại diện đối với cô không quá xa lạ.

"Đây là lần đầu tiên chị Quý dẫn dắt người mới sao?" Cam Giai khép lại kịch bản, thò tay vào túi.

"Xem như lần đầu tiên đi." Quý Sênh Ca cười cười.

Nghe vậy, ánh mắt Cam Giai lập tức tối lại, khóe miệng đang tươi cười bỗng cứng đờ.

Quý Sênh Ca thấy cô ấy cúi thấp mặt, không khỏi lắc đầu. Mọi người thường nói làm người đại diện không dễ tí nào, thời gian qua cô đích thân trải nghiệm, trong lòng có rất nhiều cảm xúc. Người nghệ sĩ có thể phát lên không thật ra cũng không phải do người đại diện. Đủ loại nhân tố khác nhau kết tủa lại rồi đột ngột bùng nổ, còn phải kể đến vận khí!

Nhìn đường cong xinh đẹp trên sườn mặt Cam Giai, đáy mắt Quý Sênh Ca dần tĩnh lặng. Mỗi người đều mong có thể thuận lợi thành công, suy nghĩ như vậy không có gì sai cả. Cô cũng không hi vọng lần thử vai thuận lợi này thực sự có thể giúp Hoàn Cẩm hợp tác với Lệ Tĩnh.

Chỉ là thành công hay không còn phải xem ý trời, hoặc đúng hơn, xem tâm ý của người đàn ông kia.

Bước vào cổng Lệ Tĩnh, có thể thấy những công ty điện ảnh xếp hàng dài chờ casting, Quý Sênh Ca nháy mắt thay đổi sắc mặt.

Cô hồi tưởng lại nội dung cuộc trò chuyện giữa Cố Duệ và ba mình, từ đầu đến cuối vẫn đoán không ra, liệu ở giữa có gì giấu giếm?

Nếu Lệ Tĩnh muốn hợp tác cùng Hoàn Cẩm, tại sao hôm nay phải sắp xếp nhiều công ty đến thử vai như vậy? Nhưng nếu Lệ Tĩnh không có ý định với Hoàn Cẩm, vì sao hôm đó Cố Duệ phải tự mình đến công ty cô?

Quý Sênh Ca liếm môi, chắc chắn người đàn ông kia có ý, có ý khiến cô đoán tới đoán lui, tâm tình treo lên treo xuống!

"Chị Quý, đến lượt em rồi."

Cam Giai sắc mặt khẩn trương, Quý Sênh Ca đến bên cạnh cô ấy, hạ giọng dặn dò, "Điều quan trọng nhất trước ống kính không phải lời thoại, mà là ánh mắt và tình cảm thể hiện ra ngoài của em."

"Em biết rồi." Cam Giai khẽ cắn môi dưới.

Quý Sênh Ca vỗ vai cô ấy, "Chị chờ em ở đây."

Rất nhanh liền có nhân viên công tác dẫn Cam Giai đi, Quý Sênh Ca thấy cô ấy vào phòng ghi hình, khuôn mặt liền căng thẳng.

Ngay cầu thang bên cạnh, Cố Duệ liếc mắt từ xa, sau đó xoay người rời đi.

Buổi thử vai chỉ kéo dài hơn hai mươi phút, kết quả cuối cùng thế nào thì phải đợi Lệ Tĩnh thông báo mới biết được.

"Em cảm thấy thế nào?"

Cam Giai lắc đầu, "Rất nhiều diễn viên đến casting, so với điều kiện của em....."

Ngực có chút áp lực, Quý Sênh Ca không nhiều lời, chuẩn bị đưa cô nàng rời đi.

"Cam tiểu thư, mời cô qua bên này đăng ký." Có nhân viên công tác đến gần, Cam Giai đi theo qua bên kia.

Quý Sênh Ca cảm túi xách đứng trước thang máy, hai mắt nhìn chằm chằm mũi chân đến phát ngốc.

Rầm!

Cửa thang máy trước mặt mở ra, Quý Sênh Ca ngẩng mặt, chỉ thấy người đàn ông hai tay đút túi, mỉm cười nhìn cô.

Cặp mắt đen kia thật thâm thúy, nhìn Quý Sênh Ca hoảng hốt.

"Có vào không?" Cố Duy Thâm thanh âm trầm thấp.

Lời mời thốt ra hung hăng đánh vào trái tim Quý Sênh Ca.

Thấy cô đứng im, người đàn ông duỗi tay nhấn nút đóng cửa.

Cơ thể phản ứng nhanh hơn đại não, không biết Quý Sênh Ca lấy đâu ra dũng khí, dùng túi da chặn cửa, cả người chen vào thang máy.

Đình!

Cửa đóng lại, đầu óc Quý Sênh Ca vẫn còn chút ngu ngơ.

Người đàn ông đứng sau cười mang theo ý tức cười chọc kín đáo, "Tôi tưởng chỉ có đàn ông mới thích đơn giản thô bạo, thì ra cô cũng thích."

Gương mặt Quý Sênh Ca nóng lên, vì sao trong lời nói của anh, cô lại có thể nghe ra hàm ý khác.

HẾT CHƯƠNG 6.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tự làm mình mất mặt

Cửa thang máy khép lại, không gian chật chội khiến người ta có cảm giác bị đè nén, hướng chỉ bên cạnh cô lại là người đàn ông nguy hiểm vô cùng.

"Tam thiếu."

Quý Sênh Ca chủ động mở lời, dù sao cô cũng bước vào rồi, không thể làm chuyện tổn công vô ích được, "Một cơ hội tốt như Hạ Phiến, tại sao Lê Tinh lại chọn Hoàn Cẩm?"

Cố Duy Thâm cao cỡ 1m8, anh liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang khấn trương của Quý Sênh Ca, khẽ mỉm cười, "Ai nói Lê Tinh chọn Hoàn Cẩm?"

Quý Sênh Ca cố đè nén cảm xúc, thừ thuyết phục anh, "Hoàn Cẩm của chúng tôi ở trong vòng này cũng coi như lập nghiệp từ sớm, tuy rằng mấy năm nay có xuống dốc, song nghệ sĩ công ty luôn được khen là dày dặn kinh nghiệm."

"A."

Cố Duy Thâm cúi đầu cười, không ngại mỉa mai, "Kinh nghiệm dày dặn đến nỗi không có ai phát lên được hả?"

Bị người ta không chút lưu tình phản bác, Quý Sênh Ca lập tức bốc hỏa đến nơi. Nhưng nếu là người khác thì không sao, đằng này là người đàn ông trước mặt, cô có muốn giận cũng không dám giận.

"Vậy nên mới nói, Hoàn Cẩm chúng tôi chỉ thiếu một cơ hội thôi, chỉ cần tam thiếu chịu..."

"Lê Tinh không có thời gian cho người khác cơ hội, mà tôi cũng không thích phải xử lý rắc rối của người khác."

Hóa khí trong lồng ngực dần dâng lên, Quý Sênh Ca ngẩng mặt, ánh mắt sâu kín nhìn chằm chằm đôi mắt anh, "Nếu đã như vậy, vì sao tam thiếu còn cho người đến gặp ba tôi, chuyển ý Lê Tinh muốn cùng chúng tôi hợp tác?"

Môi mông của người đàn ông khẽ cong, "Là tôi thích thế, Hoàn Cẩm có thể từ chối mà, không ai kẻ sùng ép các người đồng ý."

"....."

Năm ngón tay rũ bên người đột nhiên nắm chặt, Quý Sênh Ca bị anh chọc tức không nhẹ. Ai chẳng biết Lê Tinh tung ra cảnh ô-liu [1] không thể từ chối, huống chi ba luôn vất óc tìm cách cùng Lê Tinh hợp tác, làm sao có thể bỏ qua con cá lớn đưa đến miệng này?

[1]: Ý chỉ cơ hội hấp dẫn

Chắc chắn người đàn ông này có ý!

Biết mình tự làm mình mất mặt, Quý Sênh Ca thức thời im lặng. Cô nhìn con số trên thang máy giảm dần, đáy mắt vừa xẹt qua một hình ảnh thì bả vai đã bị giữ chặt, khiến lưng cô áp vào vách thang máy.

"Anh muốn làm gì?"

Trên người anh nhàn nhạt mùi thuốc lá, Quý Sênh Ca theo bản năng quay mặt đi, khiến gương mặt cọ nhẹ vào cổ áo sơ mi của anh. Thân thể dựa sát vào nhau, cô muốn giãy giụa nhưng eo bị giữ chặt bởi đôi tay mạnh mẽ, hoàn toàn không có cách nào thoát được.

Cố Duy Thâm khẽ sát mặt, không ngác nhiên mấy khi thấy tai cô phấp phồng, "Tôi vừa nhớ ra một chuyện."

"Chuyện gì?" Quý Sênh Ca như bị mắc nghẹn, thấy nửa người anh ngày càng áp sát, đến mức tây trang trên người như dán vào áo khoác vàng nhạt của cô.

Trước ngực là cảm giác bị ép chặt, Quý Sênh Ca cắn môi. Người đàn ông này còn có thể không biết xấu hổ hơn không?

"Đêm đó tôi không dùng biện pháp an toàn."

Tai cô nóng lên, Quý Sênh Ca hít thật sâu, khó khăn trả lời, "Tam thiếu yên tâm, di cã của tôi tới rồi."

Hai người nhìn nhau, Cố Duy Thâm thấy ánh mắt cô trầm tĩnh, về mặt lại lãnh đạm, dần thả lỏng vòng tay đang quấn trên hông cô.

"Tốt."

Người đàn ông vừa dứt lời thì thang máy liền dừng lại. Anh chẳng buồn quay đầu, hai chân thon dài sải bước ra khỏi thang máy.

Quý Sênh Ca dõi theo bóng dáng anh xa dần, hai chân mềm mại run rẩy.

Không lâu sau, Cam Giai xuống lầu. Quý Sênh Ca không hỏi gì đến kết quả thủ vai mà trực tiếp đưa cô ấy rời đi.

Thái độ ban nãy của Cố Duy Thâm trong thang máy đã thể hiện rõ ý đồ của buổi thủ vai lần này. Sau khi xe công ty đưa Cam Giai về, Quý Sênh Ca bước xuống đường bắt taxi.

Về mặt mệt mỏi dựa vào ghế, trong lòng thầm tính toán phải ăn nói thế nào với ba cô.

Cố Duy Thâm đã tỏ rõ việc đùa bỡn cô, đùa bỡn Hoàn Cẩm, nhưng cô lại quá chắc chắn trước mặt ba. Cô chỉ vừa mới tiến vào cửa Hoàn Cẩm, vừa mới được ba coi trọng một chút, nếu Hoàn Cẩm không thể hợp tác cùng Lê Tinh, cô phải làm thế nào?

Bực bội nhắm mắt lại, Quý Sênh Ca cảm thấy bên tai trái bắt đầu nóng lên. Hơi thở nóng rực phả vào ban nãy khi anh nói chuyện dường như vẫn còn vương lại bên tai.

Cô gia tam thiếu, cháu trai bảo bối của gia tộc nhà họ Cố. Người đàn ông như Cố Duy Thâm dĩ nhiên từ nhỏ đã được nâng như nâng trứng, húng như húng hoa, làm sao hiểu được người bình thường vất vả mưu sinh thế nào.

Chỉ một ánh mắt, một câu nói của anh cũng đủ quyết định số mệnh của người khác. Hiển nhiên anh biết rõ đặc quyền của mình, nhưng lại cố tình đùa giỡn họ trong lòng ban tay, khiến họ trở thành đồ chơi cho anh giải trí.

Sắc mặt Quý Sênh Ca trầm xuống, có lẽ đêm đó cô không nên chọc tới anh làm gì!

Tài xế taxi bật radio, lúc này đang là bản tin 12 trưa, giọng nói của người chủ trì vang bên tai, "Cách đây vài ngày, Cố gia đại thiếu Cố Tái Thành đã chính thức trả lời báo chí, tuyên bố hủy bỏ hôn ước với Ôn Đình. Đồng thời, Cố thị cũng ra thông báo hủy bỏ hạng mục đang hợp tác cùng xí nghiệp Ôn thị. Ôn gia phải đối mặt với nhiều lời gièm pha, có nguồn tin cho hay Ôn Đình từng dùng thuốc ngủ tự sát..."

Tài xế phía trước khe khẽ lắc đầu, nhỏ giọng mỉa mai, "Mấy kẻ có tiền đúng là biết cách làm lớn chuyện, nề nếp gia đình bại hoại như thế có gì đáng khoe khoang chứ, còn biết xấu hổ hay không?"

Ánh mắt Quý Sênh Ca tối lại, cô nhớ đến căn phòng 3303 ở khách sạn đêm đó, nặng nề thờ dài.

Có phải trên đời này, kẻ yếu thì dễ dàng bị chà đạp?

Taxi dừng bên ngoài tiểu khu, Quý Sênh Ca trả tiền xe xong liền cầm túi xách bước về phía cổng.

Một chiếc xe đen đỗ trước khu nhà, cửa xe mở ra để lộ một người phụ nữ trên mặt mang chiếc kính râm lớn. Quý Sênh Ca nhất thời không thấy rõ diện mạo đối phương.

"Cô là Quý Sênh Ca?"

Người phụ nữ lên tiếng, âm thanh khàn khàn, khiến Quý Sênh Ca ngạc nhiên, "Hình như tôi không quen cô."

Cô xoay người muốn lên lầu thì bị hai tên vệ sĩ phía sau người phụ nữ cản đường.

Người phụ nữ đưa tay tháo kính râm, để lộ rõ khuôn mặt tái nhợt cùng đôi mắt sưng đỏ.

Quý Sênh Ca nhìn cô ta vài giây liền nhận ra thân phận của cô ta.

"Tôi là Ôn Đình." Người phụ nữ đến trước mặt Quý Sênh Ca.

Chuyện gì đã tới, có trốn kiểu nào cũng không xong.

Quý Sênh Ca nheo mắt.

HẾT CHƯƠNG 7.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Gặp phải phiền toái

Cách đó không xa là một quán cà phê, mặt tiền tương đối vắng vẻ, việc kinh doanh cũng không được tốt.

Dựa người vào ghế sofa, trước mặt Quý Sênh Ca là một tách trà, hơi nóng tản ra nghi ngút.

Mà người phụ nữ đối diện cô lúc này mười ngón tay xiết chặt, thậm chí vì dùng quá sức khiến xương tay nhô lên, vẻ vận vẹo trông rất không bình thường.

Quý Sênh Ca nhìn thoáng qua, sợ cô ta sẽ bẻ gãy ngón tay nên đành mở miệng, "Ôn tiểu thư, cô tìm tôi có chuyện gì?"

"Tôi đó ở khách sạn Quý tiểu thư đã thấy gì?" Ôn Đình mở miệng, giọng khàn khàn, cặp mắt sưng đỏ đã tiết lộ tình trạng của cô ta.

Sắc mặt Quý Sênh Ca tự nhiên, "Tôi không thấy gì cả, mấy ngày trước đã nói rõ ở cục cảnh sát rồi."

"Không đúng!" Tâm trạng Ôn Đình lập tức trở nên kích động, "Cô không thể nào không thấy gì hết!"

Tay cô ta đột nhiên nắm chặt góc bàn, đôi mắt đầy tơ máu trừng lớn, "Có người hãm hại tôi, ai đó cố tình hãm hại tôi!"

Trong quán cà phê không có khách vì vệ sĩ Ôn gia đã canh giữ bên ngoài. Quý Sênh Ca cau mày, là cô nghĩ đơn giản rồi, đối với Ôn Đình mà nói, cô ta sẽ không đời nào cam tâm bỏ qua.

Nghĩ đến đây, Quý Sênh Ca lặng lẽ kéo khóa túi xách, lấy di động bỏ vào túi áo khoác.

"Ôn tiểu thư, những gì cần nói tôi đều đã khai báo ở cục cảnh sát." Quý Sênh Ca rút ví một ít tiền mặt đặt ở góc bàn, chuẩn bị đứng dậy rời đi.

"Khoan đã."

Ôn Đình nắm lấy vạt áo khoác của Quý Sênh Ca, nhìn chăm chăm tiền cô để trên bàn, đáy mắt lóe lên, "Cô muốn bao nhiêu?"

"Cái gì?" Quý Sênh Ca không hiểu.

Ôn Đình ngẩng đầu, khóe miệng chậm rãi giương lên một nụ cười, "Chỉ cần cô đến cục cảnh sát làm chứng, khai rằng hôm đó nhìn thấy người đàn ông xa lạ vào phòng 3303, tôi sẽ cho cô hai mươi vạn."

Ánh mắt Quý Sênh Ca trầm xuống, "Ôn tiểu thư có biết mình đang nói gì không?"

"Đương nhiên rồi."

Trong đôi mắt sưng đỏ của Ôn Đình dường như thấp thoáng nước, "Tôi không thể bị hãm hại như thế được, việc này đối với tôi không công bằng!"

Công bằng? Quý Sênh Ca cười nói, "Khai man là phạm pháp."

"Năm mươi vạn." Ôn Đình cho rằng cô chê tiền còn ít.

"Ôn tiểu thư."

Quý Sênh Ca dứt tay vào túi áo khoác, "Chuyện này, tôi thật sự không thể giúp cô được."

Dứt lời, cô xoay người toan rời đi, lại bị vệ sĩ chặn lại.

"Chúng ta không thù không oán, tôi cũng không muốn làm khó cô." Ôn Đình đứng dậy đến trước mặt Quý Sênh Ca.

Nếu không phải gây khó dễ, vì sao còn muốn cô làm chứng giả?

Ôn Đình mềm giọng, "Cô yên tâm, chỉ cần cô ra mặt làm chứng, Ôn gia chúng tôi sẽ không bạc đãi cô."

Ha ha.

Trong lòng Quý Sênh Ca cười lạnh một tiếng. Cô không ngờ, nếu cô thật sự ra mặt thì sẽ đắc tội với Cổ gia.

Chuyện này mà làm rõ kiểu gì cũng sẽ dính liú đến Cổ gia. Cổ Tái Thành và Cổ Duy Thâm đều là con trai nhà họ Cổ, bắt kể là ai trong số họ bị liên lụy, Cổ gia sẽ không đòi nào dễ yên!

Mà cô là ai chứ? Đứa con gái thấp cổ bé họng không được yêu thương của Quý gia, ai sẽ coi trọng lời cô nói đây? Ôn gia tìm cô cốt cũng chỉ coi cô như bia đỡ đạn, muốn tranh thủ cơ hội mà thôi.

Nhưng sao cô phải chịu cảnh làm bia đỡ đạn? Sao cô phải là tấm đệm mặc người chà đạp chứ?

"Xin lỗi vì lực bất tòng tâm." Thái độ Quý Sênh Ca kiên quyết.

Ánh mắt Ôn Đình tối lại, "Hừ! Nếu hôm nay cô không đồng ý thì đừng mong rời khỏi đây."

Mấy tên vệ sĩ nhanh chóng tiến lên. Quý Sênh Ca cầm di động trong túi áo giờ lên, mở khóa màn hình nói với bọn họ, "Tôi đã ghi âm cuộc nói chuyện vừa rồi, cũng đã nhắn cho bạn tôi. Nếu có việc gì xảy ra với tôi, chỉ sợ Ôn tiểu thư phải vào tù một chuyến."

Thấy trên màn hình đúng là có một đoạn ghi âm, Ôn Đình đỏ mặt, ánh mắt nhìn Quý Sênh Ca đầy lạnh lẽo.

"Nghĩ kĩ rồi sao?" Bộ dạng Quý Sênh Ca quả thực thông thả, "Nếu một phút nữa tôi không rời khỏi đây thì bạn tôi sẽ báo cảnh sát."

Dáng người cô dong dong cao nhưng lại hơi gầy, so với hai tên vệ sĩ kia thì càng có vẻ nhỏ bé. Nhưng người vốn đang gặp rắc rối là cô lúc này lại nắm quyền chủ động.

"Tiểu thư." Hai tên vệ sĩ dùng ánh mắt dò hỏi nhìn Ôn Đình, đợi chỉ thị của cô ta.

Một lúc sau, Ôn Đình hung hăng cắn răng, nói, "Thả cô ta đi."

"Vâng."

Mấy tên vệ sĩ lập tức tránh đường. Quý Sênh Ca nắm chặt di động, đi thẳng khỏi quán.

Ngoài đường người đến người đi, cô quay đầu nhìn về phía quán cà phê nhưng không thấy ai bước ra cả.

Rẽ hai con phố, Quý Sênh Ca nhanh chóng hướng về phía tiểu khu. Phía sau truyền đến âm thanh của động cơ ô tô, cô nghiêng người tránh, một chiếc xe hơi đen lướt qua vạt áo cô vụt mất.

Cửa kính đằng sau hạ xuống hơn nửa, lộ ra khuôn mặt đeo kính râm của Ôn Đình, khóe miệng kia treo một nụ cười khiến người ta lo lắng.

Đợi đến lúc chiếc xe khuất bóng, Quý Sênh Ca nắm chặt điện thoại trong tay, cả người khẽ run.

Về đến nhà, cô khóa kĩ cửa sổ rồi mới dám thả lỏng một phen. Mấy năm nay, dù là việc lớn việc nhỏ gì cô cũng chỉ có một mình, lâu rồi cũng thành thói quen. Lúc này ngồi trên sofa, cô do dự nhìn di động.

Ôn Đình tìm đến tận cửa, đầu phải cô không muốn báo cho Cổ Duy Thâm? Nhưng nghĩ đến thái độ của anh trong thang máy, cô lại trả điện thoại về chỗ cũ.

Đứng dậy vào phòng tắm, sau khi cô quay ra, cả người hoàn toàn trở về trạng thái ban đầu. Đối với việc làm của Ôn Đình, cô không muốn làm lớn chuyện, chỉ mong mọi thứ chấm dứt tại đây.

Chạng vạng tối, trong Tây Phủ Danh.

Cổ Duy Thâm ngồi trước bàn ăn, ung dung mà thông thả uống canh. Cổ Duệ nhận điện thoại bước vào, bị anh liếc mắt một cái, "Có chuyện gì?"

Người đàn ông mở miệng dò hỏi, Cổ Duệ bèn thành thật, "Chiều nay, Ôn Đình tìm Quý tiểu thư."

Cổ Duy Thâm nhướn mày, rõ ràng không quá bất ngờ.

"Thời điểm này mà Ôn Đình còn dám lộ mặt, chứng tỏ Ôn gia chưa từ bỏ ý định."

"À."

Cổ Duy Thâm dựa lưng vào ghế, khuấy thìa trong tay, "Cổ Tái Thành không để Ôn gia vào mặt, nay Ôn gia muốn tính sổ cũng phải tính trên người anh ta."

"Chỉ là..." Cổ Duệ hơi cau mày, đáp, "Chỉ sợ Ôn Đình sẽ cắn chặt Quý tiểu thư không buông."

Nghe vậy, Cổ Duy Thâm rút ra một điều thuốc, "Không phải cô ta thích từ chối sao? Tôi muốn xem, cô ta có bản lĩnh đến mức nào!"

Cổ Duệ gạt mình, lò mò nhận ra "cô ta" trong miệng tam thiếu nhà anh là chỉ ai.

Mấy năm nay, người trăm phương nghìn kế muốn leo lên vị trí tam Cổ phu nhân tương lai nhiều không đếm xuể, cho dù biết rõ vị trí này đã có người ngồi, mấy người phụ nữ đó vẫn người trước nối tiếp người sau mơ mộng hão huyền!

Cổ Duệ chớp mi, rốt cuộc vị Quý tiểu thư này là biết thân biết phận hay còn cất giấu tham vọng lớn hơn nữa?

_____ Lời nói ngoài lề _____

Tam thiếu nói: Tiểu Sênh Ca, mau đến đây nào.

Tiểu Sênh Ca: Hừ! Không biết xấu hổ!

Mẹ ruột: Các người nhanh một chút nha, ta lên hàng đầu ngồi xem, ha ha ha ~

HẾT CHƯƠNG 8.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Cuộc gọi nhớ

Cái gì gọi là không như mong muốn, cuối cùng Quý Sênh Ca cũng một lần nữa trải nghiệm. 8 giờ sáng, vừa đến ga tàu điện ngầm thì cô phát hiện điện thoại không cánh mà bay, xung quanh là biển người mờ mịt, không thể tìm được manh mối gì.

Đến văn phòng, cô cho người hỏi thăm kết quả thử vai hôm qua. Tuy không ôm nấy hi vọng, song chỉ cần vẫn chưa có kết quả, cô vẫn không cam lòng.

Di động biến mất, Quý Sênh Ca biết chắc không phải là ngẫu nhiên. Hôm qua Ôn Đình uy hiếp cô, vì để thoát thân cô đành lấy đoạn ghi âm ra dọa, không ngờ hôm nay bên kia đã có động thái rồi.

Lúc nghỉ trưa, cô đến cửa hàng điện thoại gần đó làm lại sim, đồng thời cũng mua một chiếc điện thoại mới. Cũng may mạng lưới internet hiện tại rất phát triển, cô chỉ cần lưu danh sách liên lạc vào di động mới, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc rời khỏi cửa hàng, bầu trời âm u. Chẳng biết bao giờ mới trong trở lại, Quý Sênh Ca ngẩng mặt, hờ hững cười. Thật ra cô hiểu rất rõ, nhiều lúc cô chỉ muốn một điều nhìn chín điều lành, nhưng người khác không chịu dừng tay.

Trở lại văn phòng ở Hoàn Cẩm, đúng lúc thư ký ôm một hộp chuyển phát nhanh tiến vào, "Quý tiểu thư, chuyển phát nhanh của cô."

Chuyển phát nhanh?

Sắc mặt Quý Sênh Ca khẽ biến đổi, cô không đặt hàng online, lấy đâu ra chuyển phát nhanh chứ? Hơn nữa cô chỉ mới đi làm vài ngày, cũng chưa thông báo với bạn bè nên càng không có ai gửi đồ cho cô.

"Ai đưa đến vậy?"

Thư ký lắc đầu, nói: "Tôi không thấy, là bảo vệ đưa đồ vào."

Cầm hộp giấy lắc lắc, không có tiếng động nào kì lạ. Quý Sênh Ca lấy dao rọc giấy trên bàn, nhanh chóng mở gói hộp.

Thấy sắc mặt cô không đúng lắm, thư ký hơi tò mò, liền kề kề bên cạnh cô.

Lưỡi dao rạch xuống lớp băng dính bên ngoài, bên trong không phải bom hẹn giờ, chỉ có một chiếc túi màu trắng. Tâm lý đề phòng của Quý Sênh Ca bỗng chốc buông lỏng, cô cười thầm. Đứng là xem nhiều phim quá rồi nên trí tưởng tượng mới phong phú như vậy.

"Quý tiểu thư, cô không sao chứ?" Thư ký quan tâm hỏi.

"Không có gì." Quý Sênh Ca thờ phào, duỗi tay cầm chiếc túi kia.

Vừa mở túi, bên trong có thứ gì đó rơi ra, thư ký đứng bên cạnh lập tức hét chói tai, "A!"

Máu chảy đầm đìa trên mặt nạ da người, khuôn mặt hiện lên vẻ dữ tợn, máu thấm đầm hai tròng mắt, khiến bất kỳ ai nhìn qua một lần lòng sợ hãi đến tận xương.

Mặt Quý Sênh Ca tối sầm đến cực điểm.

"Quý, Quý tiểu thư, cô có định báo cảnh sát không?" Thư ký còn trẻ hiền lành bị dọa đến mặt xanh mặt vàng.

Khom lưng nhắt lên mặt nạ da người, Quý Sênh Ca tiện tay ném vào thùng rác. Mấy thứ này cô còn lạ gì, khi còn nhỏ thường xuyên đến hậu trường chơi, nghịch ngợm đủ loại đạo cụ.

"Không cần đâu." Quý Sênh Ca lắc đầu, thư ký thấy cô không có vẻ gì quá kích động, tự dung nuốt nước bọt một cái.

Vị Quý tiểu thư này lá gan cũng lớn thật!

"Không còn chuyện gì nữa, cô ra ngoài đi."

"Vâng."

Chờ đến lúc thư ký rời đi, Quý Sênh Ca lại cầm da mặt vứt vào thùng rác bên ngoài. Lúc trở lại bàn làm việc liền thấy di động có thông báo. Cô mở khóa màn hình, một dãy số xa lạ gửi tin nhắn đến.

"Nếu không đồng ý yêu cầu của tôi, hôm nay mới chỉ bắt đầu thôi!"

Bang!

Quý Sênh Ca ném điện thoại lên bàn, ngực đập phồng dữ dội. Thực ra hôm qua di động không ghi được nội dung gì giá trị, đều là cô cố tình dọa bọn họ để thoát thân. Mà lúc này điện thoại bị lấy mất rồi, Ôn Đình chắc chắn đã phát hiện chân tướng, tất nhiên sẽ rất tức giận.

Xoay ghế dựa, ánh mắt Quý Sênh Ca dần âm trầm. Bà cô sẽ không vì cô mà gây thù chuốc oán với Ôn gia, huống chi cô cũng không định kể với ông sự tình đêm đó.

Về phía Cố Duy Thâm, cô cũng chẳng biết nói gì.

Ngón tay chạm đến điện thoại, Quý Sênh Ca muốn báo cảnh sát. Nhưng nếu không có chứng cứ sẽ thành vu khống, không khéo còn bị cắn ngược lại.

Cả buổi chiều làm việc đều mơ mơ màng màng, kết quả thử vai đã có nên cô cũng chẳng hi vọng gì, chỉ mong ít nhất vượt qua cửa ải của bà cô.

Gần đến lúc tan ca, thư ký đột nhiên đẩy cửa vào, "Quý tiểu thư, Quý tổng gọi cô đến phòng ông ấy."

Vài phút sau, Quý Sênh Ca đứng trước bàn làm việc của ba.

"Ta đã dặn kĩ như thế, lần thứ vài này tuyệt đối không thể thất bại, tại sao còn làm hỏng chuyện?" Sắc mặt Quý Nhân rất không tốt.

Quý Sênh Ca mắt nhìn chằm chằm mũi chân, "Ba, buổi casting này rất nhiều nghệ sĩ đều tham dự, Lệ Tinh chẳng qua chỉ muốn gọi thêm chúng ta cho đủ số."

Đủ số? Quý Nhân không đồng ý với suy nghĩ này, nếu Lệ Tinh chỉ vì muốn đủ người, sao Cố Duy Thâm còn cho tâm phúc [1] đến đây?

[1]: chỉ người thân tín

"Vừa rồi Lệ Tinh gọi đến."

Quý Sênh Ca ngẩng mặt, chỉ thấy Quý Nhân nắm chặt hai tay, đi đi lại lại trước bàn làm việc, vẻ mặt rối rắm, "Bọn họ cho chúng ta độc quyền công chiếu "Tân Phiến", nhưng chúng ta phải phụ trách phí tuyên truyền trước đó."

"Phí tuyên truyền?" Quý Sênh Ca nheo mắt. A, Lệ Tinh thật biết tính toán, ba ngày độc quyền công chiếu phải tốn nấy vạn phí tuyên truyền đây? Đến lúc đó, dù Hoàn Cẩm được độc quyền phát

sóng chẳng nữa thì vẫn phải chịu thâm hụt một khoản lớn!

"Sênh Ca à, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Quý Nhân đến trước mặt con gái, "Người quản lý cấp cao con tìm có vấn đề gì sao?"

Tuy trong lòng đã đoán được phần nào, Quý Nhân vẫn không nói thẳng. Thân phận gần đây của Cố Duy Thâm rất đặc biệt, ông ta không dám nói bậy. Hơn nữa, ông ta cũng muốn thử thăm dò xem con gái mình và Cố Duy Thâm có quan hệ gì.

"Ba, việc này con cũng không rõ lắm." Quý Sênh Ca cúi thấp đầu. Dù từ nhỏ đã không được yêu thương nhưng loại chuyện mặt nóng dán mông lạnh [2] này, cô cũng không muốn làm.

[2]: ý chỉ việc đối xử niềm nở, nhiệt tình với người luôn hờ hững, lạnh nhạt.

Quý Nhân liếc con gái, ánh mắt dần thay đổi, "Ta phá lệ một lần cho con đến công ty, rất nhiều người đều nhìn ta chăm chăm. Nếu việc độc quyền công chiếu không thành, con cũng không thể tiếp tục ở lại Hoàn Cẩm."

"Ba!"

Sắc mặt Quý Nhân lạnh lùng, nói: "Nếu mọi chuyện thật sự hồngбет, con không cần đến Hoàn Cẩm nữa."

Nghe vậy, khoe miệng Quý Sênh Ca hạ xuống.

Lúc ra đến cửa Hoàn Cẩm, sắc trời đã tối. Quý Sênh Ca cầm túi đứng trong đại sảnh, không tìm được quay đầu nhìn một lượt. Trên cửa sổ tầng năm là cây dây leo cô mới mua, cành lá xanh biếc.

Quý Sênh Ca liếm môi, cô không thể cứ thế mà rời đi được. Vất vả lắm mới tiến được một bước, sao có thể thấy khó đã lui?

Lấy đi động, Quý Sênh Ca nhanh chóng bấm một dãy số. Ngày đó Cố Duy Thâm gọi đến cô không lưu số, nhưng vẫn nhớ kĩ đến giờ.

Tiếng chuông vang lên hết đợt này đến đợt khác, từ đầu đến cuối không ai bắt máy.

Gọi liên tục ba cuộc cũng không có người nghe. Quý Sênh Ca nắm chặt đi động, lòng lạnh một nửa.

Nhưng lúc này cô không còn cách nào khác, đành phải mặt dày một chút.

Giấy lát, Quý Sênh Ca gọi cho một người bạn.

"Sênh Ca?"

"Là mình đây." Quý Sênh Ca cầm đi động trong tay, trực tiếp mở miệng, "Cố Duy Thâm có ở Lệ Tinh không?"

"Hình như không." Bên kia đầu dây là Đàm Tư, bạn đại học của Quý Sênh Ca, "Giữa trưa mình thấy tam thiếu ở bãi đỗ xe, anh ta rời đi từ rất lâu rồi."

"Có chuyện gì sao?" Đàm Tư lo lắng hỏi.

Nói rõ mọi việc một cách ngắn gọn, Quý Sênh Ca thẳng thắn, "Mình muốn gặp Cố Duy Thâm."

"Cậu nghĩ tam thiếu sẽ đồng ý sao?" Giọng điệu Đàm Tư lo lắng.

Quý Sênh Ca nhẹ đá chân trên mặt đất, "Phải thử mới biết được."

Chần chừ một lúc, Đàm Tư nhỏ giọng, "Mình nghe nói hôm nay Yến lục thiếu tổ chức sinh nhật, bọn họ thường đến Kim Khuyết chơi."

"Mình biết rồi." Quý Sênh Ca cảm ơn rồi cúp điện thoại, đến ven đường bắt một chiếc taxi, đi thẳng đến Kim Khuyết.

Kim Khuyết, câu lạc bộ nổi tiếng cho giới thượng lưu ở Vân Giang. Người có thể đặt chân đến đây không chỉ có tiền mà còn phải có chức.

Chơi xong tám trận mặt choker thì eo lưng cũng mỏi nhừ. Cố Duy Thâm rít một điếu thuốc trở về, đi đến bàn trà cảm lấy đi động. Lúc chơi bài không thích bị quấy rầy nên anh luôn để điện thoại ở chế độ im lặng. Lúc này nhìn danh sách cuộc gọi nhớ dài, chỉ thấy duy nhất một dãy số quen thuộc hết sức chói mắt.

Anh nhớ rõ dãy số này.

"Tam tam, cậu thật không có nghĩa khí gì cả." Chủ nhân bữa tiệc - Yến Nam Thuần cười cười đi đến, choàng tay lên vai Cố Duy Thâm, "Hôm nay ông đây chính thức tròn hai mươi sáu tuổi, sao cậu còn keo kiệt không thả cho tôi hai thè Hồ [2] hả?"

[2]: mình không rành mặt choker lắm nhưng chắc đây là một loại thẻ bài trong mặt choker.

Cố Duy Thâm liếc xéo anh ta, "Có chơi nữa không?"

"Chơi chứ." Yến Nam Thuần kéo ghế, hằm hừ ngồi xuống, "Đến trận thứ tám rồi, ông đây không tin đêm nay không đánh được Hồ!"

Trên dãy ghế xanh xanh vàng vàng, mấy người đàn ông ăn mặc chín chu cười đùa với nhau. Cố Duy Thâm cong môi, giọng nói không cao không thấp, "Đêm nay sẽ cho cậu trần truồng về nhà."

"Ha ha ha ——"

"Tam thiếu thật khí phách!"

"Đậu má, cút!"

Mọi người ồn ào một trận, Cố Duy Thâm tùy tiện châm một điếu rồi đặt điện thoại bên cạnh.

HẾT CHƯƠNG 9.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Cô biết địa chỉ, tự mình đến đó đi

Vì ban nãy mưa tầm tã nên bầu trời tối rất sớm. Lúc Quý Sênh Ca cho xe chạy vào Kim Khuyết thì vừa mới hơn 7 giờ, song chân trời xa xa chỉ còn một màu đen kịt.

Trước mặt là bảng hiệu vàng thật lớn, cũng thật bắt mắt, dù cách xa đến mấy liếc mắt một cái cũng thấy rõ bảng hiệu. Quý Sênh Ca cầm túi sai bước trên nền đá cẩm thạch trắng, hai bên cửa ra vào sừng sững bức tượng sư tử, vạch rõ cấp bậc ở nơi này.

"Tiểu thư, xin hỏi cô có thẻ hội viên không?"

Người phục vụ một thân tây trang đứng trước cửa, Quý Sênh Ca mím môi, "Tôi muốn gặp tam thiếu."

"Là vị tam thiếu nào ạ?"

"Cô gia tam thiếu."

Người phục vụ liếc nhìn cách ăn mặc của cô, lập tức trung ra vẻ mặt không kiên nhẫn, "Kim Khuyết chúng tôi chỉ dành cho hội viên, không có thẻ thì không thể vào, mời cô về cho."

Phàm là nấy câu lạc bộ xa hoa dành cho hội viên đều phải đóng phí một lần trước khi gia nhập, dựa trên số tiền đóng mà từ đó phân chia thứ bậc. Quý Sênh Ca từng nghe nói để vào được Kim Khuyết, số tiền ít nhất phải nộp lên đến bảy con số.

Vậy nên đã đặt chân đến chỗ này thì tuyệt đối không phải người bình thường.

Cửa ra vào gần trong tầm mắt nhưng Quý Sênh Ca không thể tiến vào. Cô xoay người ra cửa, bước xuống bậc thang. Dù biết rõ sẽ phải đối mặt với tình huống kiểu này, cô vẫn không thể bốc đồng không đến.

Trong lòng dĩ nhiên có cảm giác uất ức và bất bình, nhưng từ khi còn bé cô đã hiểu rõ, nếu sau này muốn ra đời kiếm sống thì những chuyện kiểu này chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn.

Trong bãi đỗ khắp nơi đều là siêu xe, Quý Sênh Ca dò cả nửa ngày vẫn không thấy chiếc limousine kia đâu. Cô biết Cố Duy Thâm không chỉ có một chiếc xe, nên không thể khẳng định anh đã rời đi hay chưa.

Chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể tiếp tục chờ thôi.

Mưa tạnh nhưng nền đá vẫn ẩm ướt, Quý Sênh Ca đứng một lúc hai chân tê rần, đành tìm một chỗ tương đối khô ráo ngồi xuống. Bụng ọc ọc kêu, cô nhìn đồng hồ trước mắt, đã hơn 9 giờ.

Người phục vụ bên trong câu lạc bộ nhón chân nhìn ra ngoài, thấy Quý Sênh Ca còn ngồi trước bậc thang thì hừ nhẹ. Người phụ nữ này thật là, vì muốn tiếp cận tam thiếu mà hao tổn không ít tâm tư.

Kim Khuyết tọa lạc ở vị trí hết sức phồn hoa, chẳng những đường xá hai bên rộng rãi, ngay cả tiện nghi xung quanh cũng mọc lên như nấm. Con phố đối diện là một chuỗi những nhà hàng sang trọng, chủ yếu kinh doanh đến ba giờ sáng, thậm chí cửa hàng tiện lợi quanh đây đều mở cửa 24/24.

Quý Sênh Ca định đi mua bánh mì lót dạ nhưng lại sợ lỡ mất người đàn ông kia. Cô quay đầu nhìn tấm bảng lắp lánh phía trên, chỉ có thể chịu đựng.

"Tới đây, tiếp tục."

Yến Nam Thuận cởi một nút áo sơ mi, vừa lật bài lên liền cười thành tiếng, "Ai da, vận khí của ông đây đã trở lại! Đám các người chờ lột sạch quần đi!"

Cố Duy Thâm ngồi bên cạnh nhưn mảy, ngón trỏ rút một lá quăng lên bàn.

"Chín ống!"

"Bính!"

Miệng nhếch một nụ cười, Yến Nam Thuận quét sạch buồn bực cả đêm nay. Anh đã nói mà, đêm nay là sinh nhật của anh, đương nhiên phải may mắn gấp đôi ngày thường.

Mấy người đàn ông bên cạnh đưa mắt nhìn nhau, không khỏi lắc đầu. Ai cũng bảo tam thiếu và lục thiếu thân thiết, loại chuyện thả Hồ này chỉ có tam thiếu mới làm. *(mình nghĩ ý là nhờ Cố Duy Thâm nhường nên Yến Nam Thuận mới thắng á.)*

Lại thêm tám trận mặt chược, mãi đến lúc Yến Nam Thuận oanh liệt thắng thì đã hơn 11 giờ đêm. Tâm trạng anh ta rất tốt, muốn mời cả bọn đi ăn khuya, dù sao mọi người đều thức đến đêm rồi.

Cố Duy Thâm dụi mắt điều thuốc trong tay, liếc anh ta, "Trước 12 giờ không về nhà, không sợ mẹ cậu cho cậu ăn mì trường thọ trường kỳ một năm sao?"

"Stop."

Yến Nam Thuận bĩu môi, khuôn mặt trắng nõn hiện rõ vẻ bất đắc dĩ, "Cậu hiểu rõ mẹ tôi thể làm gì?"

"Đi thôi, hôm nào rảnh chơi tiếp." Cố Duy Thâm cảm áo khoác rồi đi, còn Yến Nam Thuận vô cùng miễn cưỡng thu dọn đồ đạc.

Tiền thưởng tối nay anh ta cũng chưa thu được, đành để mọi người chuyển khoản vậy.

Áo khoác trên người không có tác dụng giữ ấm, khiến hai tay Quý Sênh Ca phải ôm chặt bả vai. Tay chân cô đều đã đông cứng đến không còn cảm giác, chẳng biết nếu tiếp tục chờ có bị cảm lạnh không nữa. Mười ngón tay vừa lạnh vừa cứng nắm chặt nhau, cô cúi đầu hà hơi để xoa bớt cảm giác khó chịu. Tiếng bước chân từ xa truyền đến, cô quay mặt lại, đúng lúc nhìn thấy vạt áo đen của người đàn ông lướt qua trước mắt tạo thành vòng cung.

"Tam thiếu."

Đột nhiên nghe có tiếng gọi, Yến Nam Thuận theo bản năng xoay người, khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Quý Sênh Ca thì lập tức neho mắt, "Tôi từng gặp em gái này rồi."

Phốc!

Yết hầu của Quý Sênh Ca căng ra, lời của Yến Nam Thuận như sấm chớp đùng đùng trên đầu cô. Ha ha, anh ta tưởng mình là Giả Bảo Ngọc [1] sao?

[1]: một nhân vật trong tiểu thuyết Hồng Lâu Mộng của Tào Tuyết Cần, có mối quan hệ tình cảm với Lâm Đại Ngọc.

Không rảnh rồi để ý đến người khác, Quý Sênh Ca tiến về phía trước nửa bước, "Tam thiếu, tôi có chuyện cần nói với anh."

"Tôi quen cô sao?"

Ánh mắt không một gợn sóng của người đàn ông phóng tới, khiến Quý Sênh Ca sững người tại chỗ. Cô đã nghĩ đến đủ loại tình huống, nhưng không ngờ Cố Duy Thâm sẽ ném ra những lời này.

"Tôi là Quý Sênh Ca, đại diện của Hoàn Cẩm, muốn nói chuyện riêng với tam thiếu một lát."

"Lệ Tinh có quầy tiếp tân để hẹn trước."

Người đàn ông hồ hững mở miệng, tay dứt túi lướt qua vai Quý Sênh Ca rồi đi.

Ven đường, Cố Duệ đã đậu xe chờ sẵn.

"Đi thôi." Cố Duy Thâm cất lời, Yến Nam Thuần nhìn anh chớp mắt, "Cứ như vậy mà đi hả?"

Không nhiều lời, Cố Duy Thâm trực tiếp ngồi vào xe.

Cố Duệ đóng cửa, không có lệnh của tam thiếu, anh ta không dám lái xe.

Quý Sênh Ca nhanh chóng đi đến gõ cửa sổ xe bên kia.

Trong giây lát, cửa kính hạ xuống, để lộ khuôn mặt người đàn ông với ngũ quan [2] sắc nét phản chiếu trên kính.

[2]: những đường nét, bộ phận trên gương mặt.

"Tam thiếu, tôi thật sự có chuyện muốn nói."

"Chuyện gì?" Cố Duy Thâm nhướn mày nhìn cô, cặp mắt sâu không thấy đáy kia khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Yến Nam Thuần bày ra bộ dạng xem kịch vui, hứng thú rướn người nghe trộm.

Cổ họng chua xót, Quý Sênh Ca khăn trương cần môi, "Tôi có thể nói riêng với tam thiếu không?"

Lời đi biểu cảm cùng tư thế không mấy dễ chịu của cô, Cố Duy Thâm chớp đôi mắt đào hoa hẹp dài, bỏ lại một câu, "Cô biết địa chỉ, tự mình đến đó đi."

Dứt lời, anh đóng cửa sổ rồi cho người lái xe rời khỏi.

Gió đêm lạnh lẽo, Sênh Ca cúi đầu quấn chặt áo khoác trên người, lồng ngực như có tảng đá đè nặng, chỉ hít thở cũng cảm thấy khó khăn.

Trong xe là điều hòa ấm áp, Yến Nam Thuần chậm rãi thu lại ánh mắt, về mặt hưng phấn gắng hỏi, "Cô ấy là hàng đêm sênh ca hả? Thế nào, ăn ngon không?" (anh Yến nói chuyện tục kinh khủng =.=)

Cố Duy Thâm lạnh lùng liếc anh ta.

"Cắt."

Bị phủ khiến Yến Nam Thuần hết sức mất hứng, anh ta vói tay lên hàng ghế trước, "Cố Duệ, cậu nói xem thiếu gia nhà cậu có phải ngày càng khó hầu hạ không hả?"

Cố Duệ nắm chặt tay lái, "Tất nhiên không phải."

Khuôn mặt vạn năm bất biến không hề có vẻ trêu đùa, "Tam thiếu trước giờ vẫn khó hầu hạ."

"Ha ha ha ha ha ——"

Khóe miệng Cố Duy Thâm giật giật, còn Yến Nam Thuần bên cạnh đã cười đến mức đau xót hông.

Tầm ba mươi phút sau, Quý Sênh Ca đánh xe vào Tây Phù Danh. Cô đứng trước cửa lớn, chân chờ một lát mới nhấn chuông cửa.

HẾT CHƯƠNG 10.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Không ăn mỹ nhân kế

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tây Phù Danh có nhiều phòng ờ, đây không phải lần đầu tiên Quý Sênh Ca đến nơi này. Cô có cảm giác những kỷ ức từ lần trước đến đây vẫn quen thuộc như mới hôm qua thôi.

"Tam thiếu ở trên lầu."

Cố Duệ lạnh nhạt lên tiếng, Quý Sênh Ca ngẩng đầu nhìn tầng hai, chớp mũi vốn cứng đờ vì lạnh dần ấm lại.

Giẫm lên sàn gỗ với hoa văn hồ đào [1], cô vẫn như cũ còi gầy, chân trần lên tầng trên.

[1]: quả hồ đào hay còn gọi là quả óc chó. Hoa văn hồ đào trông như này nha.

Không gian tầng hai có vẻ trống trải, thư phòng bí mật lại thông với bên ngoài. Bàn làm việc bằng gỗ đặt gần tường, từ đây nhìn xuống có thể bao quát được cả phòng khách bên dưới. Phía sau bàn làm việc là cửa sổ sát đất lấy ánh sáng rất tốt.

Hướng mắt về phía xa hơn là gian phòng ngủ cuối hành lang. Hoa văn trắng cổ điển, hai cửa lớn với viền mạ vàng đang mờ. Quý Sênh Ca gãi lên thảm lông dê dày, khí lạnh dưới lòng bàn chân lan khắp cơ thể.

Cô cố gắng bình ổn hơi thở bước về phía trước.

Cửa phòng ngủ mở toang nhưng Quý Sênh Ca không dám tùy tiện vào. Cô đứng bên ngoài nhìn vào trong, chẳng thấy ai.

Cách đó không xa, từ hướng phòng tắm vang lên tiếng nước ào ào. Cô đứng yên không nhúc nhích được một lúc, may mà không phải chờ quá lâu.

Cửa phòng tắm bật mở, người đàn ông khoác áo ngủ trắng bước ra.

Khoe mắt thoáng thấy một người sừng sững ở đó, Cố Duy Thâm nhăn mày, "Không phải cô có chuyện muốn nói sao? Lúc này lại không vội?"

Đai áo ngủ của người đàn ông nơi lỏng, dường như có thể tuột bất cứ lúc nào. Quý Sênh Ca cúi gằm mặt, tiến về phía anh, "Tam thiếu, anh cho tôi vài phút thôi được không?"

Cầm bị ngón tay người đàn ông nắm giữ, Quý Sênh Ca không thể không ngẩng mặt, đôi mắt trong suốt rơi vào đáy mắt anh, "Vài phút đủ cho tôi làm xong hả?"

Rõ ràng ý cô không phải vậy, nhưng anh lại cố tình mập mờ. Quý Sênh Ca cắn môi, nói: "Vì sao lại muốn Hoàn Cẩm tự lo phí tuyên truyền trong giai đoạn công chiếu?"

"Không được sao?" Ngón cái Cố Duy Thâm mân mê môi cô, đầu ngón tay tận hưởng cảm giác da thịt đàn hồi như thạch hoa quả. Xúc cảm tuyệt hơn mong đợi!

"Tôi nghĩ là không." Sắc mặt Quý Sênh Ca trầm xuống, "Lúc trước tam thiếu đồng ý với tôi chưa từng đề cập đến khoản phí này."

"À."

Cố Duy Thâm cong môi, tay phải xiết chặt eo cô, kéo cô sát gần người anh, "Đã muốn đồ của tôi còn dám cùng tôi cò kè mặc cả? Đừng tưởng ngủ một đêm là có thể bàn điều kiện với tôi, đều là cô tình tôi nguyện, cho dù tôi trở mặt không giữ lời, ai dám làm gì tôi?" *(anh lưu manh quá, đã ngủ với con gái người ta còn ngang ngược, chỉ khổ chị Sênh -.-)*

Lời muốn nói bỗng chốc nghẹn cứng trong cổ họng, thốt ra không được mà nuốt xuống cũng không xong. Quý Sênh Ca cắn môi, cặp mắt đen nhánh trong suốt lẳng lặng nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt.

Có người đàn ông nào xấu xa hơn anh sao?

Lần đầu gặp cô, Cố Duy Thâm đã thấy đôi mắt cô rất đẹp. Lúc này, đôi mắt ấy tràn ngập hình bóng phản chiếu của anh, khiến lòng anh run lên một cái.

Người đàn ông giữ chặt khuôn mặt cô, phủ môi xuống.

Nụ hôn đến quá đột ngột khiến Quý Sênh Ca không kịp chống đỡ, đến lúc cô hoàn hồn thì cả người đã bị giam trong lồng ngực rắn chắc kia.

Môi lưỡi dây dưa chơi đùa, người đàn ông tự nhiên chiếm ưu thế. Lưỡi Quý Sênh Ca tê dại, hô hấp cũng ngày càng khó khăn.

"Anh không thể nói mà không giữ lời."

Vừa thờ dốc, Quý Sênh Ca mở miệng, âm thanh nhiễm khàn.

Người đàn ông cúi đầu, tóc ngắn ẩm ướt có bọt nước nhỏ giọt. Quý Sênh Ca cảm thấy trước ngực lạnh lạnh, lại nghe được tiếng cười hờ hững của anh, "Tại sao không?"

Cô thoáng chốc ghen hờn. Người đàn ông này có quyền thế, cuồng vọng lại ngang ngược, sao anh lại không thể chứ?

Trong đầu thoáng qua một suy nghĩ, Quý Sênh Ca không hỏi đầu phân biệt đúng sai, cô đột nhiên nhón chân, chủ động hôn lên khóe miệng người đàn ông.

Cô nhớ lại những gì đã trải qua, nếu đêm nay nhất định phải phát sinh quan hệ, liệu cô có muốn tiếp tục không?

Song cuối cùng, cô cũng chẳng tìm được lý do để trốn tránh.

"Sao thế, ngay cả mỹ nhân kế cũng dùng, đáng tiếc tôi không ăn."

Cố Duy Thâm giữ chặt cằm cô, ánh mắt cười như không cười, "Tối đó cô giúp tôi, tôi liền cho Hoàn Cẩm ba ngày độc quyền công chiếu, không phải chúng ta thanh toán xong rồi sao?"

"Nếu đã thanh toán xong, những chuyện khác không cần nhắc đến nữa."

Quý Sênh Ca hít một hơi, từ giọng điệu của anh lơ mơ đoán được vài điều. Thì ra anh gây khó dễ cho cô chỉ vì cuộc điện thoại ngày đó?

"Cố Duệ."

Trước phòng ngủ xuất hiện một bóng dáng, Cố Duy Thâm nhún vai, chỉ tay, "Đưa Quý tiểu thư ra ngoài."

"Quý tiểu thư, mời đi lối này." Cố Duệ tiến lên phía trước.

Mặt Quý Sênh Ca trắng bệch, cô cứ thế bị người ta từ chối, dù thế nào cũng không thể tiếp tục mặt dày được nữa.

Lúc về đến nhà đã là rạng sáng, dạ dày từng cơn quặn đau. Quý Sênh Ca thay quần áo xong liền mở tủ lạnh tìm đồ ăn. Cô đã sớm không còn sức để nấu nướng, đành hâm nóng ly sữa bò ăn cùng vài cái bánh quy, cũng có thể miễn cưỡng nuốt mấy miếng.

Ăn được một ít, dạ dày vốn đang đau dần ổn hơn một chút. Cô tắm qua loa rồi lên giường nằm, tay chân lạnh run.

Ngoài cửa sổ đêm đen mờ mịt, Quý Sênh Ca nghiêng người, cảm thấy mũi chua xót. Cô cố gắng nhắm mắt nhưng đáy lòng không thể bình tĩnh được.

Sáng sớm, sau khi cô rời giường thì cảm giác mũi nghẹt đến khó chịu, đầu óc cũng mê man. Cô thử đo nhiệt độ lại chẳng thấy sốt.

Nhanh chóng sửa soạn thay quần áo, Quý Sênh Ca đến Hoàn Cẩm đứng giờ. Cô xách túi lên tầng năm, thư ký thấy cô đến thì về mặt khó xử ngăn cô vào phòng, "Quý tiểu thư, Quý tổng dặn tạm thời cô không cần đến đây."

Quý Sênh Ca im lặng, lướt qua thư ký đẩy cửa vào văn phòng.

Trong phòng sạch sẽ giờ phút này chất đầy vật lớn vật bé, khiến góc phòng chật cứng.

"Quý tiểu thư, hay cô cứ về trước đi." Thư ký nhỏ giọng an ủi.

Khóe miệng nhẹ cong, ý cười trong mắt Quý Sênh Ca như chết lặng. Đây là người cha sinh ra cô sao, trở mặt cũng nhanh thật!

"Ba tôi ở đâu?"

"Quý tổng không đến công ty."

Quý Sênh Ca bước đến cầu thang, thư ký không kịp cản, đành lấy di động chuẩn bị gọi điện.

Không ngờ, điện thoại trong túi Quý Sênh Ca đổ chuông trước. Nhìn dãy số trên màn hình, Quý Sênh Ca áp điện thoại lên tai, nghe được âm thanh ồn ào từ bên kia, "Quý tiểu thư phải không? Chúng tôi là bên bắt động sản của tiểu khu, nhà cô có chuyện rồi, cô nhanh về đây đi!"

Cúp điện thoại, Quý Sênh Ca vội vã rời Hoàn Cẩm, chạy nhanh về nhà.

(Mọi người đoán xem nhà Quý ti gặp chuyện gì nè ☹?? Đoán đúng mình đăng ngay chương 12 luôn)

HẾT CHƯƠNG 11.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lâm Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Tưởng cô dễ bắt nạt lắm sao?

Lời editor: Như đã hứa, vì có bạn đoán đúng nên đây là phúc lợi nha, mọi người đọc truyện vui vẻ ☺

Khu dân cư cũ nằm trong phố cổ, đường sá chật hẹp. Quý Sênh Ca chạy một mạch về nhà, thấy rất nhiều hàng xóm tụ tập trước khu nhà cô, mọi người thò đầu nhìn lên tầng trên, âm thanh bàn tán xôn xao không sao che giấu được.

"Chắc chắc! Đúng là xui xẻo mà!"

"Chỉ còn gì nữa, không biết chủ nhà đắc tội với ai?"

"Nghe nói chủ nhà là một cô gái trẻ, chẳng lẽ là tiểu tam bị vợ người ta tìm đến tận cửa gây rối?"

"Cũng đúng, cô gái đó mỗi ngày trang điểm lẳng lơ, ý vào nhan sắc đi rù quyến đàn ông."

Đuôi loại tình tiết tường tượng kia dư sức viết tiểu thuyết, Quý Sênh Ca không hỏi đầu đề ý đến bọn họ, duỗi tay đẩy đám người chạy nhanh lên tầng. Vừa vào cổng khu, cô lập tức ngẩn ngơ.

Vách tường loang lổ rất nhiều những hình thù dữ tợn vẽ bằng sơn, Quý Sênh Ca chợt thấy căng thẳng, vừa nhấc chân lên lâu lại không ngờ đạp phải nước lênh láng.

Cô đưa mắt nhìn theo hướng cầu thang, chỉ thấy nước như dòng suối nhỏ róc rách chảy xuống. Cô chớp mắt, rào nhanh bước chân lên lầu, trước cửa nhà là người môi giới bất động sản cùng nhiều hàng xóm vây quanh.

"Trời ạ, cuối cùng cô cũng về!"

Người hàng xóm đối diện thấy cô xuất hiện thì hàm hừ chỉ vào mũi cô, lớn tiếng, "Nước nhà cô bị rò rỉ ngập sang cả nhà tôi, chúng tôi vừa tân trang nhà đấy, tởn không dưới mười vạn đâu!"

Lấy chìa khóa, Quý Sênh Ca mở cửa bước vào, chỉ thấy một đồng nước bắn tung tóe. Cô theo bản năng đưa túi chân trước mặt, trong phòng một mớ hỗn độn. Quần áo, giày dép, máy tính, toàn bộ đều bị ngâm nước, còn rác chưa kịp dọn đang nổi lềnh phềnh trên mặt nước.

Quý Sênh Ca hít sâu một hơi. Nhân viên bất động sản mang theo dụng cụ bước vào, chẳng mấy chốc đã khóa chặt van nước.

"Đúng là nghiệp chướng mà!" Người phụ nữ trung niên hơn bốn mươi chống nạnh, trừng mắt nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Quý Sênh Ca, tức giận nói, "Một người ở còn chưa xong, vậy mà lại rước thêm mớ xui xẻo. Rốt cuộc cô đã đắc tội với ai hả?"

Quý Sênh Ca cúi đầu đứng yên tại chỗ, nhìn đôi giày cao gót đẹp để trên chân ngập trong nước bẩn.

"Đường ống nước bị vỡ, đây là do cô không thay mới đúng lúc, không liên quan đến bên bất động sản chúng tôi." Nhân viên công tác phui sạch trách nhiệm, xoay người nhanh như chớp rời đi.

"Này, mấy người đừng đi chứ!" Người phụ nữ gặm chân lớn tiếng gọi, "Sàn nhà tôi bị nước ngâm chắc chắn sẽ hỏng mất, các người không thể mặc kệ được."

Tiểu khu cũ kiểu này phí mỗi giới vốn không cao, chẳng kiếm được bao nhiêu nên đời nào nhân viên chịu ôm trách nhiệm, trốn nhanh còn không kịp.

Thấy không trông chờ được vào những người kia, người phụ nữ lập tức túm chặt tay Quý Sênh Ca, "Nước nhà cô rò rỉ thì cô phải bồi thường. Nhà tôi vừa mới lát sàn gỗ, hơn hai, ba vạn đó."

Quý Sênh Ca lạnh nhạt liếc bà ta, "Bà sửa xong thì cảm hóa đơn đến gặp tôi."

"Cô có giữ lời không đấy?"

Túi xách bị giữ chặt, Quý Sênh Ca cười lạnh, "Nhà tôi ở đây, bà còn sợ tôi chạy sao?"

Nghe cũng có lý, Quý Sênh Ca ở đây được mấy năm, chạy một nhà sư không thể chạy cả chùa [1].

[1]: Trong Hán Việt là "bào đắc liễu hòa thượng bào bất liễu miếu", nghĩa là có thể thoát được một lúc nhưng không tránh được cả đời vì còn những ràng buộc.

"Được, vậy cô chờ đi."

Dứt lời, người phụ nữ xoay người hướng về phía đám đông vây xem, quát: "Nhìn gì mà nhìn, nhà mấy người không bị nước ngập đúng không? Một lũ người xấu xa!"

Bình!

Quý Sênh Ca đóng sập cửa lại, hai tay rũ bên người xiết chặt. Sau khi khóa van, nước trong phòng cũng rút dần. Cô kéo ghế ngồi xuống, nhìn thoáng qua CPU máy tính, nhấn nút khởi động nhưng chẳng có gì xảy ra.

Di động trong túi đồ chuông, một tay cô mở túi, tay còn lại nhặt quần áo ướt sũng lên.

"Alo."

"Sao rồi, thiệt hại nặng nề không?"

Nghe được giọng nói từ bên kia đầu dây, Quý Sênh Ca lập tức tròn mắt, "Ôn Đình."

"Vẫn còn nhớ tôi à." Người phụ nữ cười nhẹ, "Đám làm giả đoạn ghi âm lừa tôi, cô đúng là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt."

"Cô muốn gì?"

"Chẳng muốn gì nhiều đâu, chỉ cần cô đứng ra làm chứng, tôi sẽ cho cô năm mươi vạn."

Áp lực đè nén trước ngực như bùng nổ. Quý Sênh Ca nắm chặt di động, bỗng nhiên cười, "Được thôi, nếu đã như vậy, tôi và cô gặp nhau một lần đi."

"Quý Sênh Ca, cô lại muốn giờ trò gì?"

"Không phải cô hứa cho tôi năm mươi vạn sao? Tôi phải thấy tiền trước."

"Cô đồng ý rồi?"

"Nếu nói không đồng ý, không biết chừng lần sau phòng tôi cháy rụi cũng nên."

"Hừ, biết điều từ sớm có phải tốt hơn không."

"Hai mươi phút nữa, tôi sẽ chờ ngoài tiểu khu." Quý Sênh Ca dứt khoát cúp điện thoại, không để đối phương có cơ hội nhiều lời.

Đám người này cho rằng cô dễ bắt nạt lắm sao?

Giày cao gót trên chân hoàn toàn ướt sũng, cũng may nước trong phòng đã rút bớt. Quý Sênh Ca không kịp sửa soạn, chỉ cầm túi xách và di động xoay người ra khỏi cửa.

Lúc xuống tầng dưới, mấy hình vẽ trên tường quý dị đến mức dọa người. Cô mím môi sai bước qua, lấy điện thoại nhanh chóng nhập một dãy số.

Từ khi Cố gia tam thiếu tiếp nhận Lệ Tinh, căn phòng phía nam trên tầng thượng kia liền đổi chủ.

Mưa dầm dề một lúc lâu cũng ngớt, trả lại bầu trời quang đãng, ánh dương rực rỡ theo cửa sổ sát đất chiếu rọi khắp phòng, dừng trên vai người đàn ông. Anh xoay ghế lại, tay lật bản báo cáo lịch trình.

Đạo diễn đứng trước bàn làm việc, cẩn thận mở lời, "Tam thiếu, tiến độ quay Hạ Tuế tương đối thuận lợi, có điều vẫn chưa chọn được nữ phụ số 3, các nữ nghệ sĩ trong hai ngày đầu thử vai..."

"Không cần gấp." Cố Duy Thâm khép tài liệu, ánh mắt nhàn nhạt, "Nếu chưa thấy ai ưng ý thì cứ từ từ mà chọn."

"Vâng, vâng." Đạo diễn ngoài mặt gật đầu như giả vờ, trong lòng lại thầm nghĩ khác. Dắt diễn của nữ phụ số 3 cực ít, một vai như vậy tùy tiện chọn diễn viên cũng được, thế mà lần này tam thiếu lại quan tâm, yêu cầu từ từ tuyển chọn.

Trên tầng cao nhất của Lệ Tinh chỉ có hai căn phòng. Dù diện tích lớn nhỏ khác nhau nhưng bố cục và cách bài trí lại tương tự. Nếu có điểm khác biệt duy nhất thì một phòng đón ánh sáng mặt trời, một phòng lại khuất sau. Cố Duy Thâm rút một liều thuốc, đến trước căn phòng đối diện, đưa tay gõ cửa rồi bước vào.

"Có việc gì sao?" Ngồi phía sau bàn làm việc, Cố Tái Thành ngẩng đầu nhìn người đàn ông đứng trước cửa, ánh mắt nhiễm ý cười.

Chậm rãi nhả khói, Cố Duy Thâm nhướn mày ngả ngón, "Anh cả vẫn chưa xử lý sạch sẽ chuyện của Ôn gia?"

Cố Tái Thành gạt mình rồi lại cười nói, "Ôn gia không đáng nhắc tới, mấy chuyện như vậy không cần anh tự mình ra tay."

Chắc, anh trai của anh trở mặt cũng nhanh thật!

"Nhưng liên lụy đến người khác thì không được hay cho lắm?"

"Tam nhi, em đang ám chỉ cái gì?" Cố Tái Thành nhú mày.

"Không có gì." Cả người ngả ngón của Cố Duy Thâm thẳng dậy, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía anh ta, nhàn nhạt cười, "Anh đã quen với căn phòng này chưa?"

Bàn tay rũ bên người nắm lại, song sắc mặt của Cố Tái Thành không thay đổi, ôn hòa nói: "Sao lại không quen? Với anh mà nói, cũng chẳng có gì thay đổi."

Nghe vậy, Cố Duy Thâm thầm cười lạnh.

"Tam thiếu, xe đã chuẩn bị rồi." Cố Duệ thông báo.

Cố Duy Thâm bước đến trước bàn làm việc, dụi đầu thuốc lá vào gạt tàn đồng thời cười tủm tỉm nhìn Cố Tái Thành, "Anh cả, giúp em nói một tiếng với ông nội, tối nay em không về ăn cơm."

"Được."

Người đàn ông tay dứt túi rồi đi, Cố Tái Thành nhìn chằm chằm bóng dáng anh, gân xanh nổi lên trên đôi tay đang xiết chặt. Món nợ này, anh ta sẽ từ từ tính toán!

Cửa xe mở ra, Cố Duy Thâm khom lưng ngồi vào ghế sau. Di động trong túi đồ chuông hồi lâu, anh nhìn dây số quen thuộc trên màn hình, khóe miệng khẽ cong.

Tiếng chuông vang lên rất lâu, cuối cùng cũng nổi được máy. Quý Sênh Ca nắm chặt di động, tim như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

HẾT CHƯƠNG 12.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sinh Vọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Quý Sênh Ca, cô dám?

"Alo." Giọng nói từ tính của người đàn ông vang bên tai.

"Tôi là Quý Sênh Ca."

Chiếc limousine hòa vào dòng xe trên đường. Nửa người Cố Duy Thâm dựa vào ghế, môi mông khê cong, "Tôi biết."

"....."

Hôm qua có thể ra về không quen biết trước mặt mọi người, hôm nay khi cô chủ động nói tên, anh lại đổi thành giọng điệu này. Quý Sênh Ca cắn chặt răng, nói thẳng, "Ôn Đình muốn tôi làm chứng giả, chỉ ra có người hãm hại cô ta!"

Bên kia đầu dây vang lên điệu cười của người đàn ông, "Vậy cô định làm thế nào?"

"Tôi đòi cô ta năm mươi vạn, sau đó sẽ khai ra Cố gia!" Giọng nói của Quý Sênh Ca cực kỳ bình tĩnh.

"Cô cho rằng sẽ có người tin cô?"

"Có người tin hay không cũng chẳng quan trọng, nhưng nếu chuyện này vỡ lở, anh chắc chắn sẽ bị kéo vào. Anh em Cố gia tranh quyền, lại hợp tác vu oan người vô tội. Hoặc là, tình tay phức tạp giữa anh em Cố gia, vì yêu sinh hận. Dù sao mấy phóng viên giải trí đó có thể nghĩ ra đủ loại tình tiết, mỗi ngày giật tít nóng trên báo đài!" Quý Sênh Ca một hơi nói xong, bước chân mỗi lúc một nhanh tiến về phía trước.

Người đàn ông nhìn ra ngoài cửa sổ, mày đẹp nhăn lại, "Đang uy hiếp tôi sao?"

"Tam thiếu vui tính thật." Quý Sênh Ca cười lạnh, "Tôi không quyền không thế, sao dám cả gan uy hiếp tam thiếu chứ."

Cách một chiếc điện thoại, người đàn ông dường như có thể nhìn thấy bộ dáng cô khê cong môi đó, còn ánh mắt kia cũng lóe tia chế giễu.

Cố Duy Thâm sầm mặt, "Vậy quản cho kĩ cái miệng của cô."

"Tôi cũng muốn khóa kín miệng mình lắm, nhưng đôi lại tôi đã được cái gì?" Quý Sênh Ca đến trước cửa tiểu khu, nhìn con đường nhỏ hẹp phía trước, bỗng cười thành tiếng, "Tôi không muốn chuốc lấy phiền toái, nhưng các người đều muốn ức hiếp người."

Nghe được giọng cô có đôi chút ngẹn ngào, mắt đen khê híp, "Cô đang ở đâu?"

"Tôi đã hẹn Ôn Đình, cô ta sẽ đến nhanh thôi."

"Quý Sênh Ca, cô dám!"

"Ha ha."

Phía đầu đường, chiếc xe bạc tiến dần vào trong. Quý Sênh Ca cong môi, trong đôi mắt đen lóe lên sát ý, "Anh dám nói nhưng không dám giữ lời, vậy tôi còn gì để sợ nữa?"

Bang——

Cuộc gọi đột nhiên bị chấm dứt, sắc mặt Cố Duy Thâm lập tức biến hóa. Người phụ nữ này không muốn sống nữa phải không?

"Tam thiếu, chúng ta cách nhà Quý tiểu thư không xa." Bên cạnh Cố Duy Thâm đã lâu, Cố Duệ đã sớm luyện được bản lĩnh nhìn sắc mặt người khác.

Cố Duy Thâm đưa tay xoa ấn đường, anh lại bị cô chọc tức cười thành tiếng, "Đến đó."

"Vâng." Cố Duệ đánh tay lái đổi hướng.

Thấy xe hơi màu bạc từ xa đến gần, Quý Sênh Ca quay đầu, khẽ liếc camera trên con đường đối diện, nhanh chóng thu lại ánh mắt. Cô không tiếng động tiến lên phía trước nửa bước, đứng sát lề đường.

Chẳng mấy chốc chiếc xe đã dừng trước mặt, Ôn Đình và vệ sĩ cùng xuống xe, "Cho tôi tài khoản của cô, đợi sau khi cô từ cục cảnh sát trở về, số tiền kia sẽ được chuyển vào tài khoản."

Quý Sênh Ca hất cằm về phía trước, "Tôi muốn nói chuyện riêng với cô, bảo mấy người kia cách xa một chút."

"Các anh ra đằng kia chờ đi."

"Vâng, thưa tiểu thư."

Sau khi đuổi vệ sĩ đi, Ôn Đình nhìn cô cười, "Tài khoản ngân hàng của cô."

"Tôi sẽ không đứng ra làm chứng." Quý Sênh Ca đột nhiên mở miệng.

"Cô nói cái gì?"

"Tôi là công dân tốt luôn tuân thủ pháp luật, không thể phạm pháp được!" Quý Sênh Ca nhìn thẳng cô ta, từng câu thốt ra đanh thép hùng hồn.

Nghe vậy, khuôn mặt Ôn Đình thoáng chốc tối sầm, "Được lắm, bây giờ ngay cả cô cũng xem thường tôi?"

Tuy Ôn gia không thể sánh được với Cố gia hiển hách nhưng vẫn vượt xa người thường. Từ nhỏ đến lớn, Ôn Đình được cha mẹ nuông chiều, đã bao giờ phải chịu áp lực. Sự việc gần đây khiến tâm trạng cô ta suy sụp hoàn toàn, tính tình cũng thay đổi. Giờ phút này nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn sắc sảo của Quý Sênh Ca, lửa giận trong lòng Ôn Đình dâng lên cuộn cuộn. Cô ta đột nhiên giơ tay, nhắm thẳng gương mặt kia đánh tới.

Một chiêu liền bắt được cổ tay cô ta, Quý Sênh Ca mỉm cười đến trước mặt, nhìn chăm chăm mắt cô ta, nói: "Bị chính vị hôn phu của mình ngầm tính kế, cảm giác thế nào?"

Cách đó không xa là camera trên cột đèn, đối diện với con đường này. Ôn Đình trừng đôi mắt lớn, cả khuôn mặt vằn vẹo dữ tợn, đôi môi trắng bệch, giọng nói run rẩy không ngừng, "A a, tao, tao muốn giết mày! Giết mày!"

Ôn Đình như phát điên chạy vào xe, bàn tay giữ chặt vô lăng, mặc kệ tất cả điên cuồng đập chân ga. Lúc này mấy tên vệ sĩ đằng xa mới phát hiện bất thường, lập tức chạy nhanh về phía này nhưng không đuổi kịp tốc độ của xe.

Tiếng gầm rú của động cơ gần trong gang tấc, Quý Sênh Ca đứng yên không trốn tránh. Dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng khi thấy bánh xe ma sát dữ dội với mặt đường, cô vẫn không nhịn được nhắm chặt hai mắt.

Phanh——

Xe va chạm không hề nhẹ, Quý Sênh Ca chỉ cảm thấy một cơn đau nhói ở đầu gối phải, cả người theo đó bị một lực mạnh mẽ đâm ngã trên mặt đất.

Thấy thân hình phía trước trong nháy mắt ngã xuống, Ôn Đình theo bản năng giẫm phanh. Cô ta run run nắm chặt tay lái, bởi vì quá kích động mà hai vai không ngừng run rẩy.

Kết!

Cùng lúc đó, một chiếc limousine từ xa lao nhanh đến. Cố Duy Thâm mở cửa xuống xe, liếc mắt liền thấy Quý Sênh Ca bị đâm, người ngã xuống không gượng dậy nổi.

Cả người nằm trên đất, Quý Sênh Ca không thể cử động tay chân. Cô cắn chặt môi muốn ngồi dậy nhưng phát hiện tứ chi đều không còn chút sức lực nào.

"Quý Sênh Ca."

Bên tai là giọng người đàn ông, Quý Sênh Ca còn chưa kịp mở mắt thì một đôi tay mạnh mẽ đã nâng người cô rồi ôm chặt trong ngực.

Mùi thuốc lá nhàn nhạt quen thuộc, cô khó khăn ngẩng mặt, ánh mắt vừa lúc chạm phải đường nét góc cạnh trên gương mặt Cố Duy Thâm.

Hàm dưới của người đàn ông căng chặt, cúi đầu nhìn người nằm trong ngực mình, "Dùng vào chỗ nào rồi?"

Đại não Quý Sênh Ca dường như chưa kịp phản ứng, muốn nói chuyện nhưng không tài nào mở miệng nổi.

Cố Duy Thâm không nhiều lời, ôm ngang hông cô xoay người vào xe.

Sau khi đâm người, đầu óc đang nóng lên của Ôn Đình mới dần bình tĩnh lại. Cô ta ngo ngắc nhìn Cố Duy Thâm đột nhiên xuất hiện, hoàn toàn ngây dại.

"Anh... anh muốn làm gì?" Cửa ghế lái bị kéo ra, Ôn Đình tròn tròn mắt.

Cố Duệ không thèm nhìn cô ta, đột nhiên giữ chặt tay cô ta, chỉ nghe xoạch một tiếng, cổ tay phải Ôn Đình không còn sức lực rũ xuống.

"A! Tay của tôi, đau quá!"

"Cứu mạng, đau chết mất!"

Hai gã vệ sĩ chạy đến nhưng đều không phải đối thủ của Cố Duệ, chẳng mấy chốc đã bị hạ đo ván.

Xong xuôi, Cố Duệ nhanh nhẹn quay về xe, liếc nhìn người đang được Cố Duy Thâm ôm trong ngực, hỏi: "Tam thiếu, chúng ta đi đâu đây?"

"Bệnh viện."

Quý Sênh Ca dựa vào ngực người đàn ông, khẽ lắc đầu, "Tôi không muốn đến bệnh viện."

"Chân của cô cần bác sĩ khám qua."

"Không sao cả."

Cố Duy Thâm khẽ cau mày, dường như hơi do dự, nói tiếp, "Về Tây Phú Danh."

"Vâng."

Cố Duệ khởi động xe nhanh chóng rời đi.

HẾT CHƯƠNG 13.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lâm Sùng Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Làm bồn giường anh

Lúc về đến Tây Phú Danh thì đã có bác sĩ đã chờ sẵn. Cố Duy Thâm ôm người lên tầng, dặn dò bác sĩ đi theo kiểm tra.

"A!"

Khi bác sĩ ấn đầu gối, Quý Sênh Ca cau mày xuyt xoa, không nhịn được kêu đau.

"Chỗ này đau không?"

"Hơi hơi."

Sau một màn kiểm tra, bác sĩ tháo khẩu trang đến cạnh Cố Duy Thâm, "Dựa vào tình hình trước mắt thì hẳn là không bị gãy xương, có điều để chắc chắn vẫn nên để cô ấy đến bệnh viện chụp X-Quang một chuyến."

Cố Duy Thâm phát tay, bác sĩ mặc áo blouse trắng lập tức cầm lấy hòm thuốc xuống tầng, không dám ở lại lâu.

Cửa phòng ngủ khép lại, Quý Sênh Ca chống nệm chậm rãi ngồi dậy. Tắt chân phải rách một mảng lớn lộ ra đầu gối rớm máu. Lúc này đầu gối sưng to, khiến cô cảm thấy vừa vừa đau vừa nóng.

"Cô cố ý." Cố Duy Thâm đứng ở mép giường nhìn cô, giọng điệu khẳng định.

Người đàn ông này thông minh như thế, Quý Sênh Ca biết không giấu được anh. Cô vừa muốn mở miệng thì cơn đau dưới bụng chợt đánh úp, một luồng nhiệt nóng trào ra.

Thấy tay cô ôm bụng còn mặt lại trắng bệch, Cố Duy Thâm tiến lên nắm vai cô, "Đau chỗ nào?"

"Tôi..." Cảm giác trường đau dưới bụng ngày càng rõ ràng, Quý Sênh Ca khom lưng.

Cố Duy Thâm cúi đầu, nhìn thấy drap giường dưới người cô bị máu nhuộm thành một mảng đỏ thì tưởng nội tạng cô bị tổn thương, lập tức mở cửa gọi lớn, "Có ai không?"

Quý Sênh Ca đau xóc hông nên không có cách nào ngăn anh lại.

Vài phút sau, vệ mặt bác sĩ khó xử, trả lời: "Tam thiếu, tiểu thư đây không bị xuất huyết nội tạng."

"Vậy là cái gì?"

"Kinh nguyệt."

"....."

"Lần trước cô ấy nói mình đến kỳ rồi."

"Nếu cảm xúc đột ngột thay đổi mãnh liệt, thân thể lại cảm lạnh thì kinh nguyệt sẽ xuất hiện hai lần một tháng."

"....."

Nghe bọn họ nói chuyện, Quý Sênh Ca nằm trên giường hận không thể tìm một cái lỗ chui xuống.

Chẳng mấy chốc, phòng ngủ yên tĩnh trở lại. Quý Sênh Ca với tay cầm túi xách, lấy từ trong túi một gói được bọc vài bên ngoài. Bình thường chu kỳ kinh nguyệt của cô không đều nên cô luôn mang theo băng vệ sinh phòng hờ, không ngờ hôm nay lại có ích.

Xóc chân xuống giường, đầu gối phải đang rất đau nên cô không dám dùng nhiều sức, chỉ có thể chống tay lên vách tường nhảy lò cò đến phòng tắm.

Quần áo rách mất mấy chỗ, lại thêm bà di đột ngột ghé thăm nên váy cũng bẩn nốt. Cô nhìn mình trong gương, sắc mặt tái nhợt, tóc tai bù xù, quả thực không thể nào tiêu tụy hơn!

Cốc cốc ——

Quý Sênh Ca mở cửa, bên ngoài là di giúp việc hơn bốn mươi tuổi tay cầm bộ quần áo.

"Tiểu thư thay bộ này trước đi."

"Còn cái này nữa." Người phụ nữ trung niên đưa cho cô áo ngủ mới tinh kèm theo một gói băng vệ sinh, sắc mặt hiền lành.

Mặt hơi nóng lên, Quý Sênh Ca duỗi tay nhận lấy, "Cảm ơn đi."

Di giúp việc không nói nhiều, khép cửa phòng tắm cẩn thận rồi rời đi.

Quần áo trên người vừa rách lại bẩn, chắc chắn không thể mặc được nữa. Quý Sênh Ca cời quần áo ném vào thùng rác, nhanh chóng thay bộ mới.

Đến lúc cô xong xuôi mọi thứ thì drap giường cũng được thay rồi.

Cô nghĩ đến việc mình làm bẩn khăn trải giường, sắc mặt có chút mất tự nhiên.

"Ai bảo cô nằm dưới đất?" Người đàn ông bước bước vào, biểu cảm trên gương mặt khó coi.

Quý Sênh Ca cúi thấp đầu, "Cảm ơn tam thiếu."

Ngừng một lát, cô nhẹ giọng, "Tôi có thể về nhà không?"

"Về nhà?" Cô Duy Thâm liếc cô, buồn cười nói, "Nhà cô ngập nước rồi, cô còn ở được à?"

Ngực thất lại một cái, Quý Sênh Ca không nói gì.

Người đàn ông đề vai khiến cô ngồi xuống, đồng thời mở miệng, "Đêm nay cô ngủ lại đi."

"Sao tôi phải ở đây?"

"Cô còn hỏi vì sao?" Đây mắt Cổ Duy Thâm lóe lên ý cười không rõ.

Quý Sênh Ca đột nhiên ngược mặt, ánh mắt dừng ở người đàn ông. Đùi phải có cảm giác đau rát, bụng trưởng đau, tóm lại là cả người cô chỗ nào cũng ề ảm. Nghĩ đến những chuyện gần đây, chớp mắt cô bỗng hơi chua xót, "Anh đường đường là đàn ông, bắt nạt phụ nữ thế mà coi được sao?"

"Bắt nạt?" Cổ Duy Thâm hơi khom người, ngồi xổm trước mặt cô, môi mỏng khẽ cong, "Cô cũng không dễ bắt nạt chút nào!"

Tay cô xiết chặt mu bàn tay anh, Quý Sênh Ca tức giận chất vấn, "Anh em Cổ gia các người đầu đá thì liên quan gì đến tôi? Ôn Đình bị vu oan liên quan gì đến tôi? Mà sao các người đều nhắm vào tôi hả?"

Cô trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt, "Chính miệng anh đồng ý sẽ cho Hoàn Cẩm phân phối độc quyền chứ tôi không hề ép anh! Rõ ràng anh hứa mà không giữ lời, không phải bắt nạt thì là gì hả?"

Dứt lời, cô liền cảm giác hốc mắt trở nên ẩm ướt.

Cổ Duy Thâm nhìn đôi mắt mở mịt nước của cô, không biết nói gì. Anh nhẹ nâng tầm mắt, nhìn thấy một mảng sưng đỏ trên đầu gối của cô, "Việc của Ôn Đình tôi sẽ giải quyết."

Quý Sênh Ca khẽ mắng, "Tam thiếu còn định ngủ với tôi lần nữa?"

Người đàn ông lờm cô một cái, giọng điệu thoáng sự không hài lòng, "Ngủ với cô được sao? Bà đi ghé thăm nhiều hơn so với người khác, cấu tạo cơ thể của cô cũng hay thật!"

"....."

Quý Sênh Ca cảm thấy nhức đầu, suýt chút nữa đã bị anh chọc tức đến ngất xỉu. Nếu không phải cả ngày lo lắng đề phòng, tối qua còn đợi anh đến cảm lạnh thì sao bà đi thêm ghé thăm cô tận hai lần chứ?

"Uống thuốc đi."

Người đàn ông đưa cho cô hộp thuốc, cả người Quý Sênh Ca lúc này không còn chút sức lực. Cô nhớ đến mớ hỗn độn ở nhà, đành phải gắng nuốt viên thuốc.

Quên đi, chẳng nào đêm nay cũng không có chỗ ngủ, thà ở đây một đêm còn tiết kiệm được tiền thuê phòng.

Cả người ngã xuống giường, mí mắt Quý Sênh Ca ngày càng nặng, thân thể cũng nóng lạnh thất thường. Cô theo bản năng co hai chân, lại bất cẩn chạm phải vết thương nơi đầu gối, bị đau nên bủn mủi.

Cổ Duy Thâm cất ly nước trở về thì thấy cô đã nhắm mắt. Anh khom người ngồi ở mép giường, chợt phát hiện hai má cô đỏ ửng, hô hấp cũng không yên.

"Quý Sênh Ca." Anh khẽ lay vai cô.

Đầu Quý Sênh Ca nặng trĩu, không thể mở nổi mắt, "Ừ."

Dường như có gì đó không bình thường, Cổ Duy Thâm sờ trán cô, quả thực nóng đến mức dọa người.

Đùi phải bị thương, cả người cũng vì thế mà phát sốt nên bác sĩ không dám rời đi. Sau khi uống thuốc, bác sĩ cẩn thận quan sát thêm hai giờ, thấy cô không có phản ứng gì khác thường mới yên tâm.

Lúc bác sĩ rời khỏi đây thì trời đã nhá nhem tối. Quý Sênh Ca vẫn chưa hạ sốt, dựa vào tình trạng của cô lúc này thì đêm nay chắc không thể rời đi được.

Cổ Duy Thâm tay vuốt túi đứng trước cửa sổ, ánh mắt sâu thẳm lại hướng về bóng dáng nằm giữa giường lớn kia.

"Tam thiếu, anh muốn xử lý Ôn Đình thế nào?" Cổ Duệ lặng yên đứng cạnh anh.

Bên ngoài trời sầm tối, Cổ Duy Thâm chậm rãi cong môi, "Không phải cô ta chưa từ bỏ ý định sao? Vậy khiến cô ta hoàn toàn hết hi vọng!"

"Tôi hiểu rồi." Cổ Duệ ngầm hiểu ý mà không cần Cổ Duy Thâm phải giải thích thêm. Anh ta xoay người rời khỏi phòng, lúc nhìn thấy Quý Sênh Ca nằm trên giường thì ánh mắt tối hẳn, song rất nhanh đã trở lại như cũ.

Phòng ngủ không bật đèn, chỉ có khung cảnh trong sân vườn mờ ảo hiện lên trước cửa sổ. Cổ Duy Thâm đi đến góc giường nhìn chằm chằm hai mắt đang nhắm chặt của Quý Sênh Ca một lúc lâu.

Thực ra, có một câu cô nói rất đúng, anh em Cổ gia tranh đấu không liên quan gì đến cô, lẽ ra cô không nên bị liên lụy.

Không biết ngủ bao lâu, khi Quý Sênh Ca mở mắt thì bầu trời bên ngoài đã bùng sáng.

Vì đứng dậy đột ngột nên chạm đến đùi phải, da đầu Quý Sênh Ca tê dại. Cô nhìn một lượt căn phòng xa lạ, từng chuyện xảy ra hôm qua như thước phim quay chậm hiện rõ trước mắt cô.

HẾT CHƯƠNG 14.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Tam thiếu keo kiệt

Cốc cốc cốc ——

Cửa phòng bị đẩy ra, di giúp việc tới qua bước vào mang theo quần áo mới. Quý Sênh Ca nhìn chân đệm mới tinh, giọng khàn khàn, "Tôi vẫn ngủ ở đây suốt sao?"

"Đừng vậy." Di giúp việc đến bên mép giường, ôn hòa nói, "Tam thiếu đã dặn kĩ phải để Quý tiểu thư nghỉ ngơi ở đây."

Phòng ngủ này là của Cố Duy Thâm, Quý Sênh Ca nhìn chiếc gối ngay ngắn trên giường, hơi nhũn mảy, "Di có biết tam thiếu ở đâu không?"

"Sáng sớm cậu ấy đã ra khỏi cửa rồi."

Tuy không đoán được ý định của anh, Quý Sênh Ca vẫn nhẹ nhõm thở phào. Cô kéo cao chăn che bả vai, "Tôi ngủ lâu lắm rồi à?"

"Tôi qua Quý tiểu thư đột nhiên phát sốt, mãi đến hừng đông mới hạ sốt."

Thảo nào cả người mệt mỏi không chút sức lực, Quý Sênh Ca bủn rủn, thăm nghĩ mình thật sự quá thâm rồi. Đầu tiên bị xe đâm, sau đó đi cả ghé thăm, cuối cùng lại còn phát sốt.

"Cô muốn ăn chút gì không?" Di giúp việc kiên nhẫn hỏi.

Quý Sênh Ca chưa có gì vào bụng, mà lát nữa còn phải uống thuốc, "Cảm ơn đi."

Người giúp việc xuống tầng chuẩn bị, Quý Sênh Ca chống tay lên giường xuống đất, đầu gối phải hình như sưng to hơn hôm qua. Cô thử giẫm chân, cơn đau nháy mắt khiến cô rụt chân lại.

Không còn cách nào khác, cô đành phải nhảy lò cò vào phòng tắm, rửa mặt sạch sẽ, sửa soạn cẩn thận. Cảm giác trướng đau ở bụng hình như không còn, song cơ thể cô vẫn quá yếu ớt, tay chân không chút sức lực, cả người khô héo.

Ánh nắng ban mai chiếu xuống mái hiên nhà tổ Cố gia, khiến lớp ngói lưu ly như được phủ thêm ánh sáng vàng.

Hiếm khi thời tiết đẹp thế.

Không khí trong phòng khách Cố gia vốn nên hài hòa như thời tiết bên ngoài, nhưng lúc này lại bị bao phủ bởi một tầng áp lực. Cửa thư phòng tầng trên hé mở, thỉnh thoảng lại vọng xuống tiếng mắng chửi đầy giận dữ.

"Việc của Ôn gia còn chưa xử lý xong, thế mà lại thêm một đồng tin tức âm ĩ. Cố Tái Thành, con rốt cuộc đã làm được gì hả?"

"Ông nội, mọi chuyện đáng lẽ ôn thỏa rồi, ai ngờ tới qua bỗng nhiên có người..."

"Đừng có viện cớ!" Ông cụ Cố Minh Thiện khí thế đầy mình, chỉ vào cháu đích tôn đang đứng trước bàn, mắng: "Ngay cả Ôn gia cũng thể hiện rõ thái độ rồi, còn gì là mặt mũi Cố gia!"

"Xin lỗi ông nội, con sai rồi." Cố Tái Thành cúi đầu đứng đối diện ông cụ, rõ ràng đã bị mắng đến thê thảm.

Trong phòng khách rộng lớn, Nghiêm Như lắng nghe động tĩnh từ tầng trên, âm thầm lắc đầu, "Ba con không có nhà, anh con bị ông nội mắng cũng không có ai nói đỡ giúp."

Liếc nhìn con trai đang dựa sofa, Nghiêm Như duỗi tay đẩy anh, "Tam nhi, con lên trên khuyên nhủ chút đi."

"Chắc."

Cố Duy Thâm cảm điều khiển từ xa, tùy tiện đổi kênh, "Anh ta cũng không phải con mẹ mà."

Phụt!

Nghiêm Như không nhịn được cười thành tiếng, mắt khẽ lờm anh, thằng bé này mãi không bỏ được cái tật keo kiệt hồi nhỏ. Bà cười, sát lại gần anh, "Tuy anh con không phải do mẹ sinh ra, nó vẫn là anh con. Anh em các con sau này phải biết giúp đỡ nhau mới được. Hơn nữa, ông nội cũng lớn tuổi rồi, cứ tức giận như vậy thật sự không tốt cho sức khỏe."

Cố gia có ba người con, nhưng chỉ có nhị thiếu và tam thiếu là do Cố phu nhân hiện tại sinh ra. Trưởng nam Cố Trường Dẫn khi còn trẻ từng có một cuộc hôn nhân, mà cháu đích tôn Cố Tái Thành là do vợ trước sinh được.

"Mẹ."

Cố Duy Thâm biết mẹ mình rất lương thiện, chuyện lục đục đầu đá, tôi lừa anh gạt cũng tuyệt nhiên chưa từng nhắc đến trước mặt bà. Anh đổi chương trình TV sang kênh tin tức, lại nhìn quanh một vòng rồi hỏi, "Anh hai con đâu?"

Nhắc đến người con thứ, Nghiêm Như bắt đầu dĩ vãng, "Nó lúc nào cũng kiện với chả tụng, làm gì có thời gian về nhà."

"Anh ấy đúng là cuồng công việc."

"Con thì không chắc?" Nghiêm Như trừng mắt nhìn báo bối nhà mình, Cố Duy Thâm nhận thấy không ổn, lập tức ôm vai bà, chỉ vào TV.

"Mấy ngày nay, loạt tin 'Cửa khách sạn' đang gây bão cộng đồng mạng thì tôi qua lại vừa có tin nóng, người đàn ông lên kút gặp Ôn Đình trong khách sạn đã lộ diện! Người đàn ông thân bí kia là bạn trai cũ của Ôn Đình, hai người vẫn không quên được đối phương dù đã chia tay. Con trai trưởng Cố gia Cố Tái Thành vướng vào tình tay ba, chính thức đội mũ xanh [1]..."

[1]: Ý chỉ việc bị cắm sừng.

Giọng nói phóng viên vang khắp phòng, khiến Nghiêm Như phải chỉnh nhỏ tiếng, "Ôn Đình cũng thật là, thì ra toàn dính vào mấy chuyện ồn ào. Chỉ mong lần này ông nội đừng giận cá chém thớt với anh con."

Cố Duy Thâm cười lạnh, người anh trai kia vốn muốn hất nước bẩn vào anh, nếu không phát hiện sớm thì lúc này người thê thảm là anh rồi. Vậy nên món nợ này, dù tính toán kiểu gì thì Cố Tái Thành không thể đứng ngoài được.

Không lâu sau, Cố Tái Thành mặt mày xám xịt ra khỏi thư phòng. Anh ta vừa xuống lầu, liếc mắt một cái đã thấy người đàn ông nhàn nhã ngồi trên sofa.

"Sao em lại về đây?"

Cố Duy Thâm bóc vớ nho cho vào miệng, cười nói: "Anh cà, đây là nhà em"

Người thường ngày không ở nhà lúc này lại cổ tỉnh xuất hiện, rõ ràng là về để chế giễu anh ta. Cố Duy Thâm hạ mắt, "Ông nội vừa nói định cho người báo em về."

"Không cần phải người, không phải em đã về rồi sao?" Cố Duy Thâm lau khô tay, ném khăn giấy chuẩn xác vào thùng rác.

Anh sai bước lên lầu, ánh mắt chợt dừng lại trên người Cố Tái Thành, "Anh cà, em có chuyện này muốn hỏi anh."

"Chuyện gì?"

Cố Duy Thâm dứt tay trong túi, đôi mắt đào hoa hẹp dài khẽ nheo lại, "Tự tay vứt bỏ người phụ nữ của mình là cảm giác gì?"

Khóe mắt Cố Tái Thành hạ xuống. Hiện tại chỉ có hai người họ ở đây, không cần giả vờ giả vịt, "Thứ nhà chúng ta không thiếu nhất chính là Cố phu nhân, một người phụ nữ đã là gì?"

"A."

Cố Duy Thâm cười lạnh, ánh mắt lóe lên vẻ trào phúng, "Hiện giờ Lệ Tĩnh trong tay em, em thực sự muốn xem lần sau anh cà còn có thể vứt bỏ thứ gì nữa."

Giọng điệu anh tùy tiện lại ngang ngược, Cố Tái Thành dõi theo anh vào thư phòng, chẳng mấy chốc bên trong đã vang lên tiếng cười.

Người ngoài đều nói ba vị thiếu gia Cố gia được ông trời ưu ái, nhưng từ nhỏ anh ta đã không được yêu thương, bởi vì cha mẹ ly hôn nên mấy năm nay phải chịu rất nhiều lời bàn tán và chỉ trích. Mà nhị thiếu tính cách lạnh nhạt, xưa nay chưa từng muốn tham gia vào chuyện trong nhà chứ đừng nói đến tranh giành. Suy cho cùng, trong nhà này chỉ có Cố Duy Thâm được ông nội cưng chiều, mấy năm nay càng thể hiện rõ thái độ muốn anh trở thành người thừa kế gia tộc.

Đi động trong túi rung lên, Cố Tái Thành nhìn chằm chằm dãy số, sắc mặt càng thêm sa sầm. Anh ta suy tính một hồi mới bắt máy.

"Tái Thành, anh hãy nghe em. Em không hề vương vấn gì anh ta. Em không hề! Anh phải tin tưởng em!"

Tiếng quát tháo của người phụ nữ vang bên tai, càng nghe càng phiền, Cố Tái Thành mím môi đến trước cửa sổ, "Ôn Đình, cô vẫn không chịu hết hi vọng?"

"Không! Em muốn gặp anh một lần, không gặp được anh, em tuyệt đối không từ bỏ....."

Ánh nắng rực rỡ buông trước cửa sổ, Cố Tái Thành chậm rãi cong môi. Anh ta không thể vì một người phụ nữ mà chọc giận ông nội, "Được, tôi sẽ đến gặp cô."

Vừa ăn xong bữa sáng không lâu thì luật sư tiến vào Tây Phủ Danh. Quý Sênh Ca lập tức nhận ra, đây chính là người cùng cô đến cục cảnh sát lần trước.

"Quý tiểu thư, hôm qua cô bị xe đâm đã có người báo án, hiện tại cảnh sát đang điều tra camera theo dõi, người gây chuyện là Ôn Đình bị chụp rất rõ."

Luật sư nói sơ qua tình huống trước mắt, dĩ nhiên Quý Sênh Ca đã biết trước rồi. Hôm qua cô cố ý lừa Ôn Đình đến gần đó là để camera quay được bằng chứng. Nhưng cô bị thương nên không kịp báo cảnh sát, thăm nghĩ hẳn là Cố Duy Thâm đã cho người làm thay cô.

"Cô định giải quyết thế nào?"

Quý Sênh Ca hạ mi, không lập tức trả lời.

Sau khi tiễn luật sư, đi giúp việc liền nhắc nhở, "Quý tiểu thư, tam thiếu dặn cô đến bệnh viện chụp phim."

"Được." Đầu gối ngày càng sưng đến mức dọa người, Quý Sênh Ca không từ chối, vẫn nên chụp một cái cho yên tâm.

Chẳng mấy chốc, tài xế đã điu Quý Sênh Ca vào xe, xe thẳng tiến đến bệnh viện.

____ Lời nói ngoài lề ____

Tam thiếu keo kiệt sao? Keo kiệt sao? Keo kiệt sao?

Ha ha ha ~

HẾT CHƯƠNG 15.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Vật hi sinh

Editor: Cynlia

Đã vào bệnh viện thì chắc chắn phải kiểm tra tổng quát một lượt. Quý Sênh Ca dựa theo từng danh mục bác sĩ liệt kê, lê thân mình đi xét nghiệm. Kết quả chụp phim đầu gối phải đợi một lúc mới có.

Bệnh viện cho nhân viên đưa cô lên tầng VIP. Những phòng khác đều chật kín bệnh nhân, riêng tầng này lại không có mấy người.

Sau khi Quý Sênh Ca cảm ơn, bác sĩ nhanh chóng rời đi.

Cô có thể nằm phòng VIP thì chắc chắn người thường không thể hưởng rồi, Quý Sênh Ca hiểu rõ vì sao mình lại được tiếp đãi như vậy. Đầu gối nhói từng cơn lại thêm thân thể không thoải mái nên Quý Sênh Ca cũng không từ chối ý tốt.

Cô nằm thoải mái trên giường bệnh, hơi thở phào.

"Quý tiểu thư, cô cứ nghỉ ngơi ở đây, tôi sẽ xuống tầng chờ kết quả."

"Cảm ơn." Đi giúp việc xoay người rời khỏi phòng, thuận tay mở cửa phòng bệnh cho thoáng.

Hai ngày nay cả người mệt mỏi, Quý Sênh Ca ngã người xuống giường, suýt chút đã thiếp đi. Hành lang yên tĩnh chột vọng đến tiếng khóc, cô mờ mắt, chậm rãi ngồi dậy.

"Tải Thành, anh không thể đối xử với em như vậy."

Giọng nói kia rất quen tai, Quý Sênh Ca mang giày bước xuống giường, co một chân nhảy đến cửa. Cô thò đầu ra ngoài, ngay cả một bóng người cũng không thấy.

"Tải Thành, người em yêu là anh."

Cách đó không xa lại có âm thanh truyền đến, lần này Quý Sênh Ca nghe rất rõ. Cô mím môi, một tay chống vách tường rời khỏi phòng bệnh.

"Ôn Đình."

Người đàn ông lạnh lùng đứng trước giường bệnh, "Cô tưởng cái ghế Cổ phu nhân này dễ ngồi sao?"

"Anh có ý gì?" Ôn Đình mặc đồ bệnh nhân, trên cổ tay quấn băng gạc trắng, một đầu tay lớn in trên gương mặt trắng bệch không chút máu.

"A."

Cổ Tải Thành lắc đầu, giọng điệu tựa như thờ dài, lại như cười nhạo. Anh ta chậm rãi cúi người, bàn tay nắm cầm Ôn Đình, "Đình Đình, ông nội vẫn luôn thiên vị, luôn dành cho tam nhi những thứ tốt nhất, ngay cả vợ tương lai của nó cũng tự mình chọn. Tôi mới là cháu trai trưởng của Cổ gia, cô nói xem, sao bọn họ lại quá quắt thế?"

Nghe anh ta nói vậy, Ôn Đình tròn tròn mắt, run rẩy nâng đôi tay nắm chặt cổ áo người đàn ông, "Vậy nên, đêm đó ở khách sạn, là anh cố ý lừa tôi vào phòng 3303, cũng là anh sai người đưa cho tôi ly rượu đã bị bỏ thuốc?"

Dừng một lúc, cô ta cắn chặt môi, "Hắn là anh định đưa tôi lên giường Cổ Duy Thâm phải không, đáng tiếc anh ta nhìn thấu chiều này của anh, cũng không thêm trúng kế."

Ngoài phòng bệnh, ngón tay đỡ vách tường của Quý Sênh Ca ngày càng nắm chặt, thì ra mọi chuyện giống như cô đoán.

"Ha ha." Cổ Tải Thành mỉm cười, đầu ngón tay lạnh lẽo dừng trên khóa miệng Ôn Đình, "Vậy nên Đình Đình à, đòi này cô đã được định sẵn sẽ không bước vào cửa Cổ gia được."

"Cổ Tải Thành!"

Trên giường bệnh, người phụ nữ hai mắt đỏ như máu, tay trái đột nhiên nâng lên hướng về phía khuôn mặt người đàn ông. Đáng tiếc, thân thủ người đàn ông nhanh nhẹn, nhẹ nhàng giữ chặt cổ tay cô ta, "Đây là giá trị cuối cùng của cô, thật đáng tiếc, ngay cả chuyện như vậy cô cũng không làm được. Cô nói xem, cô còn có ích gì, hả?"

"Cổ Tải Thành, anh là tên chết tiệt! Cạn bã! Súc sinh!"

Cả người Ôn Đình không kim được run rẩy, nói năng lộn xộn.

Những việc xảy ra sau này cô ta cũng từng nghĩ đến, cũng từng hoài nghi, nhưng cô ta thà tự lừa dối chính mình, cũng không muốn phải chịu nỗi đau như lúc này, vạn tiền xuyên tâm [1].

[1]: nỗi đau như có hàng vạn cung tên đâm xuyên tím

"Việc của cô mà ông nội giận đến tím mặt." Cổ Tải Thành nhàn nhạt liếc người phụ nữ tóc tai rối bù, đáy lòng chỉ còn lại chán ghét, "Nếu cô biết điều một chút, từ nay về sau phải an phận, đừng bao giờ lặp lại chuyện như vậy một lần nào nữa. Còn nếu không..."

Ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Ôn Đình, đáy mắt không còn chút ấm áp nào, "Tôi sẽ khiến cô... thê thảm gấp trăm lần so với hiện tại!"

"Cổ Tải Thành, anh không chết từ tế được đâu ——"

Trong phòng vang lên tiếng đập phá đồ đạc, Quý Sênh Ca vội xoay người, giẫm chân rời đi.

Chỉ trong chớp lát, Cổ Tải Thành người mặc tây trang ra khỏi phòng, nhìn qua không có gì khác thường.

"Cổ Tải Thành! Anh thả tôi ra!"

"Tải Thành! Tải Thành!"

Y tá chạy đến trước cửa phòng bệnh, giữ chặt thân thể đang ra sức giãy giụa của Ôn Đình, kéo cô ta về giường bệnh.

Ngực như có tảng đá đè nặng, Quý Sênh Ca hít thở sâu mới xua tan được cảm giác khó chịu trong lòng. Tuy cô và Ôn Đình không quá thân quen, tuy mới hôm qua Ôn Đình còn từng bước chèn ép cô song các cô vẫn cùng là phụ nữ.

Suy cho cùng, Ôn Đình chỉ là vật hi sinh trong cuộc chiến tranh đoạt của anh em Cổ gia.

Đối với một người phụ nữ, còn nỗi đau nào hơn thế?

Cổ Duệ lái xe rời khỏi nhà tổ, nhìn người đàn ông ngồi ghế sau qua kính chiếu hậu, "Tam thiếu, luật sư Trương nói Quý tiểu thư vẫn đang suy nghĩ về việc truy cứu trách nhiệm hình sự của Ôn Đình."

Cổ Duy Thâm không vui nhú mày, "Thông báo với luật sư Trương, phải truy cứu cô ta."

"Vâng." Cổ Duệ lấy điện thoại dặn dò luật sư.

"Cô ấy đang làm gì?"

"Quý tiểu thư đến bệnh viện kiểm tra rồi ạ."

Ánh nắng chiếu lên cửa sổ, Cổ Duy Thâm vuốt màn hình di động, như nghĩ ngợi gì đó rồi mới nói, "Đến bệnh viện."

Nghe vậy, Cổ Duệ khẽ chau mày.

Khi Quý Sênh Ca xuống lầu thì vừa lúc có kết quả. Bác sĩ nhìn kĩ phim chụp, đầu gối cô không bị gãy hay nứt xương, đúng là khá may mắn vì không cần nằm viện. Tuy nhiên, bác sĩ khuyên cô nên nằm trên giường nghỉ ngơi vài ngày.

Đi giúp việc cầm theo túi thuốc, cẩn thận dìu Quý Sênh Ca đến trước cửa bệnh viện. Không biết có chuyện gì mà phía trước người xúm lại xem rất đông. Đi giúp việc nói: "Tôi đi gọi tài xế lái xe đến, cô chờ ở đây một lát."

"Được."

Trước khu khám bệnh là bãi đất trống, lúc này rất nhiều người vây quanh hóng chuyện.

"Các người nhìn kia! Người phụ nữ kia đứng lên rồi!"

"Trời đất quý thần ơi, không phải cô ta muốn nhảy lầu chứ?"

"Trời ạ! Tai nạn chết người đây!"

Nhìn theo ánh mắt của mọi người, có thể thấy rõ trên tầng thượng khu nội trú là một bóng dáng gầy yếu mỏng manh. Quần áo bệnh nhân của người kia bị gió thổi bay phát phới, khuôn mặt vốn được chăm sóc tốt lúc này trông thật tái nhợt và tiêu tụy.

Quý Sênh Ca rẽ đám đông, co chân phải đang bị thương khó khăn tiến lên trước.

"Xe cảnh sát đâu?"

"Chưa tới."

"Ôi, người phụ nữ kia điên rồi!"

Mất bị ánh nắng chiếu thẳng nên không thể mở được, Quý Sênh Ca nhìn chăm chăm người phụ nữ gần như lơ lửng trên sân thượng, tim run rẩy không ngừng.

Khu nội trú có ba tầng, tuy không quá cao nhưng nếu nhảy xuống từ đó thì cũng chỉ có chết hoặc thương tật vĩnh viễn.

"Đình Đình! Đình Đình, con mau xuống đi, đừng làm mẹ sợ!"

Người nhà cô ta xông lên phía trước, người phụ nữ trung niên mặt cắt không còn một giọt máu đang khóc không thành tiếng. Bệnh viện nhanh chóng cử người đến đưa bọn họ lên tầng.

Người phụ nữ đứng trên mái nhà, hai mắt trống rỗng. Chợt tầm mắt cô ta đảo qua đám đông phía dưới, dường như phát hiện gì đó nên biểu cảm khuôn mặt trở nên kích động.

"Cô... cô...." Ôn Đình nâng tay lên, âm thanh khàn khàn bị tiếng gió át hẳn.

Cách đó không xa, Quý Sênh Ca gần như có thể khẳng định, người Ôn Đình nhìn chăm chăm là cô. Thậm chí, cô có thể nghe rõ giọng nói mờ mịt hư vô của cô ta từ xa vọng lại.

Quý Sênh Ca cúi đầu, nơi nào đó trong lòng chợt nhói một cái.

Phanh!

Đám đông bỗng chốc là hét chói tai. Quý Sênh Ca cố gắng ngẩng mặt, muốn xem có chuyện gì xảy ra nhưng trước mắt chợt tối sầm như bị thứ gì che mất.

"Nhắm mắt lại."

Mùi thuốc lá thoang thoảng quen thuộc, chớp mũi Quý Sênh Ca dán vào áo khoác của anh, hai mắt bị anh dùng tay che lại.

Hốc mắt bỗng nóng lên, cô cắn chặt môi dưới.

Xe cảnh sát hú còi từ xa đi tới, âm thanh hỗn tạp vang lên không ngừng, còn đám đông lúc này hết sức lộn xộn. Cố Duy Thâm một tay ôm người trong lòng, đưa cô rời khỏi cổng bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Xóa tên

Editor: Cynlia

Tây Phủ Doanh tọa lạc ở vị trí phồn hoa, trong khuôn viên biệt thự độc lập là đài phun nước như thác đổ.

Trong phòng khách, Quý Sênh Ca thư thái ngã lưng trên sofa đệm da, cả người được bao phủ bởi cảm giác ấm áp. Cô rù mắt, tay khẽ vuốt ve chiếc váy đen trên người.

Sáng nay khi cô mở mắt thì đã thấy chiếc váy này ở đầu giường. Vì quần áo cũ hôm qua không thể mặc lại, cô cũng không hỏi nhiều, lập tức mặc luôn quần áo mới.

Váy dài mềm mại, ánh mắt Quý Sênh Ca dừng trên đầu gối sưng to của mình, gương mặt hiện lên chút ngẩn ngơ.

Người đàn ông nghe điện thoại xong bước vào, quần tây vừa vận ôm trọn hai chân thon dài. Quý Sênh Ca không ngăn đầu, mãi đến khi trước mặt xuất hiện một đôi mắt thâm thúy.

"Cô ấy..."

Hai mắt Quý Sênh Ca nhìn chăm chăm mũi chân, kim nén cảm giác xúc động dâng lên trong lòng. "Cô ấy sao rồi?"

"Đang cấp cứu."

Cố Duy Thâm xoay người ngồi xuống sofa, tay nâng cằm cô, "Chuyện của Ôn Đình không liên quan đến cô, không cần tự dằn vặt làm gì."

"Không liên quan ư?" Quý Sênh Ca cong môi, đáy mắt lóe lên chút ý cười, "Chuyện này từ lúc bắt đầu kết quả đã định sẵn, anh em các người tranh chấp thì người khác không thể nào tránh khỏi họa."

"Đề đạt được mục đích, Cố Tái Thành không tiếc hi sinh Ôn Đình. Còn tam thiếu thì sao?" Quý Sênh Ca mở to đôi mắt ngập nước, ánh mắt mang theo vài phần tìm tòi nhìn người đàn ông.

Cố Duy Thâm híp mắt, đang định nói gì đó thì di động trong túi rung lên. Anh nhìn dãy số trên màn hình, đành tránh đến ban công nghe điện thoại.

Trên ban công, người đàn ông dựa người lên lan can phía trước, Quý Sênh Ca giương mắt nhìn lên thì vừa lúc thấy bóng lưng thẳng tắp của anh. Cô hơi nhui mày, lần thứ hai ngã người về sau ghế.

Cả người lại bắt đầu nóng lạnh thất thường, mí mắt Quý Sênh Ca dần trĩu nặng. Cô đưa tay sờ trán, không khỏi cười khổ. Sao lại nóng nữa rồi?

Không bao lâu, Cố Duy Thâm cất điện thoại rồi trở lại phòng khách. Nhìn người đang cuộn tròn trên sofa, anh khom lưng sờ mặt cô, cảm giác hâm hấp nóng.

Khi bác sĩ chạy đến biệt thự thì Quý Sênh Ca đã bắt đầu phát sốt, cũng may chỉ là sốt nhẹ. Sau khi được tiêm một mũi, cô mơ mơ màng màng nghe được giọng nói rất gần của người đàn ông, nhưng do tác dụng của thuốc nên không rõ anh nói gì.

Thân thể mềm như bống không chút sức lực, cả người dường như đang bồng bềnh trên dòng nước ấm áp. Quý Sênh Ca cảm giác như mình đang mơ, nhưng hình như cũng không phải mơ.

Vì xuất hiện trước mắt cô là một khuôn mặt, chân thật đến mức chỉ cần cô vươn tay là có thể chạm đến hơi ấm ấy. Cô cố gắng đuổi theo nhưng dường như luôn chậm một bước, không có cách nào bắt kịp.

Bước chân dần thả chậm, cô nhìn hình bóng phía trước mỗi lúc một xa dần, không kìm được lớn tiếng gọi. Nào ngờ một người phụ nữ đột nhiên lao đến, tóc tai rối bù chặn trước mặt cô.

Cảnh tượng lập tức chuyển đến tầng thượng bệnh viện. Khuôn mặt Ôn Đình trắng bệch, đôi con ngươi đỏ như máu trùng lớn nhìn cô. Khi Ôn Đình vươn tay về phía này, trong đôi mắt kia là sự hận thù không thể che giấu, cô ta gào lên: "Rõ ràng tôi hôm đó có đã thấy!"

A!

Quý Sênh Ca bật dậy, bàn tay gắt gao nắm chặt chân, bà vai không kìm được run rẩy.

Giương mặt dù tọng trước mắt dần biến mất, hô hấp dồn dập lúc này mới vững vàng trở lại. Nhìn phòng ngủ xa lạ mà trống trải, trái tim kịch liệt nảy lên trong lồng ngực cũng phần nào bình ổn.

Ngoài cửa sổ, bầu trời âm u, chẳng biết chừng lại sắp mưa cũng nên. Cứ đến thu là thành phố Vân Giang lại mưa không ngớt. Quý Sênh Ca xốc chân, chân trái thử dùng lực đến trước cửa sổ.

Xoạch xoạch ——

Mưa nhỏ giọt tí tách, cô ngơ ngẩn nhìn chân trời mù khói xa xa, tay đưa lên như muốn hứng mưa.

Nhiệt độ hơi thấp, nước mưa ngưng kết thành hơi nước đọng trên cửa kính. Quý Sênh Ca chớp mắt, ngón trỏ vẽ gì đó trên lớp hơi nước đọng lại.

Ngón tay cô miêu tả từng nét, nhai cái tên mình viết ra trong vô thức thật lâu, sau đó mới lấy tay xóa sạch dấu vết.

Thế giới của một người, yên tĩnh đến đáng sợ, hướng chỉ nơi này lại không phải nhà cô. Ngày hôm qua cô bỗng dưng phát sốt, tuy hôm nay đã đỡ hơn nhưng cơ thể vẫn không có chút khí lực nào.

Vệt nước trượt dài trên cửa kính, cô nhìn chằm chằm chỗ trống mình vừa lau đi, không nhìn được nhũn nhũn. Có lẽ do vừa mới ốm dậy nên cô mới có thể làm ra chuyện như vậy.

Quý Sênh Ca cầm lấy điều khiển từ xa tùy tiện bật một kênh, ít ra âm thanh từ TV sẽ khiến cô có cảm giác tốt hơn một chút. Nội dung tin tức dần thu hút sự chú ý của Quý Sênh Ca.

Đặc biệt là khi đoạn video mà người dân quay được xuất hiện, ánh mắt cô chưa từng rời khỏi màn hình.

"Hôm qua, cư dân mạng truyền tay nhau một đoạn video làm dấy lên nhiều lo ngại từ công chúng. Trong video, có thể thấy rõ thiên kim của xí nghiệp Ôn thị, Ôn Đình, đã vô tình rơi xuống từ tòa nhà cao tầng bệnh viện. Việc này được nghi là do áp lực từ những lời đồn đoán, gièm pha đã kích thích cô ấy, dẫn đến..."

Bóng người rơi từ mái nhà xuất hiện trên TV, hung hăng nện xuống lòng Quý Sênh Ca một cái. Hai tay cô nắm chặt, lòng bàn tay chỉ còn cảm giác lạnh lẽo.

Ngày đó cô hẹn gặp Ôn Đình, một người vẫn sống sờ sờ, cũng vì muốn tìm cách thoát khỏi mớ bòng bong.

Cô biết rất rõ lúc đó trên đường có camera theo dõi. Cô ý chộc gợn Ôn Đình vì cô biết tội đâm người có thể lớn, cũng có thể nhỏ, cô chỉ không muốn bị động, càng không muốn bị người ta chèn ép.

Chỉ là....

Quý Sênh Ca thờ dài, khuôn mặt trắng bệch của Ôn Đình trong mơ dường như lại xuất hiện trước mắt. Cô cúi đầu nhìn đầu gối, vết thương sưng to bằng nắm tay.

Ngón tay vừa chạm vào đã lập tức rụt về.

Người thông minh như Cố Duy Thâm chắc chắn đã sớm nhìn thấu ý đồ của cô, nên cô cũng chẳng cần giấu diếm làm gì. Chiêu khổ nhục kế này là để xoa dịu cơn giận trong lòng anh, chỉ cần anh nhìn thấy bộ dạng thê thảm của cô lúc này, chắc cũng hả giận phần nào chứ?

Cửa phòng ngủ nhẹ nhàng bị đẩy ra, Cố Duy Thâm trên người là sơ mi trắng cùng quần tây đen bước vào.

Người phụ nữ tựa đầu bên cửa sổ, da thịt tái nhợt không sức sống, gương mặt tỉnh xảo kia như phát ra ánh sáng. Cố Duy Thâm khẽ nheo mắt, anh đã nói rồi, người phụ nữ này chính là loại hại nước hại dân.

_____ Lời nói ngoài lề _____

Mỹ nhân kế tam thiếu không ăn, vậy khổ nhục kế tam thiếu ăn không? Ha ha ha ~

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Không đoán được

Editor: Cynlia

Tiếng bước chân phía sau dần rõ ràng, Quý Sênh Ca vẫn dựa vào cửa sổ không động đậy, mãi đến khi bàn tay ấm áp của người đàn ông dừng trên vai cô, "Sao dậy sớm vậy?"

"Tôi không có thói quen ngủ nướng." Lúc mở miệng, thanh âm có vẻ khàn khàn, cô theo bản năng khẽ tăng hắng.

Dù trong phòng ngủ là điều hòa ấm áp, cơ thể cô vẫn rất lạnh. Cố Duy Thâm liếc nhìn chiếc cảm nhon của cô, nói: "Cô ta không chết, người đã được cứu rồi."

Nghe vậy, lúc này Quý Sênh Ca mới quay đầu lại, hai mắt sáng lên.

Lớn lên trong một đại gia tộc như Cố gia, Cố Duy Thâm không còn cách nào khác phải bước trên con đường tranh đoạt gió tanh mưa máu. Từ nhỏ, anh đã quá quen với những việc tôi lừa anh gạt như vậy rồi, nhưng đối với người phụ nữ bình thường mà nói thì vẫn khó lòng tiếp thu nổi.

"Đây là do Cố Tái Thành tạo nghiệt, một mớ rối như tơ vò nên để anh ta tự mình giải quyết." Người đàn ông đưa tay xoa đầu cô, nhẹ như không thốt ra một câu.

Khỏe miệng Quý Sênh Ca thoáng qua ý cười, kẻ đầu sỏ gây nên vụ Ôn Đình đương nhiên là Cố Tái Thành, nhưng anh cũng không thể phủi sạch trách nhiệm thế được. Ép Ôn Đình đến mức tuyệt vọng, Cố Duy Thâm cũng có phần đấy!

Cố Lẽ, cũng bao gồm cả cô nữa.

Nơi nào đó trong lòng lại lặng lẽ chùng xuống, Quý Sênh Ca cúi gằm mặt. Cũng may vẫn còn sống, miễn còn sống là tốt rồi.

"Cô không tin tôi?" Thấy cô không buồn đáp lời, mày kiếm của Cố Duy Thâm khẽ nhàu lại.

"Không phải." Quý Sênh Ca lắc đầu, "Tôi chỉ đang nghĩ, nếu ngày nào đó tôi cũng bị bức đến đường cùng, liệu tôi có dũng khí nhảy lầu không?"

"A."

Người đàn ông phía sau cong môi cười, "Cô sẽ không."

"Sao tam thiếu dám khẳng định chắc chắn vậy?"

Khuôn mặt gầy yếu của Quý Sênh Ca tựa bên cửa sổ trông có cảm giác nhợt nhạt, khác hẳn với vẻ tươi sáng xinh đẹp thường thấy ở cô. Nhưng chính dung mạo có vẻ yếu đuối này lại càng hấp dẫn người khác.

Cố Duy Thâm đưa tay xoa mặt cô, đầu ngón tay khẽ lướt trên làn da mềm mại co giãn, anh chậm rãi cúi mặt, môi mòng gần sát vành tai cô, "Cô không khóc vậy đâu."

Khi nói chuyện, hơi thở cực nóng của người đàn ông dừng trên hai má, Quý Sênh Ca nghiêng mặt, không ngờ chớp mắt lại suýt qua môi mòng của anh.

Cô như nín thở, lại nghe anh nhàn nhạt cười, "Tôi nghĩ lúc đó, cô nhất định sẽ ôm chặt đùi người ta."

"....."

Người đàn ông này mở miệng ra chỉ toàn móc vói mĩa mã? Quý Sênh Ca đẩy vai anh ra để kéo dần khoảng cách, "Nếu thật sự có ngày đó, tôi nhất định sẽ nhớ kĩ lời tam thiếu."

Động tác không cẩn thận lại chạm đến đầu gối, nhói một cái. Quý Sênh Ca hít sâu, nghiêm túc nhìn anh, "Tam thiếu thật sự không định cân nhắc việc hợp tác với Hoàn Cẩm sao?"

"Vậy cô nói xem, vì sao Lệ Tinh phải hợp tác với Hoàn Cẩm?" Cố Duy Thâm rút một điều thuốc, ánh mắt hứng thú nhìn cô.

Ồn định lại tâm tình, Quý Sênh Ca mới mở lời, "Tuy Hoàn Cẩm không còn được như trước nhưng danh tiếng và lai lịch trong ngành cũng không cần phải nói nhiều. Tam thiếu vừa mới tiếp nhận Lệ Tinh, việc muốn làm nhất lúc này chắc hẳn là cắt đứt mọi mạng lưới quan hệ của anh trai. Mà Hoàn Cẩm bối cảnh sạch sẽ, lại không có chỗ dựa, rất phù hợp với điều kiện của tam thiếu."

"Tiếp tục." Cố Duy Thâm rit thuốc, biểu cảm bình tĩnh. Tay trái nhẹ nắm thành quyền, Quý Sênh Ca không vòng vo đánh vào trọng điểm, "Dựa vào tình hình trước mắt, tam thiếu chỉ có thể hợp tác với Hoàn Cẩm."

"Ha ha."

Người đàn ông nhướn mày nhìn cô, miệng phun một vòng khói trắng, "Thì ra cô không chỉ có tham vọng lớn mà còn mưu phần tự tin."

Tay phải anh kẹp thuốc lá, ngón tay dừng trên chớp mắt cô, "Ai nói với cô tôi chỉ có thể cùng Hoàn Cẩm hợp tác?"

Đôi mắt trong suốt sạch sẽ của Quý Sênh Ca nhìn anh, môi đỏ khẽ nhếch, "Hoàn Cẩm sẽ vĩnh viễn đứng về phe tam thiếu."

Ánh mắt cô biểu hiện rõ sự khiêm tốn, không thể không nói, cô thật sự khá thông minh. Ít nhất biết xem xét tình thế trước mắt để nắm chắc trong lòng bàn tay.

Dụi thuốc lá, Quý Sênh Ca cảm lấy túi thuốc, kéo cô đến bên giường, lại nâng đầu gối phải đang bị thương lên gác trên đùi anh.

"Để tôi tự làm." Quý Sênh Ca vuron tay nhưng bị anh né tránh.

"Tam thiếu..."

"Đừng nhúc nhích."

Váy dài trên người bị Cố Duy Thâm vén lên đùi, Quý Sênh Ca ngượng ngùng túm váy lại một chỗ.

Khi thuốc mỡ lạnh lẽo tiếp xúc với đầu gối sưng to, Quý Sênh Ca không nhịn được hít một ngụm khí lạnh. Cô hạ mi, vừa lúc nhìn thấy ngón tay với khớp xương thon dài của người đàn ông.

Ngón tay cô cũng rất dài, khi còn nhỏ, các giáo viên đều nói bàn tay như vậy không chơi nhạc cụ thì phí vô cùng. Đáng tiếc, không ai quan tâm đến việc này, dần dần, mơ ước của cô đều bị hiện thực tàn nhẫn đánh tan.

"Bác sĩ nói thế nào?" Người đàn ông mở miệng, nhìn hai tay Quý Sênh Ca chống bên sườn, "Không gãy, cũng không nứt xương, nghỉ ngơi mấy ngày là có thể hồi phục."

Vừa rồi khi cô nói những lời này, hình như anh không nghe vào tai hả?

"Cô rất thích suy đoán tâm tư người khác." Cố Duy Thâm đột nhiên ngược mắt, ánh mắt sắc bén dồn ép Quý Sênh Ca.

Không kịp tránh ánh nhìn thâm thúy của anh, Quý Sênh Ca hơi nhàu mày, "Phải hiểu rõ tâm tư người khác mới biết được bản thân muốn gì, không phải sao?"

Tay trái người đàn ông nâng lên, bàn tay quanh quẩn bên hông cô, "Vậy cô đoán xem, hiện tại tôi muốn gì?"

"Aiz..."

Quý Sênh Ca theo bản năng nhún vai, "Cái này không dễ đoán chút nào."

"Vậy để tôi nói cho cô." Người đàn ông nghiêng người, áp sát thân hình bên dưới, "Tôi muốn cô."

"....."

Suy nghĩ khác hẳn người thường kiểu này. Quý Sênh Ca coi như bái phục. Khuôn mặt nhỏ nhắn căng cứng, cô không nhin được nuốt nước bọt, "Muốn tôi cũng không khó, chỉ là thứ tôi muốn, tam thiếu tình nguyện cho sao?"

Ngón tay Cố Duy Thâm dừng trên đôi môi đỏ, "Vậy phải xem, cô có đáng để tôi cho không đã."

Trong mắt hai người là hình bóng của nhau, Quý Sênh Ca nhẹ nhàng lảng tránh ánh mắt anh. Mà Cố Duy Thâm lại nhìn rõ dục vọng của mình trong đôi mắt trong suốt ấy.

Đây là dục vọng của một người đàn ông đối với một người phụ nữ.

Cái gì gọi là đáng giá?

Quý Sênh Ca cong môi. Đàn ông Cố gia tuyệt đối không thể trêu chọc, Ôn Đình chính là một ví dụ điển hình. Cô không muốn bị người ta ăn đến mức xương cũng không còn!

Dùng xong bữa trưa, Cố Duệ tự mình lái xe đưa Quý Sênh Ca về. Chân phải cô bị thương nên lúc leo cầu thang không khác gì đánh vật.

Ngày đó khi cô rời khỏi nhà, khắp tường đều là mấy hình vẽ kỳ dị lung tung. Hôm nay vừa về thì phát hiện toàn bộ hành lang đã được sơn lại.

Mở cửa nhà, căn phòng sạch sẽ ngăn nắp, thậm chí thoáng thoảng trong không khí là mùi hương tươi mát vô cùng. Cô bước vào nhìn quanh, quả nhiên mỗi góc phòng đều được dọn dẹp cẩn thận.

Quý Sênh Ca chậm rãi ngồi xuống sofa, chưa kịp cởi áo khoác thì di động đã đổ chuông. Cô nhìn số gọi đến, nhấn nút nhận, "Ba."

"Sênh Ca à, ba có tin tốt muốn báo với con." Giọng điệu Quý Nhân hưng phấn, "Vừa rồi bên Lê Tinh gọi điện báo, chúng ta chỉ cần trả một trăm vạn phí tuyên truyền cho giai đoạn trước công chiếu, còn bảo quan trọng là thành ý hợp tác giữa hai bên."

Ánh mắt Quý Sênh Ca dừng trên đầu gối phải, "Đúng là tin tốt."

"Nghe nói mấy ngày nay con ốm à?" Quý Nhân tò vè quan tâm, "Có nặng lắm không?"

"Đầu gối hơi sưng, cần nghỉ ngơi mấy ngày."

"Vậy con cứ tĩnh dưỡng cho tốt đi, chờ thân thể hồi phục thì đến công ty làm. Ba đã cho người sắp xếp lại văn phòng của con."

"Cảm ơn ba."

Buồng đi động, đáy mắt Quý Sênh Ca xẹt qua một tia châm biếm

Những người nóng lạnh thất thường này, cô không hơi đâu quan tâm, chỉ cần Cố Duy Thâm bên kia hạ hỏa là được.

Có điều, đột nhiên lại dễ dàng đồng ý việc hợp tác giữa Lê Tinh và Hoàn Cẩm, rốt cuộc anh đang suy tính gì?

Lời editor: Mấy ngày nay mình cứ có cảm giác bẽ tắc í, lúc edit cũng cố gắng chau chuốt từ ngữ này nọ mà vẫn thấy câu văn không được mượt lắm, lại không biết sửa chỗ nào. Mọi người đọc thấy đoạn nào dùng từ chưa đúng hay câu cú lộn xộn thì nhắc mình nhé, vì mình chưa có kinh nghiệm nhiều nên rất mong các bạn nhiệt tình đóng góp. Cảm ơn mọi người □□□.

HẾT CHƯƠNG 18.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Đồ Lừa đảo

Editor: Cynlia

Sau vài ngày nghỉ ngơi, vết sưng ở đầu gối cô dần biến mất, song màu tím bầm trên da mãi vẫn không tan hoàn toàn.

Sáng sớm rời giường, sau khi vệ sinh sạch sẽ, Quý Sênh Ca đứng giờ ra khỏi cửa. Từ đây đến công ty không quá xa, ngồi tàu điện ngắm mắt khoảng hơn hai mươi phút.

Hôm nay tàu điện ngầm đặc biệt đông người chen chúc, cô nép sát người vào góc cửa, cố gắng thu hai chân lại vì sợ người khác đạp phải. Tranh thủ thời gian nhàn rỗi, cô lên mạng xem tin tức.

"Tân Phiến" của Lê Tinh chuẩn bị công chiếu, dù các bài PR tràn ngập trên các kênh phương tiện, xôn xao đến mức chiếm lĩnh các tiêu đề truyền thông, thậm chí màn hình TV nhỏ trên tàu điện ngầm cũng không ngừng chiếu trailer bộ phim. Chiêu bài tuyên truyền khủng như vậy, chẳng trách người ta vẫn khen Lê Tinh có thực lực.

Quý Sênh Ca cắt điện thoại vào túi, thấy sân ga gần trong tầm mắt, mảy đẹp khẽ nhăn. Từ ngày được Cố Duệ đưa về nhà, Cố Duy Thâm không hề liên lạc với cô nữa.

Ba ngày độc quyền công chiếu thực chất không thể mang lại cho cô lợi ích lâu dài. Cô rất rõ, nếu muốn đứng vững ở Hoàn Cẩm, nếu muốn trở thành đứa con gái được ba tin tưởng, cô vẫn còn phải đi một con đường rất dài.

Rời khỏi ga tàu điện ngầm, băng qua đường lớn trước mặt là cao ốc điện ảnh Hoàn Cẩm. Quý Sênh Ca đứng ngay vạch qua đường, chậm rãi ngẩng đầu. Ánh mặt trời hết sức chói chang, khiến cô phải đưa tay che mắt.

Rốt cuộc mây đen xám xịt giăng đầy trời cũng biến mất, khoe miệng cô nhoeo một nụ cười, theo dòng người băng qua đường.

Đến Hoàn Cẩm, sau khi Quý Sênh Ca quẹt thẻ công tác thì trực tiếp vào thang máy.

Đình!

Thang máy dừng ở tầng năm, hôm nay Quý Sênh Ca mặc một chiếc áo khoác màu xám bạc kết hợp với váy đen bó sát, càng tôn lên vẻ thướt tha của dáng người, trên chân lại là đôi giày cao gót nhung cùng màu áo, điểm xuyết cho bộ trang phục.

"Quý tiểu thư, cô tới rồi!"

Thư ký thấy cô xuất hiện thì lập tức ra đón. Quý Sênh Ca gật đầu, gương mặt điềm lệ nhiễm ý cười.

Bước chân cô rất nhanh khiến thư ký nhất thời không theo kịp. Cửa phòng phía trước đóng chặt, cô đưa tay vận chốt cửa.

Thư ký muốn ngăn cản nhưng cô đã đẩy cửa trước rồi.

"Chào buổi sáng."

Văn phòng rộng rãi sạch sẽ lại chan hòa ánh nắng mặt trời. Quý Sênh Ca híp mắt, "Sao cô lại ở đây?"

"Tôi đi làm chứ sao." Chiếc ghế phía sau bàn làm việc xoay lại, Quý Mỹ Âm đặc ý nâng cằm, "Tàu điện ngầm đúng là không nhanh bằng ô tô nhỉ."

"Nhị tiểu thư."

Thư ký đứng trước cửa tò vò lúng túng, "Quý tiểu thư, văn phòng của cô chuyển đến cách vách rồi."

"Ai phân phó?"

"Thưa cô, là Quý tổng."

Ánh nắng tươi đẹp ngoài cửa sổ bỗng trở nên chói mắt vô cùng, Quý Sênh Ca hạ mi, khóe miệng khẽ cong, "Tôi biết rồi."

Cô duỗi tay cầm chậu dây leo rồi xoay người trực tiếp vào căn phòng cách vách.

Tuy chỉ cách một bức tường nhưng căn phòng này rõ ràng nhỏ hơn nhiều. Hơn nữa, trong phòng chỉ có một khung cửa sổ rất nhỏ, đứng nói là ngắm cảnh, ngay cả mở cửa thôi cũng khó rồi.

Còn chiếc bàn làm việc kia lại càng nhỏ một cách đáng thương, chỉ mới đặt một chiếc notebook mà đã chiếm hơn phân nửa diện tích bàn.

Quý Sênh Ca ôm chậu cây trước ngực, nhìn mãi chẳng thấy chỗ nào trống để bày biện cây cảnh.

"Thấy thế nào?"

Quý Mỹ Âm khoanh tay dựa vào cửa, cười mỉm nói: "Căn phòng này do tôi tự tay chọn, tự tay bài trí, có thích không?"

Đặt chậu hoa tại góc bàn, Quý Sênh Ca giương mắt nhìn cô ta, "Nếu cô đã có lòng như vậy, tôi đây nhất định sẽ tận dụng nó thật tốt."

Nhìn gương mặt xinh đẹp của Quý Sênh Ca, lửa giận trong lòng Quý Mỹ Âm cuộn cuộn, "Nghe ba nói cô đã giành được quyền phân phối độc nhất vô nhị kia, rốt cuộc cô có bản lĩnh gì mà đàm phán được với Lệ Tinh?"

"Tôi có bản lĩnh gì thì sau này cô tự khắc sẽ biết." Quý Sênh Ca kéo ghế, mỉm cười ngồi xuống.

Quý Mỹ Âm vừa muốn đốp chát thêm đôi câu nữa, chợt thoáng nhìn thấy người đi tới, lập tức trung ra đáng vẻ ngoan ngoãn, "Ba, chào buổi sáng."

"Mỹ Âm của chúng ta đi làm sớm vậy sao." Quý Nhân thấy đứa con thứ đi làm đúng giờ thì có vẻ rất bất ngờ.

"Thấy chị đến công ty làm, Mỹ Âm đương nhiên cũng muốn giúp ba."

"Mỹ Âm ngoan."

Quý Sênh Ca đứng dậy, dường như không hề thấy một màn cha con tình cảm trước mắt, biểu cảm nhàn nhạt, "Ba."

"Khỏe rồi sao?" Quý Nhân quan tâm hỏi.

"Vâng."

"Vậy thì tốt." Quý Nhân tiến tới vỗ vai con gái, nói: "Ngày mai là buổi công chiếu đầu tiên, các rạp lớn của chúng ta đều kín suất chiếu rồi."

"Chúc mừng ba."

"Đây cũng là công lao của con."

Trên mặt Quý Nhân không kìm được vẻ tươi cười, "Sênh Ca à, ba cũng lớn tuổi rồi, sau này có hai chị em con bên cạnh ba thì Hoàn Cẩm chúng ta coi như có người nói chuyện."

"Ba." Quý Mỹ Âm đứng lúc ôm lấy cánh tay ba mình, làm nũng nói, "Tuy Mỹ Âm không thông minh bằng chị nhưng con sẽ nỗ lực học tập, chuyện chị làm được, con nhất định cũng có thể!"

"Mỹ Âm ngày càng hiểu chuyện."

Đội đôi cha con kia đi xa, Quý Sênh Ca mở máy tính.

Truy cập vào hệ thống quản lý vé của Hoàn Cẩm, quả nhiên tình hình bán vé trong ba ngày tới hết sức khả quan. Tuy rạp có rất nhiều suất chiếu nhưng mỗi suất đều kín chỗ.

Quý Sênh Ca thả lỏng một hơi, đồng thời cũng hơi tiếc nuối. Biết thế cô đã mất dầy đòi đến bảy ngày độc quyền phân phối cho rồi!

Kéo ghế, Quý Sênh Ca đứng dậy đi rót nước, lại không ngờ bàn làm việc quá thấp khiến chân cô đứng lúc va phải góc bàn.

"A!"

Đầu gối đang bị thương bỗng bị va đập, Quý Sênh Ca cong lưng suýt rơi nước mắt. Chờ đến lúc cơn đau vơi bớt, cô mới dám vén váy nhìn đầu gối, may mà không quá nghiêm trọng.

Từ lâu, cô đã không còn oán trách ba bất công, cũng chẳng buồn đau lòng nữa. Từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng nhận được tình cảm ấm áp nào trong căn nhà kia, cho nên chỉ có cô mới biết đau lòng cho bản thân mình.

Sáng hôm sau, sau khi Quý Sênh Ca ghé công ty quyết thể thì một mình đến rạp chiếu phim xem xét tình hình.

Hôm nay là ngày đầu công chiếu "Tân Phiến" của Lệ Tinh, công ty điện ảnh Hoàn Cẩm với tư cách là nhà phân phối độc quyền nghiêm nhiên thu hút sự chú ý của truyền thông. Rất nhiều phóng viên từ nhiều đài truyền hình đến đưa tin và phỏng vấn, mà dàn diễn viên chính của bộ phim cũng tham dự buổi lễ công chiếu này.

Trước cửa rạp là đám đông người hâm mộ tay cầm băng rôn tuyên truyền theo tới tận đây. Những tấm bảng phát sáng hai chữ "Phong Thái" hết sức bắt mắt, đi kèm là một loạt hình vẽ trái tim thể hiện tình yêu cuồng nhiệt.

Đột nhiên, đám đông vây kín bỗng la hét chói tai, Quý Sênh Ca chột vật chen chúc trong vòng vây của đám người, cổ như nướn mảy nhìn xem nhưng vì quá đông người nên chẳng thấy gì cả.

Nam chính của "Tân Phiến" được công chiếu hôm nay là Phong Thái. Một năm gần đây, anh đã đạt được một số thành tựu nhất định sau khi về dưới trướng Lệ Tinh.

Nghe nói sở dĩ Phong Thái có thể phát lên được hoàn toàn là nhờ mắt nhìn người độc đáo của Cố Duy Thâm.

Quý Sênh Ca lùi lại vài bước để tránh bị các fan quá khích xô đẩy. Các fan nữ hiện nay đặc biệt đáng sợ, dù loại mánh khỏe theo chân thần tượng. Nhưng cũng chính sự điên cuồng của các cô đã mở ra trước mắt những nam thần con đường thành công trải đầy hoa hồng.

Muốn đứng vững trong cái vòng này, điều Hoàn Cẩm còn thiếu là những nghệ sĩ đất giá như vậy!

Ong ong ong ----

Tiếng chuông di động trong túi réo rất, Quý Sênh Ca nhìn số gọi đến thì ngay người trong chột lất. Cô cầm di động tìm một nơi yên tĩnh rồi mới nhận cuộc gọi.

"Alo."

"Cô đang ở đâu?"

Trong điện thoại vang lên âm thanh trầm thấp của người đàn ông, Quý Sênh Ca nhăn mày, "Tam thiếu tìm tôi có việc gì?"

"Mời cô đi xem phim cùng, như thế có tính là có việc không?"

Quý Sênh Ca nhíu miệng, "Tôi đang ở văn phòng, chiều nay còn có cuộc họp."

"Đồ lừa đảo."

Cách điện thoại, Quý Sênh Ca nghe được giọng cười trầm của đối phương, đột nhiên tim như muốn nhảy dựng lên.

"Tôi thấy cô rồi."

Quý Sênh Ca lập tức ngược mắt, hoảng hốt tìm kiếm, quả nhiên bên kia đường lớn là chiếc limousine đang đậu sẵn.

Cố Duy Thâm ngả lưng vào ghế, ánh mắt thâm thúy như xuyên thấu cửa kính nhìn về phía này, cười nói: "Lại đây."

Người đàn ông đột ngột cúp điện thoại khiến Quý Sênh Ca không có cách nào từ chối nữa. Cô cúi đầu băng qua đường lớn, bước nhanh về phía chiếc xe.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lâm Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Hung hăng chiếm tiện nghi

Editor: Cynlia

Thành phố Vân Giang có không ít các cụm rạp trải rộng khắp nơi, trong đó Hoàn Cẩm chiếm hai mươi hai rạp. Nếu dựa trên số liệu thống kê từ các thành phố lớn cả nước, hơn năm trăm rạp chiếu phim là sản nghiệp của Hoàn Cẩm, chứng tỏ công ty này từng có một thời huy hoàng.

Rạp chiếu phim lớn nhất của Hoàn Cẩm tọa lạc tại trung tâm thành phố, vì buổi lễ công chiếu hôm nay nên giờ phút này nơi đây đã bị vây kín chặt như nêm. Cùng khu vực còn có hai rạp chiếu phim khác. Chiếc limousine dừng trước cửa một rạp chiếu, cửa xe mở ra, người đàn ông xuống xe nhìn Quý Sênh Ca đang co người một cách bất thường, cười nói: "Sợ gì chứ? Đây là nơi công cộng."

Những lời này như liều thuốc an thần của Quý Sênh Ca, khiến cô yên tâm hơn nhiều. Cô cầm túi đi đằng sau người đàn ông, cả một đường đều cúi đầu như sợ bị ai phát hiện.

Mười phút trước khi phim chiếu thì nhân viên bắt đầu soát vé. Người đàn ông đứng trước quầy soát vé hứng thú dạt dào, nhìn hàng dài người đứng đợi vào rạp nổi lên không dứt, từ đây có thể thấy các suất chiếu chật kín đến mức nào.

"Đi thôi." Thấy Quý Sênh Ca ngăn ra đó, Cố Duy Thâm xoay người, một tay kéo cô đến sát anh, hai người đi song song nhau.

Khi anh nghiêng người vô tình để lộ ngũ quan sắc bén, lập tức khiến mấy người phụ nữ gần đó trầm trồ cảm thán. Thấy anh đi vào rạp số 6, không ít cô gái nắm chặt vé phim trong tay tiếc nuối giậm chân, sớm biết gặp được trai đẹp cực phẩm thế thì dù có cướp cũng phải cướp về vào rạp số 6!

Ánh sáng mờ mờ trong rạp chiếu tối tăm, màn hình đang phát một đoạn quảng cáo. Ghế dựa màu xanh được phân chia rõ ràng thành từng dãy một, Quý Sênh Ca hỏi người đàn ông bên cạnh, "Đây số mấy?"

Cố Duy Thâm cười cười, trực tiếp kéo cô đến dãy số 9, sau đó chọn hai vị trí trung tâm hàng ngồi vào. Thường thì dãy chính là hai vị trí có thể trải nghiệm phim tốt nhất trong rạp.

Thấp thóm ngồi xuống, Quý Sênh Ca đưa mắt ngó nghiêng bốn phía, phát hiện không còn ai khác vào rạp. Hai người họ xếp hàng soát vé đầu tiên nên hẳn là những người khác sẽ vào nhanh thôi. Bộ phim này về một khía cạnh nào đó khá giống cuộc đời cô nên cô vốn cũng định tan việc sẽ đến đây xem.

Hai phút trước khi chiếu phim vẫn chẳng thấy người nào vào rạp chiếu. Quý Sênh Ca cảm thấy kì lạ, bèn ghé mắt nhìn sang bên cạnh, "Sao chỉ có mỗi hai chúng ta?"

Người đàn ông chống lại ánh mắt dò xét của cô, lấy trong túi áo khoác một sấp vé phim, cười nói: "Hôm nay rạp phim nhà cô công chiếu ngày đầu, tôi như vậy có được tính là đóng góp tích cực vào doanh thu không?"

Đóng góp vào doanh thu phòng vé suy cho cùng cũng là lời cho Cố gia bọn họ, Quý Sênh Ca muốn rời đi nhưng không ngờ cửa rạp đã đóng kín, trước mặt bắt đầu vang lên đoạn nhạc dạo.

Phim cứ đúng giờ mà chiếu, năm ngón tay nắm chặt túi xách của cô thoáng chốc buông lỏng, dứt khoát ngồi xuống theo dõi bộ phim trước mắt.

Màn hình cực đại lúc sáng lúc tối, ánh sáng mờ mờ ảo ảo hắt lên mặt Quý Sênh Ca, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn càng trở nên kinh diễm. Cố Duy Thâm thấy túi xách của cô đặt bên cạnh thì chậm rãi cong môi.

Bộ phim "Tân Phiến" này thuộc thể loại thanh xuân vườn trường, Nam chính Phong Thái cao lớn anh tuấn, lúc lên phim chính là khí chất cao ngạo người lạ chó gần. Mà nữ chính lại là mẫu thỏ trắng đáng yêu hài hước điển hình, đối với nam chính nhất kiến chung tình nên mãnh liệt theo đuổi. Hai người quen biết từ thời cấp ba, đứng kiêu tình cảm đơn thuần lại ngây thơ hiện đang rất hot.

Gần đây mấy đề tài kiểu này cực kỳ phổ biến, Quý Sênh Ca nhìn chằm chằm nam chính lạnh lùng trên màn hình, ánh mắt lóe lên sự hoảng hốt, phảng phất như chính cô cũng đang chìm đắm vào

những đoạn kí ức vụn vặt từ rất lâu rồi.

Mãi đến lúc bên hông bị ép sát, cả người rơi vào vòng ôm ấm áp thì cô mới giật mình lấy lại tinh thần.

"Cô đang nghĩ gì đấy?"

Ghế dựa trong rạp không quá lớn, nửa người trên của Quý Sênh Ca tựa vào ngực người đàn ông, chính xác là bị anh ấn ngồi trên đùi. Cô quay mặt trốn tránh, nói: "Tôi đang nghĩ, nếu Hoàn Cẩm cũng có nghệ sĩ nam xuất sắc như thế thì tốt biết mấy."

Bàn tay Cố Duy Thâm quần quít bên hông cô, nhẹ vuốt ve. Quý Sênh Ca đẩy vai anh ra, thấp giọng nhắc nhở, "Tam thiếu, chỗ này là rạp chiếu phim"

"Ừ, đây là rạp nhà cô."

"....."

Người đàn ông này luôn có bản lĩnh làm trái với lẽ thường, khiến Quý Sênh Ca cũng bất phục. Cô nhìn lên phòng chiếu tít trên cao kia, tăng thêm lực giãy giụa. Có người trên đó.

"Đừng nhúc nhích."

Người đàn ông giữ chặt vai cô, Quý Sênh Ca chỉ cảm thấy nửa người trên chợt lạnh, ngay sau đó ngón tay thon dài mạnh mẽ của người đàn ông men theo vạt áo tiến vào.

Sắc mặt cô nháy mắt cứng đờ, không dám tin trông mắt với anh.

"Đây là cỡ gì?"

Quý Sênh Ca không hiểu anh hỏi gì, chỉ thấy mắt anh dán chặt trên ngực mình, "C hay D?"

Tím cô như muốn nhảy lên, Quý Sênh Ca cố nén cơn giận, ".....D"

"Tôi không tin." Người đàn ông phớt lờ ánh mắt kinh ngạc kia, ngón tay một đường hướng thẳng lên trên.

"Tam thiếu!"

Quý Sênh Ca kêu một tiếng, lập tức vùng vẫy bả vai để tránh thoát.

Nhưng hai tay cô đều bị giam cầm, căn bản trốn không thoát, "Anh điên rồi phải không?"

Ánh mắt trong suốt như nước hồ thu của cô tràn ngập kinh hoàng nhưng Cố Duy Thâm không có ý định dừng tay. Anh thắng người dậy, cởi áo khoác ngoài rồi phủ lên, vừa khéo che được người phụ nữ trong lồng ngực.

Bất kể là nhìn từ góc độ nào thì người trong lòng anh đều không thể lộ ra dù chỉ một chút.

Mọi chuyện đột ngột khiến Quý Sênh Ca không kịp trở tay. Cô muốn kêu lại không thể kêu, muốn tránh lại chẳng thoát được, bởi vì quá mức khẩn trương mà thân thể nhẹ nhẽo run rẩy.

Ánh sáng từ màn hình sau lưng vừa lúc hắt lên khuôn mặt với ngũ quan thâm thúy của người đàn ông, hai mắt Quý Sênh Ca mơ màng, lại nhìn đôi môi mông của anh.

Cô nín thở, vòng ôm trước ngực dần buông lỏng, đầu ngón tay ấm áp của người đàn ông chuẩn xác rơi xuống.

"A, hóa ra thật sự là cỡ D."

Giọng thì thầm gần trong gang tấc, Cố Duy Thâm nhìn chằm chằm hai má phỉm hồng của cô. Xúc cảm thực sự quá tuyệt, so với tối hôm đó chẳng khác chút nào.

Phim chỉ xem được một nửa thì Cố Duy Thâm đã cho người đánh xe đến, Quý Sênh Ca đành ngồi vào xe.

Trước cửa rạp là một toán mười mấy người tụ họp, Quý Mỹ Âm cầm trong tay vé phim, hỏi: "Sao những người đó còn chưa tới đủ, hôm nay là ngày đầu tiên công chiếu phim của nhà tôi, ai dám không tới cô vũ?"

"Hôm nay Quý nhị tiểu thư đến xem phim, ai ăn gan hùm mà không tới cô vũ chứ!"

"Ha ha ha....."

Nhìn xuyên qua đám đông, khoe mắt Quý Mỹ Âm đột nhiên trầm xuống. Cô ta đẩy đám người đang vây quanh đi đến ven đường, chỉ thấy chiếc limousine kia đã nổ máy rồi đi, biển xe đuôi 999.

Số đuôi xe liền kề như thế cũng hiếm gặp, cô ta dường như thoáng thấy người phụ nữ lên xe là Quý Sênh Ca.

Khoang xe ấm áp hòa hợp, Cố Duy Thâm liếc người đang cúi gằm mặt, khoe miệng lại nhếch lên. Anh nhướn mày nhìn phong cảnh bên ngoài, không mặn không nhạt mở miệng, "Vết thương trên đùi cô thì sao, có muốn đến bệnh viện kiểm tra một chút không?"

Quý Sênh Ca lắc đầu, lúc ô tô lướt qua bệnh viện thành phố, cô nhìn chằm chằm mái nhà khu nội trú một lúc rồi nói: "Vụ Ôn Đình đâm tôi, tôi không có ý định truy cứu nữa."

"Nghĩ kĩ rồi?"

"Ừ."

Vụ việc kia Ôn Đình vốn không phải đầu sỏ, huống hồ hoàn cảnh của cô ta cũng đủ thảm rồi. Nếu có thể, Quý Sênh Ca không muốn tuyệt đường sống của người khác.

Cố Duy Thâm không nói gì nhưng cô đoán, vở kịch này hẳn là có thể hạ màn.

Không lâu sau, Quý Sênh Ca trở lại Hoàn Cẩm. Cô vừa ra khỏi thang máy thì cánh tay đã bị người giữ chặt, "Chị Quý, sao chị không nghe điện thoại?"

Cam Giai vẻ mặt kích động chờ cô, Quý Sênh Ca mở túi xách, phát hiện bấy giờ điện thoại để chế độ im lặng. Cô âm thầm thở hắt, nghĩ thầm hẳn là lúc ở rạp không cần thận ấn nhầm.

"Có việc gì sao?"

"Lệ Tinh vừa gọi điện báo cho em, ngày mai lại qua đó thử vai."

Lại thử vai?

Quý Sênh Ca mấp máy môi, cảm giác ngực như có lửa nóng thiêu đốt rất khó chịu. Cô lấy tay nhẹ ấn lên ngực. Thế này là sao? Chiếm được tiện nghi của cô mới sẵn lòng cho cô lợi ích?!

HẾT CHƯƠNG 20.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Cố tình phá rối

Editor: Cynlia

Do tối qua thức khuya đến hai giờ nên sáng nay khi rời giường, Quý Sênh Ca phát hiện hai mắt thâm quầng, cô phải chườm ít đá mới đỡ hơn một chút. May mắn thay da cô vốn đẹp, không cần mỹ phẩm dưỡng da mà vẫn trắng nõn mịn màng.

Dùng bữa sáng qua loa, cô sửa soạn quần áo thật kĩ càng. Hôm nay phải đưa nghệ sĩ đến Lệ Tinh thử vai, tối qua cô đã cẩn thận nghiên cứu thông tin về các ứng cử viên tham dự buổi casting, phát hiện rất nhiều người được công ty cử đến thử vai đều là tân binh, hiếm lắm mới thấy nghệ sĩ giàu kinh nghiệm. Tuy các công ty điện ảnh lớn đều muốn hợp tác với Lệ Tinh song đối với một vai phụ nhỏ nhỏ như nữ số 3, phẩm là nghệ sĩ có chút danh tiếng thì chẳng ai muốn nhận. Bình thường tần suất xuất hiện trước công chúng của Cam Giai coi như không quá tệ, mấy năm nay cũng đóng được không ít phim, mà về ngoài cô ấy lại xuất chúng, buổi thử vai này chắc chắn là một cơ hội tốt.

Mở tủ giày, Quý Sênh Ca lấy ra một đôi cao gót màu đen hồng. Gót giày ước chừng khoảng tám centimet, mang trên chân cô lập tức tôn lên đường cong mảnh khảnh nơi cổ chân.

Chỉ cần lần thử vai này không có gì sai sót, cô tin tưởng Cam Giai có thể được chọn.

Ra khỏi cửa, Quý Sênh Ca nhìn đồng hồ, lập tức gọi điện thoại cho Cam Giai. Lúc này đang là giờ cao điểm buổi sáng, cô chỉ sợ đến trễ nên muốn Cam Giai ngồi xe công ty trực tiếp đến Lệ Tinh, còn cô ngồi tàu điện ngầm, hai người hẹn gặp tại Lệ Tinh.

Tám giờ sáng, đường lớn rộng rãi hoàn toàn tắc nghẽn bởi dòng xe nườm nượp. Sau khi Cam Giai chuẩn bị cẩn thận thì mới xuống tầng, đứng đợi tài xế trước cao ốc Hoàn Cẩm cùng trợ lý.

Một chiếc xe hơi màu trắng dừng phía trước tòa nhà, tài xế mở cửa xe phía sau, "Nhị tiểu thư."

Quý Mỹ Âm cảm túi không nhanh không chậm xuống xe. Sáu giờ sáng đã phải rời giường, đối với vị tiểu thư trước kia ngủ thẳng cẳng đến khi mặt trời lên cao mà nói, quả thật rất khó thích ứng. Cô ta nhện không được đánh cái gập, bàn tay vỗ nhẹ khuôn mặt.

"Nhị tiểu thư, chào buổi sáng."

Quý Mỹ Âm xoay người, ánh mắt dừng trên khuôn mặt xinh đẹp của Cam Giai, "Cô là..."

Cô ta vừa đến Hoàn Cẩm được mấy ngày, tâm tư hoàn toàn không đặt lên công việc nên không hiểu gì về nghệ sĩ công ty.

"Tôi là Cam Giai."

Khi nói chuyện, Cam Giai tiến lên nửa bước, tươi cười lấy lòng, "Thì ra nhị tiểu thư xinh đẹp như vậy, chẳng trách ngày nào Quý tổng cũng khen ngợi."

Ai mà chẳng thích nghe lời nịnh nọt lấy lòng, ánh mắt Quý Mỹ Âm đảo một vòng trên người cô ấy, nói: "Cô là nghệ sĩ công ty à, bình thường ai quản lý cô?"

"Công ty sắp xếp chị Quý quản lý tôi."

"Chị Quý?" Quý Mỹ Âm nhún mày.

Nhìn thấy vẻ nghi hoặc của cô ta, Cam Giai lập tức giải thích: "Gần đây công ty muốn hợp tác cùng Lệ Tinh trong dự án điện ảnh Hạ Tuế, nên công việc của tôi đều do chị Quý phụ trách, hôm nay sẽ qua bên đó thử vai."

Nghe được lời này, ánh mắt Quý Mỹ Âm tối sầm. Tối qua nghe ba kể, hôm nay Quý Sênh Ca sẽ đưa nghệ sĩ đi dự casting, nếu thành công thì hai bên có thể hợp tác.

"Thì ra là vậy." Quý Mỹ Âm cười cười, liếc nhìn Cam Giai cùng trợ lý của cô ấy, giọng điệu đột ngột thay đổi, "Hai người sắp muộn giờ rồi, ngồi xe tôi đi kéo không kịp."

Xe công ty vẫn chậm chạp không đến, Cam Giai đang sốt ruột lại nghe Quý Mỹ Âm ngó lời như thế, "Nhị tiểu thư, thế này không phù hợp lắm"

"Cố gì không được chứ?" Quý Mỹ Âm giữ chặt cánh tay Cam Giai, kéo cô ấy đến trước cửa xe, tùm tùm mở miệng, "Nếu đã đến thử vai thì đương nhiên không thể trễ giờ, nhanh lên xe đi."

Cô ta không cho phép chần chừ, đẩy mạnh Cam Giai vào ghế sau, lại đưa trợ lý lên xe cùng.

"Cảm ơn nhị tiểu thư." Hạ cửa sổ, Cam Giai cảm kích nói.

"Không cần cảm ơn." Quý Mỹ Âm cong môi, không dấu vết dạn dỏ vài câu với tài xế.

Xe hơi trắng khởi động rồi đi, Quý Mỹ Âm đứng trước cao ốc cười lạnh. Đứng tưởng giành được quyền phân phối của Lệ Tinh là hay ho lắm, chỉ cần cô còn ở đây, Quý Sênh Ca đừng mong ngóc đầu lên nổi!

Tám giờ bốn mươi, Quý Sênh Ca đứng giờ xuất hiện tại sảnh lớn của Lệ Tinh. Cô tìm khắp nơi mà vẫn chưa thấy bóng dáng Cam Giai đâu. Từ Hoàn Cẩm đến đây lộ trình xe chỉ có hai mươi phút, cô ấy đáng lẽ phải tới rồi chứ.

Vốn Hoàn Cẩm cách Lệ Tinh không xa nhưng tài xế lại đề nghị đi đường vòng để đảm bảo vì sợ đường lớn tắc nghẽn vào giờ cao điểm. Cam Giai tính toán thấy kịp bèn gật đầu đồng ý.

Nhưng ai biết, con đường vòng này lại kẹt xe.

"Giai Giai, chúng ta bị muộn rồi." Trợ lý trở mặt kinh hoàng.

Cam Giai nhìn con đường kẹt cứng ngoài kia, sắc mặt khó coi, "Bác tài xế à, có thể đi đường khác không?"

"Đã đến nước này rồi thì không thể vòng lại được nữa." Tài xế đưa tay chỉ về phía dòng xe, "Hai người xem, phía trước có tai nạn giao thông."

Nghe vậy, lòng Cam Giai rất cuộc cũng chùng xuống. Di động trong túi đồ chuông, người gọi đến dĩ nhiên là Quý Sênh Ca nhưng lúc này sao cô ấy dám nghe máy đây?

Điện thoại không gọi được, người lại mãi chẳng thấy đâu, Quý Sênh Ca đứng trước sảnh Lệ Tinh, mắt thấy các công ty khác đều đang đưa nghệ sĩ lên tầng chuẩn bị, mà cô từ đầu đến cuối vẫn không nhận được tin tức từ Cam Giai.

Đôi tay rũ bên người nắm chặt thành quyền, sắc mặt Quý Sênh Ca dần lạnh lẽo. Từng giây từng phút trôi qua, chỉ còn cách thời gian thử vai đúng năm phút đồng hồ.

Cửa sổ sát đất trong sảnh Lệ Tinh sáng bóng lại trong suốt, Quý Sênh Ca mím môi đứng trước cửa sổ, ánh mắt lảng lảng dõi theo điểm nào đó, dây thần kinh khắp người chưa hề được thả lỏng.

Ngay cầu thang cách đó không xa, Cố Duy Thâm hai tai đút túi nhìn chăm chăm bóng dáng trước cửa sổ.

"Mấy giờ rồi?" Anh nhẹ giọng hỏi.

Cố Duệ đứng đằng sau anh, "Còn năm phút nữa, nghệ sĩ Hoàn Cẩm vẫn chưa tới, chỉ sợ không kịp rồi. Tam thiếu, anh có muốn..."

"Dặn bên dưới, trễ lượt không chờ."

"Vâng."

Cố Duy Thâm xoay người, Cố Duệ vội nhấn nút thang máy. Anh ta trộm liếc biểu cảm trên mặt người đàn ông nhưng không phát hiện chút thay đổi nào. Mấy năm nay nhờ tam thiếu quản lý Lệ Tinh, hiệu suất của công ty đã tăng gấp đôi. Có lẽ người ngoài đều nói tam thiếu từ nhỏ đã được ưu ái, phía sau có Cố lão gia chống lưng, nhưng anh ta biết rõ, tam thiếu đối với công việc xưa nay đều nghiêm túc cẩn trọng, cũng chưa từng xem đó như trò đùa.

Kim giây đảo qua bao nhiêu vòng, tâm trạng Quý Sênh Ca cũng theo đó mà lên xuống từ chút một. Cô gắt gao nhìn chăm chăm đồng hồ, rất muốn khiến nó dừng lại, ngặt nỗi cô không có khả năng đó.

Chẳng mấy chốc đã đến giờ, cô đang suy nghĩ có nên lên tầng giải thích không thì cửa kính phía trước chuyển động, một giọng nói quen thuộc từ xa truyền đến, "Chị... chị Quý!"

Cam Giai thờ hồng học chạy đến, Quý Sênh Ca ngẩng mặt, tảng đá đè nặng trước ngực lập tức buông lỏng.

HẾT CHƯƠNG 21.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Nhào vào ngục

Lời Cynlia: Đạo này bận quá mọi người ạ, hôm nay đăng bù ba chương luôn hìhì.

Editor: Cynlia

Sau khi cửa thang máy khép lại, sắc mặt Quý Sênh Ca sa sầm, "Tại sao tới trễ?"

Thấy cô lạnh mặt bày ra bộ dáng nghiêm cần, Cam Giai cắn môi, "Do kẹt xe, trên đường đi gặp phải tai nạn giao thông."

"Tài xế không đi theo tuyến đường chỉ dẫn ư?" Hôm qua Quý Sênh Ca đã đích thân dặn kĩ tài xế.

"Em không ngồi xe công ty."

Ánh mắt sắc như dao của Quý Sênh Ca phóng tới, Cam Giai nháy mắt cúi đầu, "Em ngồi xe của nhị tiểu thư."

Ho khê, Cam Giai nhỏ giọng giải thích, "Sáng nay em gặp nhị tiểu thư trước cửa công ty, cô ấy nói sợ em muộn giờ nên nhờ tài xế của mình đưa bọn em đến đây."

Nghe vậy, Quý Sênh Ca lập tức hiểu rõ hoàn toàn. Cô hít thở sâu, đè nén lửa giận đang cuộn cuộn dưới đáy lòng.

Đỉnh!

Thang máy dừng lại, Quý Sênh Ca bước nhanh ra ngoài, các công ty điện ảnh khác đều luân phiên ra vào phòng thử vai. Cô đi vài bước bỗng không thấy bóng dáng Cam Giai đâu thì không khỏi xoay người.

"Em làm sao vậy?"

Đề chạy một đường hồng học đến Lệ Tinh, Cam Giai đã dùng hết sức lực, khiến chiếc giày bên phải bị gãy gót, "Giày em hư rồi."

Trợ lý vẫn đang trên đường tới đây, thấy sắp đến lượt mình, Quý Sênh Ca liếc nhìn chân Cam Giai, sau đó cời đôi cao gót của mình ra rồi đưa đến trước mặt Cam Giai, "Mang của chị đi."

"Chị Quý." Cam Giai cảm động vô cùng, mọi việc hôm nay đều là lỗi của cô.

"Nhanh, còn phải dặm lại lớp trang điểm của em nữa."

Trước mặt là những nữ diễn viên đang xếp hàng đợi đến lượt, Cam Giai nhanh chóng mang giày. Quý Sênh Ca lấy phấn nền và son môi, cẩn thận trang điểm lại cho cô ấy.

"Đến lúc đó đừng quá lo lắng, không được sai lời thoại, nhưng quan trọng nhất là phải chú ý điều khiến cảm xúc và biểu cảm, tuyệt đối không được diễn quá lộ."

Nghe Quý Sênh Ca kiên nhẫn dặn dò, Cam Giai ngẩng mặt, đáy mắt như chất chứa điều gì đó, "Chị Quý, em muốn nổi tiếng."

Động tác chợt khựng lại, Quý Sênh Ca nhìn thẳng vào đôi mắt cô ấy, nhẹ cong môi cười, "Muốn nổi tiếng không sai, nhưng thực lực của em còn chưa đủ, lúc này chị vẫn muốn em giấu kĩ tham vọng của mình."

"Em hiểu rồi." Chẳng mấy chốc đã trang điểm xong, khuôn mặt cô gái đẹp đến mức chỉ một cái nhăn mày cũng khiến người khác không kìm được mà yêu thương.

"Điện ảnh Hoàn Cẩm."

Nhân viên công tác bước đến dẫn đường, Cam Giai hít sâu một hơi, nụ cười nhẹ để lộ đôi má lúm đồng tiền, "Em vào đây."

"Được."

Quý Sênh Ca đứng yên tại chỗ, nhìn bước chân Cam Giai khi rời đi tràn ngập tự tin. Cô không nhìn lầm, cô gái này thật sự có tham vọng. Mà tham vọng của cô ấy rất giống cô.

Nhưng tham vọng mà họ muốn thực hiện được dường như vẫn còn thiếu một chỗ dựa.

Hai chân dần nhiễm lạnh, Quý Sênh Ca nhìn chăm chăm đôi chân trần của mình, khẽ nhủ mảy.

Trước mặt cô đứng là có một chỗ dựa hết sức vững chắc nhưng cô không dám chọc đến, biết sao được, bối cảnh trăm năm hiển hách của Cố gia luôn khiến người ta phải dè chừng. Nếu muốn mượn tay người này để dẫn dắt những kẻ khác thì liệu cô có tự tổn hại mình không?

Sau khi thử vai xong, Cam Giai rời khỏi phòng ghi hình. Trợ lý chỉ vừa mới tới, Quý Sênh Ca không nhiều lời đưa các cô rời đi. Hai ngày sau, bên phía Lệ Tinh thông báo, Cam Giai thử vai thành công, thuận lợi giành được một suất nữ phụ số 3 trong bộ Hạ Tuế sắp tới.

"Sênh Ca, ba đúng là không nhìn nhầm con." Hai tay Quý Nhân nắm chặt, hưng phấn đi tới đi lui trước bàn.

Quý Sênh Ca nhàn nhạt cười, "Vẫn là nhờ ba nhìn người chuẩn, tự mình chọn Cam Giai tham dự casting."

"Có gì đặc biệt chứ?" Quý Mỹ Âm ngồi ghé hừ lạnh, "Không phải chỉ là nữ số 3 thôi sao, cảnh diễn ít đến đáng thương."

"Nói vậy."

Quý Nhân nhíu mày, xoay người đến trước mặt con gái, "Chỉ cần Hoàn Cẩm chúng ta tham dự quá trình quay Hạ Tuế thì tên sẽ được ghi nhận trên thành phẩm. Người ngoài nhìn vào đều sẽ nghĩ Hoàn Cẩm chúng ta có quan hệ không bình thường với Lệ Tinh, rất nhiều nghệ sĩ sẽ nghe danh mà đến, sau này cơ hội hợp tác lại càng thêm rộng mở."

Nghe ba phân tích đầu ra đây, Quý Sênh Ca cười mà không nói.

"Nếu thật sự lợi hại như vậy, con muốn quản lý người kia." Quý Mỹ Âm lại giờ trò ôm tay bo lăm nũng, "Ba, cô Cam Giai kia rất xinh đẹp, cho con quản lý cô ấy đi."

"Con quản lý?"

"Đúng vậy." Quý Mỹ Âm gật đầu, "Con cực khổ nhiều năm đèn sách như vậy là muốn giúp đỡ ba quản lý nghệ sĩ mà."

Quý Sênh Ca chậm rãi nâng mắt, khi nhìn thấy vẻ do dự trên mặt ba mình thì không khỏi chau mày.

"Cũng có lý." Quý Nhân suy tính một hồi, ánh mắt lại dừng trên người Quý Sênh Ca, "Sênh Ca, ngày mai khai máy, để Mỹ Âm đi theo con đi."

"Ba." Quý Sênh Ca nấp máy mũi, "Chuyện này vẫn luôn do con phụ trách, nếu có người đột nhiên nhảy vào, chỉ sợ công việc không được thống nhất."

"Sao lại thế được?" Quý Nhân cười mím, "Mỹ Âm là em gái con, chúng ta đều là người một nhà cả."

"Ba....."

"Được rồi, quyết định vậy đi" Quý Nhân cắt đứt lời con gái lớn, lại đến trước mặt con gái nhỏ dặn dò, "Ngày mai vào nhóm phải nghe theo sắp xếp của chị con, Lệ Tinh là đối tác quan trọng của chúng ta, không thể để xảy ra sơ suất nào."

"Ba yên tâm." Khuôn mặt Quý Mỹ Âm tràn ngập vẻ hưng phấn.

Thấy mọi chuyện đã định, sắc mặt Quý Sênh Ca sa sầm. Không ai hiểu rõ Quý Mỹ Âm hơn cô, cô ta chắc chắn không có ý tốt.

Người mới tham gia khai máy thì việc quan trọng nhất là tạo dựng được các mối quan hệ. Trước đó Quý Sênh Ca đã biếu quà cho mọi người, giờ đây lại phải dẫn theo Cam Giai mang quà biếu từng người một.

Ấn tượng đầu tiên phải luôn tốt đẹp.

Trong tòa nhà cao tầng của Lệ Tinh, ngoài các thiết bị công nghệ được hiện đại hóa thì công ty còn bỏ vốn lớn đầu tư vào một vài trường quay trong nhà để sau này không cần lặn lội đến các phim trường lớn ngoại thành nữa, chỉ cần đứng tại chỗ cũng quay xong phim.

"Action!"

Đạo diễn cầm loa phóng thanh hô diễn, đứng trên núi giả là một chàng trai mặc trường bào xanh, bóng lưng thẳng tắp trong bóng đêm, hình bóng xanh ngọc kia cho người khác cảm như không thuộc về nhân thế.

"Hạ Tuế" mà Lệ Tinh lên kế hoạch quay là một bộ phim cổ trang, nam chính tiếp tục thu hút người khác bằng phong thái thực thụ của diễn viên chính. Mỗi lần anh ta xuất hiện, trong trường quay luôn chật kín người chen chúc xô đẩy nhau, kể cả khi không có cảnh quay thì bọn họ cũng chẳng buồn rời đi, tất cả đều muốn ngắm người bằng xương bằng thịt cho đã hai mắt.

"Phong Thái này thực sự rất soái." Quý Mỹ Âm ngửa cổ nhìn xem, biểu cảm mơ màng.

Cam Giai đang cầm kịch bản cũng thờ đầu góp vui, cười tùm tùm nói: "Rất nhiều người đều nói góc nghiêng của Phong Thái rất giống Diêm ảnh đế, hôm nay tôi mới có cơ hội đứng gần nhìn, đúng là giống thật!"

Xung quanh có không ít người lên tiếng phụ họa, "Đúng vậy, năm đó Diêm ảnh đế tuyên bố rời ngành giải trí không biết đã làm tan vỡ bao trái tim thiếu nữ, rất nhiều người mê điện ảnh đều náo loạn khóc lóc không ngừng, có người còn nhảy lầu tự tử đấy."

"Ôi, nếu không vì sự việc hai năm trước, Diêm ảnh đế cũng sẽ không giải nghệ như vậy."

"Đúng rồi, Diêm ảnh đế không phải là nghệ sĩ nổi tiếng một thời của Hoàn Cẩm sao, các cô có tin tức của anh ấy không?"

Đang yên ắng lãnh lại nhắc đến chuyện xưa, Quý Mỹ Âm cười gượng, liếc mắt nhìn người bên cạnh.

Khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của Quý Sênh Ca không nhìn ra cảm xúc gì. Giấy lát, cô đưa mắt nhìn về phía người đàn ông đứng trên núi giả kia, chậm rãi cong môi.

Góc nghiêng quả thực hơi giống.

"Ôi, tam thiếu tới!"

"Nhanh nhanh, tam thiếu ở bên này đây!"

Toàn bộ đoàn phim sôi sục, người đàn ông một tay dứt túi tiền vào, ngũ quan sắc sảo thâm thúy rất có khí chất. Chẳng sợ một đám nam thần bên trong, anh vẫn như cũ khiến người ta không thể rời mắt.

Cố Duy Thâm dường như chỉ tình cờ đi ngang qua trường quay mà thôi, phía sau anh vẫn luôn là Cố Duệ đi theo bảo vệ.

Mặc cho đám người thay đổi phương hướng, Quý Sênh Ca vẫn đứng yên một chỗ, chỉ để lộ dáng người thấp thoáng. Cô muốn lui về phía sau thì chợt nghe người xung quanh kêu lên những tiếng đầy kinh hãi.

Quý Sênh Ca nhướn mày nhìn xem, chỉ thấy thân thể Quý Mỹ Âm đột nhiên vấp ngã, cả người chuẩn xác nhào vào lồng ngực Cố Duy Thâm.

Đang lúc mọi người tưởng sẽ được thưởng thức tiết mục ôm ấp yêu thương, Cố Duy Thâm sắc mặt thản nhiên như không đuổi tay đẩy Cố Duệ đến trước mình, coi anh ta như tấm khiên chắn bảo.

____ Lời nói ngoài lề ____

Ha ha ha, tam thiếu cứ điềm nhiên hăm hại Cố Duệ nhỏ bé của chúng như vậy có phải hơi quá đáng rồi không ~

HẾT CHƯƠNG 22.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sùng Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 23: Cô ta to bằng cô không?

Editor: Cynlia

Trong trường quay, thời gian như ngưng đọng giây lát, không thể nghe rõ âm thanh xung quanh. Ánh mắt đám đông đều đồng loạt hướng về phía người phụ nữ sắp ngã nhào kia.

Cố Duệ phản ứng rất nhanh, khi anh ta cảm giác đầu vai hơi nặng thì đã lơ mờ nhận ra điều không bình thường, nhưng người đàn ông phía sau là Cố Duy Thâm, anh ta tuyệt đối không dám tránh.

Vậy nên lúc người phụ nữ trước mặt ngã xuống, không sai không lệch tựa vào ngực Cố Duệ. Thân thể phụ nữ có cảm giác mềm mại kì lạ, nhưng anh ta lại chán ghét đưa tay đẩy ra theo bản năng.

Thân thủ của Cố Duệ không phải kiểu công phu mèo cào, anh ta vừa ra tay thì mọi người lập tức nghe được Quý Mỹ Âm kêu toáng, "A!"

Bịch ——

Người phụ nữ nũng nịu ngã đập lưng xuống đất, mọi người đều đưa mắt nhìn nhau đến há hốc mồm song không ai dám tiến lên đỡ người dậy.

Chặc chặc.

Nhìn người phụ nữ đang đau đến nhe răng trợn mắt trên mặt đất, Cố Duy Thâm lắc đầu cười. Cố Duệ bé bóng nhà anh ngày càng bạo lực, có phải tiểu trai tân đều khó hiểu như vậy không?

Chẳng biết ai không nhịn được cười thành tiếng, kéo theo tràng cười to của mọi người. Cam Giai cười đến đau bụng, nhưng vì nề tình quen biết nên vẫn đưa tay đỡ Quý Mỹ Âm dậy.

Cách đó không xa, Cố Duy Thâm vẫn bất động thanh sắc một tay cầm túi, như thể người vừa mới ra tay không phải anh.

Quý Sênh Ca nâng mi, khi chạm phải ánh mắt sắc bén của người đàn ông thì xoay người đi ra ngoài.

Vài phút sau, trong trường quay đồng loạt vang lên tiếng thở dài tiếc nuối. Khó khăn lắm tam thiếu mới ghé qua một chuyến, bọn họ còn chưa nhìn đã đâu.

Ngày đầu khai máy, Quý Sênh Ca hao tổn tâm tư muốn tạo ấn tượng tốt đẹp về Hoàn Cẩm, không ngờ lại bị hành vi ngu xuẩn của Quý Mỹ Âm phá hỏng hoàn toàn.

Cô hiện tại cảm thấy nhưc đầu vô cùng, muốn đi rửa mặt nhắm hạ hỏa. Ra khỏi trường quay quẹo trái là toilet, Quý Sênh Ca đẩy cửa bước vào, góc tường đối diện bày một chậu cây trúc cảnh lá xanh tốt.

Thân trúc thon dài trồng trong nước, phiến lá xanh biêng biếc lấp lánh dưới ánh sáng. Màu xanh đẹp mắt khiến tâm tình Quý Sênh Ca thoáng chốc tốt lên. Cô mở vòi nước, đứng trước bồn rửa tay.

Cửa toilet di chuyển, theo sau là một người đi vào. Ban đầu cô không quá để ý, đợi đến lúc người này tiến sát mới đột nhiên ngừng mặt.

"Anh....."

Người đàn ông toàn thân tây trang thủ công phẳng phiu đang khoanh tay trước ngực đứng sau Quý Sênh Ca, cách cô đứng một nắm tay.

"Cô ta là em cô?" Hai tròng mắt đen u ám của Cố Duy Thâm xuyên qua tấm gương phản chiếu vào đáy mắt, Quý Sênh Ca hít thở sâu, "Anh có thể xem như không phải."

Cùng cha khác mẹ, hai chị em vốn chẳng có mấy tình cảm thân thiết.

"Thì ra khẩu vị Quý gia các người lại mặn như vậy." Cố Duy Thâm cong môi, bỗng đưa tay đặt lên vai phải Quý Sênh Ca.

Nóng tay thon dài rắn rỏi lướt nhẹ trên đầu vai vài cái, sắc mặt Quý Sênh Ca căng cứng nhưng cũng không trốn tránh.

"Tam thiếu có việc gì sao?" Cô thấp giọng hỏi.

Nóng trở Cố Duy Thâm dừng lại trên bả vai cô một lát rồi thu lại, "Có chuyện muốn hỏi cô một chút."

Nghe thấy anh bảo có việc, Quý Sênh Ca rút khăn giấy lau khô tay rồi xoay mặt về phía đối phương. "Việc gì thế?"

"Cô ta to bằng cô không?"

"....."

Quý Sênh Ca bị anh làm cho ngây ngốc, ngờ ngẩn một hồi mới hiểu hàm ý câu hỏi, gương mặt lập tức nóng lên.

"Ha ha." Ngón tay Cố Duy Thâm lặng lẽ hướng lên trên, cuối cùng dừng lại trước ngực cô, "Tôi đoán, chắc chắn là không."

Của cô một tay khó mà nắm trọn, coi như là cực phẩm trong cực phẩm

Chỗ sâu nhất trong lòng mang theo sự xấu hổ và lửa giận quay cuồng, Quý Sênh Ca một tay đẩy bàn tay đang phủ trên người mình, cười nói: "Nếu tam thiếu muốn biết thì có thể tự mình sờ thử."

Người ta còn hận không thể bỏ nhào vào ngực anh, cơ hội tốt quá còn gì.

Trước đây thường nghe ai nói phàm là phụ nữ xinh đẹp đều mềm mại lợi hại, Cố Duy Thâm bĩu môi, nhìn cô cười: "Đáng tiếc, tổ chất cô em gái kia của cô quá kém, tôi không có hứng thú." (Mình đoán ý là tam thiếu chê Quý Mỹ Âm ngực nhỏ ấy.)

Người đàn ông này vẫn luôn gọi việc biến mấy lời đùa giỡn lưu manh thành những lời nghệ thuật đầy thâm ý, Quý Sênh Ca lạnh lùng trừng mắt với anh, "Vấn đề của tam thiếu quá cao siêu, người bình thường không trả lời được. Nơi này là toilet nữ, nếu tam thiếu có nhu cầu thì ra khỏi đây đi thẳng là tới nơi, không tiễn."

Chắc, thật sự không thể trên được cái miệng nhỏ nhắn này!

Lúc Cố Duy Thâm đẩy cửa ra thì sừng sững bên ngoài là một khuôn mặt đen sì. Anh đến trước bồn rửa sạch tay, liếc mắt về phía Cố Duệ đứng sau, mày ngã ngón, "Cậu nói cậu không 'nhỏ', sao lại không nắm bắt cơ hội 'giải phóng' nó đi, miếng bánh đến trước miệng cũng không thêm."

Khuôn mặt lạnh như tiền của Cố Duệ ngược lên, liếc nhìn cửa toilet nữ, giọng điệu không nóng không lạnh, "Thứ nhất, tôi không 'nhỏ'."

Từ "nhỏ" kia như được Cố Duệ nghiêng răng mà nói, khuôn mặt tuấn tú giận đến tím tái.

"Ha ha!"

Người đàn ông lau khô tay rồi ném giấy vào thùng rác, "Thứ hai thì sao?"

"Thứ hai, tôi đang tức giận" Cố Duệ cúi đầu nhìn một lượt quần áo trên người, chỉ muốn cời ra ngay lập tức. Anh ta không thích tiếp xúc thân mật với người lạ, nhất là loại phụ nữ này!

Cố Duy Thâm nhếch miệng cười rồi xoay người rời khỏi. Thấy anh cất bước, dù có uất hận đến mức nào thì Cố Duệ cũng đành thu lại móng vuốt. Từ khi sáu tuổi anh ta đã đi theo bên người Cố Duy Thâm, bọn họ làm bạn ngọt ngào hơn hai mươi năm, đối với anh ta mà nói, người đàn ông này là ông chủ, cũng là người thân.

Sau khi người đàn ông kia rời đi, Quý Sênh Ca đợi vài phút rồi mới ra khỏi toilet. Thấy hành lang bên ngoài không một bóng người, cô thờ phào nhẹ nhõm, rào bước nhanh về phía trường quay.

Quý Mỹ Âm nào chịu nổi một môi, đương nhiên đã chạy về than khổ với ba rồi. Cô vẫn ở lại phụ trách chuyện của Cam Giai, hai người nhỏ giọng nghiên cứu kịch bản, ngay cả khi đây chỉ là một vai diễn nhỏ không đáng nhắc tới, cô vẫn xem đó như con đường sống của mình. Cơ hội bày sắn trước mắt, phàm là người thông minh sẽ tuyệt đối không bỏ qua.

Trở lại văn phòng trên tầng cao nhất, Cố Duy Thâm cời áo khoác, tiện tay vắt lên ghế. Anh lại liếc người đàn ông đối diện một lần nữa, cười nói: "Còn chưa tức giận đủ à?"

Tiểu tử này ngày càng khó ỡ!

Cố Duệ bĩu môi, trong giọng nói còn phảng phất sự không vui, "Lão Quý Nhân kia là con cáo già, ngay cả Diêm ảnh để do một tay mình bồi dưỡng cũng không tiếc hi sinh thì có gì ông ta không dám làm? Tam thiếu, vì sao lại muốn hợp tác cùng Hoàn Cẩm?"

"Hon nữa, hai cô con gái nhà họ Quý kia....." Cố Duệ nói được một nửa, sắc mặt lại sa sầm, hung hăng ném áo khoác trên người xuống.

"A."

Cố Duy Thâm cười khê, "Hám lợi quên tình nghĩa thật ra cũng chẳng đáng ngại, chỉ cần cho ông ta chút lợi ích, ông ta sẽ biết điều an phận thôi. Đừng nói một Quý Nhân, ngay cả mười Quý Nhân cũng không thể gây ra được sóng gió gì dưới mắt tôi."

Rút một điều thuốc, Cố Duy Thâm đứng trước cửa sổ dõi mắt về phía tầng không trống trải nơi phương xa, "Cố Tái Thành cài vào Lê Tĩnh rất nhiều tai mắt nên tôi muốn diệt cỏ tận gốc. Tuy hiện tại Hoàn Cẩm nghèo tài nguyên nhưng sẽ là một quân cờ ngoan ngoan."

Thật không?

Cố Duệ nhẹ mắng trong lòng, lời tam thiếu nói nghe quá già. Không phải Hoàn Cẩm là quân cờ tốt mà cái chính là muốn ngủ với con gái Quý gia, hơn nữa ngủ đến nghiện rồi. (Sao anh nói chuẩn thế:)))))

Đương nhiên, những lời này anh ta chỉ dám giấu trong bụng, thỉnh thoảng lờ ra chửi thầm một chút.

Điện thoại trên bàn vang lên tiếng chuông gọi đến, Cố Duệ liền đi đến nhận máy, "Alo."

Giấy lát, anh ta cảm ông nghe, nói: "Tam thiếu, Ngu tiểu thư gọi đến."

Cố Duy Thâm nghiêng người, dụi tắt thuốc lá trong tay rồi tiếp điện thoại, "Thế nào, mấy ngày nay chơi vui không?"

Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nữ trong trẻo dễ nghe, khi Cố Duy Thâm nói chuyện ngữ điệu rất nhẹ, khúc môi cũng cong thành vòng cung trông thật dịu dàng. Con gái út nhà họ Ngu danh gia vọng tộc vang khắp Vân Giang, xuất thân cao quý, từ nhỏ đã được cha mẹ cùng anh em trong nhà cưng như cưng trứng. Người phụ nữ như vậy mới xứng với vị trí Cố tam phu nhân tương lai.

Cố Duệ khom lưng nhặt áo khoác, trước khi ra khỏi phòng còn cẩn thận đóng cửa. Về phần Quý tiểu thư kia, đẹp thì có đẹp nhưng lòng dạ không đơn giản, so với tam thiếu còn kém xa lắm.

_____ Lời nói ngoài lề _____

Nam xúng nữ xúng đều đã lên sàn, các người nói xem ai sẽ ra mắt trước đây ~

HẾT CHƯƠNG 23.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lâm Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Không chứa mặt mũi

Editor: Cynlia

"Hạ Tuế" của Lê Tinh chính thức được ấn định ngày quay. Tám giờ sáng, Cam Giai cùng trợ lý đến trường quay đúng giờ. Cô có tổng cộng ba mươi mấy cảnh quay, nhưng chỉ sáu cảnh là có lời thoại. Hôm qua Quý Sênh Ca đã dặn cô, có thể phát lên hay không phụ thuộc hoàn toàn vào sáu cảnh này.

Từ khi bước vào Hoàn Cẩm đến nay, danh tiếng của Cam Giai dường như vẫn giậm chân tại chỗ. Thanh xuân đẹp nhất của người con gái chỉ vài năm ngắn ngủi, cô hiểu rất rõ điều đó, nếu lần này không thể nổi tiếng thì sau này đừng mơ.

Cũng vì hành động "không chứa mặt mũi" của Quý Mỹ Âm, cả đoàn phim đều không có ấn tượng tốt với Hoàn Cẩm. Hôm nay Cam Giai hành xử hết sức khiêm tốn, sau khi nhập đoàn liền đến chào hỏi phó đạo diễn, từ đây mới biết cảnh của cô phải đến chiều mới quay được. Không còn cách nào khác, tuyển nữ phụ số 3 đều phải chịu thiệt thòi như vậy.

"Đồ xinh đẹp dễ tiện!"

Bỗng một âm thanh kì quái vang bên tai khiến Cam Giai ngẩng đầu, đối diện cô là một lồng chim vàng treo trên khung sắt.

"Ồ, này nói tiếng người được hả?"

Thấy con vẹt lông xanh xanh đỏ đỏ bị khóa trong lồng, Cam Giai tò mò đến trừu nó, "Mày vừa nói gì thế? Mày nói tiếp đi!?"

Con vẹt cúi đầu mổ nhẹ lồng, sau lại phát ra tiếng, "Đồ xinh đẹp dễ tiện! Đồ xinh đẹp dễ tiện!"

"Ha ha ha."

Nghe rõ lời vẹt quang quác kêu, Cam Giai tìm tìm cười bước đến gần. Vật nhỏ này lại có thể bắt chước tiếng người, cô nhin không được đưa tay sờ thử, nhưng ngón tay còn chưa chạm vào con vẹt thì có người đã hô to.

"Này! Không được chạm vào Tiểu Tám!"

Cam Giai theo bản năng xoay người, chỉ thấy người đàn ông cao gầy một thân trang phục diễn còn chưa kịp thay, ánh mắt lóe lên tia phẫn nộ nhìn cô, "Cô là ai? Dám chạm vào Tiểu Tám nhà tôi, muốn chết hả!"

Lúc nói chuyện, Phong Thái tiện tay cời trường bào trên người ném về phía cô.

Nhìn thấy có gì bay đến, Cam Giai định xoay người tránh. Hai chân cô lùi về sau, không ngờ lại vô tình va phải mặt sau khung sắt. Lồng chim lập tức rơi xuống, vừa lúc kéo ngã khung sắt đập mạnh vào lồng chim.

"Tiểu Tám!"

Chiếc lồng chim vàng bị đập lõm trong nháy mắt, khiến giọng điệu của Phong Thái cũng biến hóa. Anh vội chạy tới, đáng tiếc con vẹt đã máu thịt lẫn lộn.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh khiến Cam Giai chỉ biết ngờ ngẩn nhìn chằm chằm con vẹt chết yểu, mặt cắt không còn giọt máu.

"Mẹ nó ——"

Phong Thái bùng nổ, định nhào qua đó nhưng bị nhân viên xung quanh kịp thời giữ lại, "Anh Thái, anh bình tĩnh đã, tuyệt đối không thể nhất thời kích động!"

Chẳng mấy chốc, đoàn phim nhào nhào cả lên, xưa nay Phong Thái vốn nổi danh là tiểu bá vương, giờ thói làm khó người khác đã là chuyện cơm bữa, nay nhìn thấy con chim yêu quý của mình chết thảm như vậy, anh kích động đến mức muốn ăn thịt người.

Quý Sênh Ca vừa vào đoàn phim thì nhìn thấy cảnh này. Sắc mặt Cam Giai trắng bệch, khuôn mặt xinh đẹp giờ đây giàn giụa nước mắt, "Anh Thái, tôi xin lỗi, tôi không cố ý đâu! Thực sự xin lỗi anh....."

"Mẹ nó, có cảm miệng cho tôi!" Phong Thái siết chặt tay chỉ thẳng cô ấy, "Hại chết Tiểu Tám của tôi, xem tôi có lột da cô không! Các người mau thả tôi ra, buông tay!"

Vài người đàn ông hợp lực vây quanh Phong Thái, sợ anh thực sự ra tay với Cam Giai. Dù gì vẫn là một cô gái, lại là diễn viên của đoàn phim, nếu tin tức nam thần đang hot Phong Thái ẩu đá với bạn diễn tại phim trường bị tung ra thì không biết sẽ chấn động đến mức nào.

Trên văn phòng cao nhất, đằng sau bàn làm việc rộng lớn, người đàn ông một tay chống cằm ngồi trên ghế xoay. Tin tức trên màn hình trước mặt còn chưa xem xong thì đã bị một bóng dáng hốt hải xông vào phòng quấy rầy.

"Tam thiếu, phim trường xảy ra chuyện lớn rồi." Phó đạo diễn thờ hồng học chạy đến.

"Chuyện gì?"

"Con vẹt của Phong Thái bị người ta dễ chết, cậu ta nổi máu ngang ngược làm ầm lên, không thèm nghe ai nói, đạo diễn cũng khuyên không được!"

Cố Duy Thâm khẽ cười, còn có người dám trêu chọc tên kia sao, "Ai động vào con vẹt của anh ta?"

"Là nữ phụ số 3 mới đến." Mặt phó đạo diễn đã đen sì, "Điện ảnh Hoàn Cẩm này to gan thật, ai cũng dám đi chọc giận."

Ngón tay xương khớp rõ ràng của người đàn ông gõ nhẹ mặt bàn, biểu cảm lạnh nhạt, "Phong Thái đang ở đâu?"

"Đã đi rồi." Phó đạo diễn mặt ừ mảy chau trả lời, "Anh Thái nói, nếu diễn viên của Hoàn Cẩm còn bén mảng đến studio thì anh ta không quay bộ này nữa!"

Cố Duệ liếc người đàn ông nhàn nhả dựa vào ghế, thấy khóe miệng anh gợn lên nụ cười. Sau khi phó đạo diễn rời khỏi phòng, anh ta mới tiến lên một bước, "Tam thiếu, anh có muốn gọi Phong thiếu gia không?"

"Nếu việc này không được sắp xếp ổn thỏa, yêu cầu bọn họ quay lại từ đầu." Cố Duy Thâm tắt TV, ngón tay mở khóa màn hình điện thoại nhưng cũng không có ý định gọi cho ai.

Cố Duệ không đoán được anh định làm gì, chỉ có thể yên lặng đứng một bên.

Ba ngày liên tiếp, Phong Thái không hề đến trường quay. Cả đoàn phim đều thấp thòm chờ đợi, riêng Cam Giai bị đạo diễn mắng đến sứt trán thì chạy một mạch về Hoàn Cẩm.

Vốn dĩ đã khai máy thuận lợi, ai ngờ chưa đến hai ngày lại nổ ra chuyện động trời, khiến Quý Nhân nổi trận lôi đình. Quý Mỹ Âm nhìn ai người đang ngồi nghe mắng kia, thầm thở phào nhẹ nhõm. May là cô không đến đoàn phim nữa, nếu không cũng chịu chung số phận rồi.

Sau khi rời văn phòng, hai mắt Cam Giai đỏ ừng. "Chị Quý, đều là lỗi của em cả, em sẽ tự mình nhận lỗi với Phong Thái, cũng sẽ tự bồi thường cho anh ta!"

"Còn sợ Phong Thái không tìm thấy em há?" Mối dò của Quý Sênh Ca mím chặt, "Em định ra mặt giải quyết thế nào? Chỉ càng thêm dầu vào lửa thôi!"

"Nhưng....." Hai mắt Cam Giai nhòa lệ, "Nếu anh ta không chịu bỏ qua, em cũng không thể quay tiếp bộ này nữa."

Hít thở sâu, Quý Sênh Ca cố kìm nén lửa giận, nói: "Mấy ngày này em ngoan ngoãn chờ ở nhà cho chị, không được đi đâu hết, cũng tuyệt đối không được gặp ai, đợi tin tức của chị."

"Chị Quý."

Cam Giai ắt tóc búi môi, gương mặt đầm nước mắt, "Em thật sự không có ý đâu."

Đổi đáp qua loa, Quý Sênh Ca sầm mặt rời đi. Con vẹt kia cũng không phải chủng loại quý hiếm gì cho cam, dù mấy ngày nay cô tìm đủ mọi cách liên hệ với Phong Thái, đối phương đều từ chối gặp mặt.

Gần xanh trên trán giật giật, Quý Sênh Ca cầm cốc nước tựa lưng vào ghế, hộp hai ngụm nước lạnh mới hạ hỏa. Tên Phong Thái này cũng quá khiêu ngạo mà, không phải là một con chim thôi sao?!

Hôm sau, phía Lê Tinh phát thông báo, vì sai lầm lần này của Hoàn Cẩm dẫn đến việc chậm trễ tiến độ quay "Hạ Tuế", Hoàn Cẩm phải chịu toàn bộ chi phí phát sinh đến khi đóng máy. Đến đây, Quý Nhân hoàn toàn nổi điên, đồng thời hạ lệnh rằng nếu không thể mau chóng giải quyết chuyện này, ông ta sẽ đích thân lòi Cam Giai đến Lê Tinh để Phong Thái tùy ý xử lý.

Cuối thu ở thành phố Giang, ráng chiều rực đỏ như muốn nhuộm nửa bầu trời. Quý Sênh Ca đứng trước cao ốc Lê Tinh, bóng dáng lẻ loi chìm trong ánh hoàng hôn rực rỡ.

Thấy phía trước là chiếc limousine từ xa đi đến, cô cất bước đến gần.

Cửa xe mở ra, để lộ người đàn ông khoác vest xám. Quý Sênh Ca vội tiến lên, "Tam thiếu."

Cố Duy Thâm ngược khuôn mặt tuấn tú, ánh mắt dừng trên mặt cô, "Cô đang chờ tôi à?"

"Tôi có lời cần nói với tam thiếu." Quý Sênh Ca cúi đầu, mũi chân khẽ chà trên mặt đất.

"Quý tiểu thư, cô biết có miếng đề làm gì không?"

"Nói chuyện."

"Ngoài nói chuyện, còn để ăn cơm nữa."

"....."

Cố Duy Thâm đưa tay vuốt phẳng nếp nhăn trên áo, "Lên xe đi."

Do dự một lát, Quý Sênh Ca khom lưng ngồi vào xe. Cô đã cân nhắc rất lâu, nếu muốn giải quyết chuyện của Phong Thái thì vẫn phải tìm Cố Duy Thâm thôi, nghệ sĩ do một tay anh dẫn dắt, chắc hẳn anh sẽ có cách giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Muốn anh ra mặt một lần

Editor: Cynlia

Trong nhà hàng Tây sang trọng giữa lòng thành phố, trên tầng cao nhất là căn phòng vuông vức với bốn bề đều được ngăn cách bởi những tấm kính thủy tinh, dù ngồi ở đâu thì vẫn có thể thu hết cảnh sắc dưới kia vào mắt.

Quý Sênh Ca ngồi trước bàn ăn được trải khăn tơ tằm, cả người chỉ cảm thấy không tự nhiên. Cô vốn chẳng sợ độ cao, nhưng lọt vào tầm mắt cô lúc này là những tòa nhà cao ngất chọc trời, chỉ cần khẽ đảo mắt một chút thôi cũng có cảm giác cả người đang lơ lửng trong cõi thần tiên [1].

[1]: Nguyên văn là 琼楼玉宇, một thành ngữ Trung Quốc chỉ những nơi tráng lệ, siêu thực.

Nơi cao lạnh lẽo thế này, cô vốn không có cơ hội trải nghiệm thường xuyên nên không tránh khỏi việc thiếu cảm giác an toàn.

"Muốn uống loại rượu nào?"

Nghe người đàn ông ngồi đối diện trầm giọng mở lời, Quý Sênh Ca thu lại tâm tình, "Cho tôi ly nước lọc là được."

Cố Duy Thâm nhướn mày nhìn cô, "Xem ra ý thức phòng vệ của cô cũng không tồi."

Mặc anh trêu chọc, Quý Sênh Ca chẳng buồn đáp lại, chỉ cầm cốc nước trước mặt lắc nhẹ nhưng không uống. Không phải ý thức phòng vệ của cô tốt, mà là lòng người hiểm độc.

Thức ăn rất nhanh đã được dọn lên, nhà hàng này vốn đứng đầu top các nhà hàng ở thành phố Vân Giang, đầu bếp ở đây đều được mời từ Pháp về.

Nhân viên phục vụ mở nắp đĩa bạc, đặt món hầm trước mặt người đàn ông.

Súp gà hầm đậm đà lại được trang trí đẹp mắt, một bàn đầy ắp thức ăn, từ thịt kho Đông Pha [2], tôm say rượu [3], salad trộn đến một vài món cô còn không biết tên.

[2]: Thịt kho Đông Pha

[3]: Tôm say rượu (hay còn gọi là tôm túy quyền) là một trong những cách ăn sống tôm phổ biến nhất của ẩm thực Trung Quốc.

Quý Sênh Ca ngăn ra, đây rốt cuộc là sao? Nhà hàng Pháp lại phục vụ món Trung Quốc, đúng là kiêu ngạo!

"Tam thiếu, thức ăn đều đã sẵn sàng." Thái độ người phục vụ hết sức cung kính, Cố Duy Thâm đảo mắt nhìn một bàn hương sắc đầy đủ, gạt đầu tỏ ý vừa lòng.

Vừa rồi không thấy anh gọi món nên Quý Sênh Ca đoán anh hẳn là khách quen của nhà hàng.

Sau khi nhân viên rời đi, nhiệt độ trong phòng không hề thay đổi, người đàn ông ưu nhã im lặng cúi đầu ăn súp. Quý Sênh Ca chăm chú nhìn một lúc cũng không tìm được chút khiếm khuyết nào, tâm

trạng liền bồn chồn không yên.

Đến gặp anh tối nay cũng không phải để dùng bữa.

"Tam thiếu....."

"Ông nội tôi vẫn thường dạy, lúc ăn và ngủ không nên nói chuyện." Cổ Duy Thâm cảm thía, ánh mắt chưa từng rời khỏi bộ chén đĩa của mình.

Bị anh chặn họng, Quý Sênh Ca chỉ có thể cúi đầu dùng bữa. Cô biết rõ anh cố ý, lại không có tư cách bắt bẻ anh.

"Ba cô đối xử với cô thế nào?"

Người đàn ông đối diện đột nhiên lên tiếng, khiến Quý Sênh Ca suýt nữa sặc canh. Cô vừa lau miệng vừa rửa thảm, vừa rồi không phải anh bảo lúc ăn và ngủ không được nói chuyện sao, bây giờ là ai đang nói hả?

Người đàn ông hỏi, đương nhiên là muốn cô trả lời. Quý Sênh Ca chớp mí, một cảm xúc không tên lóe lên trong đôi mắt, "Chẳng thế nào cả. Dù tốt hay xấu thì tôi cũng có thể tự lo cho bản thân."

"Cô vẫn chưa trả lời tôi." Cổ Duy Thâm buông đũa, rút khăn giấy tao nhả lau tay.

Thấy chiêu tránh nặng tìm nhẹ này không dùng được với anh, Quý Sênh Ca thờ dãi, hai tay nắm chặt trước gối, "Lúc nhỏ, tôi chỉ có thể mặc lại đồ cũ của Quý Mỹ Âm, cho dù tôi cao hơn cô ta hơn nửa cái đầu, cho dù mặc quần lúc nào cũng hở một đoạn bắp chân, ngón chân tôi cũng chưa bao giờ duỗi thẳng được."

Ngừng một lúc, cô mỉm cười nhìn người đàn ông đối diện, "Tam thiếu nghĩ như vậy có được xem là tốt không?"

Người đàn ông cầm ly rượu lắc nhẹ, khiến chất lỏng mờ hoặc sánh thành một đường cong. "Không giống cô chút nào, cô không phải kiểu người dễ bị ức hiếp."

"Muốn không bị ức hiếp thì phải có bản lĩnh, mà tôi của hiện tại vẫn chưa đạt đến bản lĩnh đó." Quý Sênh Ca ngẩng mặt, ánh mắt một màu u ám, "Đối với chuyện của Phong Thái, là Hoàn Cẩm chúng tôi sai, muốn công khai xin lỗi cũng được, bởi thương thiệt hại cũng được, anh ta muốn thế nào liền thế ấy, chỉ cần cho chúng tôi một cơ hội."

"Tôi không phụ trách mấy việc này." Cổ Duy Thâm buông ly rượu, vô thức dòi ánh mắt lên đôi chân của Quý Sênh Ca. Anh nhớ rõ ngón chân trắng như ngó sen của cô, rất mềm người.

Quý Sênh Ca mấp máy môi, "Tiếp tục kéo dài cũng chẳng có ích gì đối với Lệ Tinh. Hạ Tuệ đã được lên lịch quay từ trước, nếu chậm trễ không kịp tiến độ thì phải giải quyết thế nào?"

"VẬY CŨNG LÀ TRÁCH NHIỆM CỦA HOÀN CẨM CÁC CÔ." Đôi mắt thâm thúy của người đàn ông nhiễm ý cười, khiến lòng Quý Sênh Ca rét run. Cô biết, cô không có tư cách ra điều kiện với anh.

Lúc rời khỏi nhà hàng đã gần 8 giờ tối. Quý Sênh Ca xách túi đi đằng sau người đàn ông, từ góc độ này có thể nhìn thấy bóng lưng anh rắn rỏi thẳng tắp.

Cô chưa từng mơ mộng trời cao, cùng lắm chỉ cần anh ra mặt một lần, sao lại khó khăn thế chứ!

Cổ Duy Thâm vừa ra đến cửa thì đúng lúc xe trở tới. Tài xế ban nãy đã rời đi, lúc này đích thân Cổ Duệ lái xe đến đón. Anh ta mở cửa, liếc mắt phát hiện Quý Sênh Ca đứng đằng sau thì giật mình thấy rõ.

"Tam thiếu."

Động tác khom lưng của người đàn ông thoáng chốc khựng lại, Quý Sênh Ca nắm chặt hai tay thành quyền, "Có người sinh ra đã ngậm thìa vàng, cơm áo không lo, thân phận cao quý, trước mắt biết bao con đường đều có thể tùy ý lựa chọn. Tam thiếu hiển nhiên chính là người như vậy, anh có đủ bản lĩnh quyết định tương lai của vạn người, khiến họ vui buồn lẫn lộn."

Đèn đường trên cao chiếu rọi chói mắt, Quý Sênh Ca theo bản năng nheo mắt lại, giọng nói mơ hồ, "Tôi chỉ muốn anh ra mặt một lần, một lần duy nhất."

Gió lạnh cuối thu ủa về, lúc này Cổ Duy Thâm đứng trước cửa xe, không vội xoay người mà đưa tay cài nút áo khoác cẩn thận, mới khom lưng ngồi vào ghế.

Bộp!

Cổ Duệ đóng cửa, nhanh chóng khởi động xe rồi đi. Chiếc limousine vững vàng chạy thẳng một đường, bỏ lại Quý Sênh Ca cúi đầu đứng bên vỉa hè, đáy lòng là cảm giác trống rỗng không tên.

Cô không biết liệu Cổ Duy Thâm có để vào tai những lời vừa rồi, càng không biết điều gì đang chờ cô phía trước.

Trong khoang xe ấm áp, hai tay Cổ Duệ nắm chặt vô lăng, nhìn người đàn ông phía sau qua kính chiếu hậu, chỉ thấy anh vẫn luôn hướng mắt ra ngoài cửa, môi mím chặt.

"Hai ngày nay Phong Thái làm gì?" Cổ Duy Thâm chợt mở miệng, giọng nói trầm thấp.

"Ở nhà ngủ."

"À."

Cổ Duy Thâm cong môi, trong đôi mắt đen sâu kín không nhìn ra cảm xúc, "Nói với cậu ta, 8 giờ sáng mai tôi chờ cậu ta ở phòng trang điểm."

"Vâng." Cổ Duệ lấy di động gọi một cuộc điện thoại. Từ khi ký hợp đồng vào hai năm trước, Phong Thái không ít lần tùy hứng làm bậy, lần này chỉ có thể trách Hoàn Cẩm xui xẻo mà thôi.

HẾT CHƯƠNG 25.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sùng Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Cảm ơn

Editor: Cynlia

8 giờ sáng, trong phòng trang điểm của Lệ Tinh là bầu không khí căng thẳng tột cùng. Phong Thái trùng mắt với trợ lý bên cạnh, vẻ mặt vừa nghiêm khắc vừa phẫn nộ.

Vì lý pha cả phê quá nóng mà nam trợ lý bị mắng đến lên bờ xuống ruộng, chỉ thiếu điều bật khóc thành tiếng.

Cửa phòng bị đẩy ra từ bên ngoài, người đàn ông mặc tây trang đen, hai chân thon dài được ống quần ôm lấy, theo bước chân nhẹ nhàng của anh vẽ nên đường cong mềm người.

Trên mặt đất là ly cà phê bị ném vỡ tan, Cố Duệ bèn dẫn nhân viên nhanh chóng thu dọn, tránh để người khác giẫm vào bị thương.

"Sáng sớm uống cà phê không tốt cho dạ dày, mau đổi thành trà sữa."

"Vâng, tam thiếu." Trợ lý xoay người ra khỏi phòng.

Nhìn qua gương, Phong Thái thấy người đàn ông đi về phía mình, khí thế kiêu ngạo lập tức giảm đi không ít.

Một tay gác lên ghế dựa, Cố Duy Thâm tùy ý bắt chéo chân ngồi xuống, "Phong thiếu gia tính tình càng lúc càng lớn lối."

"Anh đến đây là muốn cầu tình [1] giúp Hoàn Cẩm?" Phong Thái nhướn mày, khuôn mặt trắng trẻo với ngũ quan tuấn tú đủ để xếp vào hàng ngũ tiểu thụ tươi [2] đang hot.

[1]: xin tha, nói đỡ

[2]: tiểu thụ tươi: là cụm từ Cbiz dùng để gọi các nam thần trẻ tuổi mới nổi

"Không tình mà cầu." (ý là anh đến đây nói giúp Hoàn Cẩm nhưng không vì tình cảm)

"Xem ra chỉ có anh hiểu em." Phong Thái bĩu môi.

Nhà họ Phong con cháu không nhiều nên ông cụ Phong đối với người con trai duy nhất này hết mực cưng chiều. Vốn Phong gia không đồng ý cho con trai báo bối gia nhập showbiz, nhưng Phong Thái từng dọa nếu không để anh ta đóng phim, anh ta sẽ bỏ nhà ra đi. Ông Phong không lay chuyển được con trai nên cuối cùng đành nhượng bộ, cũng vì vậy mới có một Phong Thái không kiêng nể gì ai, không hề ngại mình tính cách bá đạo.

Bản chất anh ta tốt xấu lẫn lộn, mấy năm nay gây ra không ít rắc rối, đều là Cố Duy Thâm âm thầm đứng sau giúp anh ta dọn dẹp mọi yên ổn được đến giờ. Nhưng nếu cứ thế này mãi thì sẽ dẫn đến họa ngầm nên phải chấn chỉnh anh ta một chút.

"Hôm nay cậu nói rõ cho tôi, muốn náo loạn đến khi nào?" Cố Duy Thâm nheo đôi mắt đã lộ ra vài tia lạnh lẽo.

Phong Thái ngẩn ra, "Khi nào người của Hoàn Cẩm cắt đi thì em sẽ quay lại đoàn phim."

"Sau khi người của Hoàn Cẩm đi rồi, tiếp theo sẽ là chuyện gì nữa đây?" Cố Duy Thâm mỉm cười mỉa mai. "Có phải chỉ cần là người Phong thiếu không vừa mắt thì phải cắt khỏi địa cầu?"

Nghe được giọng anh có gì đó không đúng, Phong Thái phản bác, "Những người đó hại chết Tiểu Tâm của em, món nợ này không thể giải quyết đơn giản thế được."

"Nếu đã là báo bối thì sao không để nó ở nhà, mang đến phim trường làm gì?"

"Tiểu Tâm sợ cô đơn."

Cố Duy Thâm châm một điếu thuốc, ánh mắt chậm rãi tới lại, "Hạ Tuế đã lên lịch quay hết rồi, không thể vì một mình cậu mà làm chậm tiến độ của cả đoàn phim."

Ngón tay kẹp thuốc lá của anh hướng về người đàn ông đối diện, "Cậu cho rằng, không ai thay được vị trí nam chính này của cậu sao?"

"Em....." Khóe miệng Phong Thái khẽ giật, không dám giấu diếm nữa. Lúc nào anh ta cũng vậy, đôi khi biết mình quá tùy hứng nhưng tuyệt đối không bao giờ nhận sai.

Cố Duệ nhìn Phong Thái đang cúi đầu, lông mày lập tức nhíu chặt. Mấy năm nay, số lần Phong thiếu gia náo loạn đếm không xuể, nhưng tam thiếu hiếm khi nào nặng lời như lần này.

"Chi cậu đã dặn không cho cậu nuôi chim rồi." Cố Duy Thâm gảy tàn thuốc rơi xuống đất, nói tiếp: "Bệnh suyễn không phải chuyện đùa, tật xấu thích tùy hứng đến khi nào mới chịu sửa?"

"Chỉ cần đừng động đến em thì sao cũng được."

Cố Duy Thâm bắt đầu đi lắc đầu, với tính khí ngang ngang như ông vua con này của anh ta, sớm muộn gì cũng gặp rắc rối!

"Anh rề."

Người đàn ông ngồi trước bàn trang điểm xoay người nhìn thẳng anh, "Em sẽ quay lại phim trường, nhưng vì nể mặt anh thôi."

Nghe Phong Thái xưng hô như vậy, Cố Duy Thâm cũng không sửa lại, chỉ dụi tắt thuốc lá trong tay rồi vỗ nhẹ vai Phong Thái, "Tôi biết."

"Vậy còn được." Phong Thái hừ nhẹ, nói tiếp: "Người của Hoàn Cẩm phải xin lỗi em và Tiểu Tâm, còn phải lập đàn cầu siêu cho Tiểu Tâm, an ủi Tiểu Tâm trên trời linh thiêng."

"....."

Cố Duy Thâm không kìm được ý muốn đánh người, thẳng nhóc này có thể dùng như vậy được không!

Mặc cho một đêm không an giấc, hôm sau Quý Sênh Ca vẫn rời giường đứng giờ. Thời tiết dần chuyển lạnh, Quý Sênh Ca chọn một chiếc áo khoác giữ ấm để mặc. Cô vừa mở cửa đã gặp hàng xóm đi đổ rác.

"Quý tiểu thư, chào buổi sáng."

Quý Sênh Ca gật đầu, qua khe cửa đang mở nhìn thấy sân nhà được lát gỗ đỏ mới tinh của bà ta. Lần trước nhà bị vỡ ống nước tràn qua cả nhà hàng xóm, cô bận bịu đến mức quên luôn chuyện này rồi, "Nhà bác thay sân mới rồi à?"

"Thay được một thời gian rồi." Người phụ nữ trung niên tùm tùm cười, "Người bạn kia của Quý tiểu thư thật hào phóng, cho tôi luôn chi phí thay sân."

"Bạn tôi?"

"Phải phải, chàng trai trắng trẻo tinh khôi, tây trang giày da bóng lộn ấy, vừa nhìn là biết có tiền rồi."

Nghe bà ta miêu tả, Quý Sênh Ca đoán hẳn là Cố Duệ. Cô chớp mí, "Bác còn giữ hóa đơn thay sân không?"

"Còn chứ."

Người hàng xóm quay vào nhà, rất nhanh đã trở lại, "Tờ hóa đơn này tôi vẫn giữ kỹ đến giờ."

Quý Sênh Ca nhìn số tiền bên trên rồi cất hóa đơn vào ví, sau đó mới khóa kỹ cửa xuống lầu.

Loại chung cư cũ kỹ này, kẻ có tiền nào mà thêm ở chứ. Người phụ nữ trung niên đứng trước cầu thang, dõi theo bóng dáng xuống tầng của Quý Sênh Ca, không nhận được hừ vài cái. Thời buổi này ấy mà, có một khuôn mặt xinh đẹp là gần như có tất cả, chỉ cần ngoắc tay một cái là cả đám đàn ông sẵn sàng tiêu tiền cho bạn!

Sau khi Quý Sênh Ca đến văn phòng không lâu, phía Lệ Tinh liền gọi điện thông báo, chiều nay Cam Giai có thể trở về đoàn phim để chuẩn bị quay tiếp "Hạ Tuế". Tâm trạng đang treo lơ lửng ngay lập tức bình thường trở lại, Quý Sênh Ca nhanh chóng gọi cho Cam Giai.

2 giờ chiều, Quý Sênh Ca cùng Cam Giai nhập đoàn. Phong Thái mặc trang phục thường ngày ngồi trước bàn dài, sắc mặt sa sầm thấy rõ.

Giữa bàn bày một bài vị bằng gỗ, Quý Sênh Ca vừa nhìn bốn chữ "chìm yêu Tiểu Tám" kia, suýt nữa đã phá lên cười.

Cả đoàn phim không ai dám hé răng, Quý Sênh Ca hít sâu một hơi, nhìn Cam Giai tiến lên phía trước.

"Anh Thái, thật sự rất xin lỗi." Tay Cam Giai cầm bát trà, thấp người quỳ trước mặt Phong Thái, sau đó quay sang bài vị dâng hương.

Cảnh tượng hết sức khôi hài, khiến nhiều người xung quanh không kìm được che miệng cười trộm. Mọi người đều rõ tính tình Phong Thái thế nào nên càng không ai dám trêu chọc.

Kính trà tạ lỗi, khom lưng dâng hương, Cam Giai không hề chần chừ làm hết từ đầu đến cuối. Đạo diễn bước đến khuyên nhủ một hồi, lúc này Phong Thái mới mở miệng, "Được rồi, chuyện này kết thúc ở đây."

Cam Giai nhìn về phía Quý Sênh Ca, tặng cô một nụ cười nhẹ nhõm.

Sau khi nhân viên công tác mang đàn tề rời đi, cả đoàn phim lập tức tiến vào trạng thái làm việc nghiêm túc, muốn đền bù gấp bội cho mấy ngày chậm trễ tiến độ vừa qua.

Cam Giai được đưa đến phòng hóa trang, chỉ còn Quý Sênh Ca cầm di động rời khỏi trường quay. Cô ngẩng mặt, nhìn thang máy phía trước dẫn lên tầng cao nhất.

Chỉ trong giây lát, cô gửi một tin nhắn, nội dung chỉ vồn vện hai chữ: Cảm ơn.

Tin nhắn gửi được vài phút vẫn không có người hồi đáp. Quý Sênh Ca cắt điện thoại rồi xoay người trở lại đoàn phim.

Cam Giai vẫn chưa trang điểm xong, nhân viên công tác của đoàn phim nhân lúc đó bèn đưa cho cô lịch quay của diễn viên. Cô mở ra xem, thấy cuối tuần này phải ra nước ngoài một chuyến.

Mọi người xung quanh đang không ngớt lời bàn tán, sở dĩ đoàn phim phải ra nước ngoài quay trước là muốn thuận tiện cho lịch trình của Tô Yên. Quý Sênh Ca ngồi đó, sau khi trả lại tờ thông báo thì không nhận được cười lạnh.

Ảnh hậu nổi tiếng của Lệ Tinh hiện tại – Tô Yên – từng là ngôi sao do một tay Hoàn Cẩm nâng đỡ. Có lẽ nhiều người đã sớm quên, nhưng Quý Sênh Ca vĩnh viễn nhớ rõ, cô ta đã phát lên bằng cách nào.

HẾT CHƯƠNG 26.

Lời Cynlia: Sorry mọi người nhiều lắm, chương này tui đăng bên wordpress thứ bảy tuần trước rồi, đúng ra là chủ nhật tui đăng bên wattpad mà bu lu quá nên quên mất.(((

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 27: Phá hỏng chuyện tốt

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Cynlia

Cách thành phố Vân Giang khoảng hai tiếng đồng hồ lái xe là một phim trường mới xây. Năm ngoái, Lệ Tinh đã rót một khoảng kinh phí khổng lồ vào việc xây dựng, chia phim trường thành năm khu vực. Hiện tại, có ba khu vực đã được đưa vào sử dụng là khu vực cho phim cổ trang, phim lịch sử và phim hiện đại. Phần còn lại theo kế hoạch sẽ được xây riêng cho phim khoa học viễn tưởng, dự kiến sẽ là phim trường mô phỏng vũ trụ tiên tiến nhất cả nước.

Sau khi đoàn phim đến phim trường, các nhân viên nhanh chóng sắp xếp chỗ nghỉ cho bọn họ. Hoàn Cẩm được giao cho hai phòng, Cam Giai cùng trợ lý ở chung, rất biết ý nhường phòng đơn còn lại cho Quý Sênh Ca. Hiện nay rất nhiều nữ minh tinh đều y vào nhan sắc trẻ trung mà xem thường người đại diện, song qua mấy ngày dẫn dắt Cam Giai, Quý Sênh Ca nhận thấy cô ấy thật sự là người khiêm tốn hiểu chuyện.

Sửa soạn qua loa, tất cả các diễn viên bắt đầu nhập đoàn. Tường vây xung quanh cao ngất, sau khi vào hoàng thành, trải dài trước mắt là con đường dẫn vào cung điện.

Quý Sênh Ca nín thở trong nháy mắt, có một khắc, cô thậm chí còn không phân biệt được mình đang ở đâu. Cảnh quang ở đây so với bên ngoài một trời một vực, lớp gạch ngói lợp mái mang đến cảm giác vô cùng chân thật, hơn hẳn trường quay bình thường.

Cam Giai chỉ có hai cảnh, nếu không có gì thay đổi thì chưa đến một ngày là quay xong. Cô ấy đã thuộc lâu lời thoại từ lâu, chỉ là hai cảnh này đều phải diễn chung với Phong Thái. Trước đây lúc Quý Sênh Ca nhìn thấy kịch bản, khẳng khái muốn Cam Giai giành cho được vai diễn nhỏ cũng vì điểm này. Tuy nữ ba không có đất diễn mấy, song có cơ hội diễn chung với nam chính thì không còn gì tuyệt vời hơn.

"Chị Quý, em thấy hơi lo." Cam Giai vừa mới thay trang phục diễn, khuôn mặt nhỏ xụ thành một đống.

Quý Sênh Ca cười, "Vi Phong Thái sao?"

"Vâng." Cam Giai nuốt nước bọt, "Lần trước đề chết chìm của anh ta, anh ta suýt chút đã lộ da em. Nếu hôm nay còn bị em đâm kiếm, có khi nào anh ta....."

Cam Giai khoa tay múa chân làm động tác cắt cổ, sắc mặt trắng bệch. Đưa cho Cam Giai một chai nước, Quý Sênh Ca ngồi xuống bên cạnh, "Không phải vừa khéo sao, lần trước anh ta làm em mất mặt, hôm nay em cầm kiếm đâm anh ta một nhát, cơ hội xả giận tốt thế còn gì."

"Em nào có lá gan đó chứ." Cam Giai lắc đầu như trống bỏi [1], "Chỉ mong tâm trạng vị tổ tông này tốt một chút, để em thuận lợi hoàn thành cảnh quay."

[1]: Trống bằng giấy cho trẻ con chơi, hai bên có hai sợi dây, đầu buộc một hạt nặng, đập vào mặt giấy thành tiếng khi xoay nhanh (theo Wikipedia).

Đối với vấn đề này, thật ra Quý Sênh Ca không quá lo lắng. Tuy Phong Thái tính cách quái đản, kĩ thuật diễn xuất của anh ta lại không hề tệ. Cô từng xem một vài bộ anh ta đóng, bắt kể là đọc thoại hay điều khiển cảm xúc, Phong Thái đều xử lý rất tốt, hiển nhiên phải tốn không ít công sức rèn luyện mới có được danh tiếng ngày hôm nay.

"Chị Yên tới."

Một người trong đoàn phim bỗng lên tiếng, khiến mọi người đồng loạt quay đầu nhìn xem. Phía trước là người phụ nữ mặc váy dài phóng khoáng màu xanh lá, tóc đen dài đến eo, trong tay là thanh kiếm bạc hết sức bắt mắt.

Trong "Hạ Tuế", Tô Yên thuộc tuyến nhân vật đặc biệt, không phải nữ chính. Cô ta vào vai nữ hiệp chuyên trừ gian giết bạo giúp kẻ yếu, đất diễn không nhiều nhưng rất đáng xem.

Quý Sênh Ca thu lại ánh mắt, ai cũng bảo nghệ thuật xuất phát từ cuộc sống, nhưng đôi khi diễn chỉ đơn thuần là diễn thôi. Có vài người chỉ cần khoác lên mình trang phục diễn là có thể đổi trắng thay đen, từ đầu đến chân nguy trang thành một dáng vẻ khác.

"Chị Yên, cảnh của chị phải đến chiều mới quay được, không cần đến sớm vậy đâu." Phó đạo diễn vội ra đón người, vừa cung kính vừa nịnh nọt lấy lòng.

Tô Yên trang điểm cầu kì, cặp mắt phượng hơi xếch lên trông rất quyến rũ. Ánh mắt cô ta đảo một vòng, rất nhanh nhận ra Quý Sênh Ca trong đám người đằng kia.

"Mới mấy ngày không đến mà đoàn phim lại đón thêm không ít người mới rồi." Đi đằng sau Tô Yên là bà già trợ lý, cô ta chỉ vừa nghiêng người một chút, người trợ lý lập tức dựng sẵn ghế dài để cô ta nằm.

Đối với đài ngó của mình tính số một, mọi người đã thấy nhiều nên không mấy ngạc nhiên, huống chi nghe nói Tô Yên còn có chỗ dựa.

Nếu Tô Yên đã xuất hiện thì cảnh của những người khác tự khắc phải dời lại sau, cho dù là Phong Thái cũng phải xếp sau hai cảnh này. Đến gần giữa trưa, sau khi Tô Yên hoàn thành xong xuôi cảnh quay, đạo diễn bèn dựng ngón cái tỏ ý vuốt mòng ngựa [2].

[2]: nịnh nọt lấy lòng

Trợ lý đi đằng trước mở đường, Tô Yên vừa đi vừa tháo trang sức trên đầu xuống. Chỉ có một lối ra duy nhất, Quý Sênh Ca không còn đường lui nên đành phải nghiêng người tránh sang một bên.

Bóng dáng người phụ nữ khoác váy lụa xanh lá rơi vào đáy mắt, Quý Sênh Ca ngẩng mặt, vừa lúc đối diện với ánh mắt của Tô Yên. Nhưng chỉ một cái chớp mắt ngắn ngủi, cô ta đã xoay người rời khỏi.

Thấy mọi người không ai để ý đến cảnh này, Quý Sênh Ca cong môi, không quá bận tâm.

Cam Giai quay hai cảnh rất thuận lợi. Đúng như Quý Sênh Ca đoán, Phong Thái trước giờ kiêu ngạo nhưng đối với diễn xuất vẫn rất chuyên nghiệp, anh ta diễn cùng Cam Giai chỉ một lần là đạt.

"Qua!"

Đạo diễn vừa lòng gật đầu, tươi cười nhìn Cam Giai, "Không tồi."

"Cảm ơn đạo diễn."

Vào đoàn được mấy ngày, lần đầu tiên Cam Giai không bị mắng. Sau khi kết thúc, Quý Sênh Ca và cô ấy đều thở phào một hơi, vốn muốn về phòng nghỉ ngơi nhưng Cam Giai lại định ở lại dợt thử với diễn viên khác nên cô đành quay lại vào sáng mai.

Hiếm khi rảnh rỗi, Quý Sênh Ca quyết định tải phim điện ảnh về máy để xem.

"Này, cô biết gì chưa? Sợ dĩ anh Thái ngang ngược như vậy là cậy có chị đấy."

"Không phải anh ta là con một nhà họ Phong ư?"

"Chị họ anh ta cơ, thiên kim thứ tư của Ngu gia, đồng thời cũng là Cố tam phu nhân tương lai đấy."

"Ôi! Thảo nào anh ta kiêu ngạo thế, chẳng thèm nể mặt ai....."

Một vài diễn viên trẻ còn mặc trang phục diễn ngồi trên ghế dài, thì thào tán gẫu về mấy tin bất quải. Quý Sênh Ca vòng qua cái trụ gỗ màu đỏ hướng về phía lối ra phim trường. Lần đầu tiên cô đến đây nên không quen đường lắm, sau khi rời khỏi phim trường, cô mất một lúc lâu mới về được khách sạn.

Sắc trời âm ảm dần, vì không biết đường nên Quý Sênh Ca đi nhầm cửa sau. Lúc gần vào đến đại sảnh thì khước mắt cô chợt lướt qua cái gì đó.

Cách đây không xa, một chiếc siêu xe đang đỗ trước cửa, vốn khách sạn này thường xuyên tiếp đón đoàn phim nên xuất hiện siêu xe ở đây cũng không quá mới mẻ. Có điều, chiếc xe kia không có biển số khiến Quý Sênh Ca không kim được nhìn thêm vài lần.

Cô đẩy cửa sau vào mới phát hiện nơi này không lắp thang máy, chỉ có thang bộ. Đại khái là lười vòng đi vòng lại sang cửa chính, phòng cô lại ở tầng năm nên leo cầu thang bộ cũng chẳng tốn mấy sức.

"Yên nhì, em tiểu yêu tinh này, có phải còn chưa thỏa mãn, hửm?!"

"Em không muốn để anh đi đâu, đêm nay ở lại đây được không....."

"Vậy em định cầu xin tôi thế nào?"

Phía sau cầu thang vang lên tiếng thì thào to nhỏ, giọng nữ kia Quý Sênh Ca không lạ gì, nhưng giọng người đàn ông thì cô chưa từng nghe thấy. Cô thật sự không muốn phá hỏng chuyện tốt của người ta, nhưng dường như ông trời rất thích trêu ngươi cô thì phải.

Ai đó vô ý thức vứt lon nước rỗng xuống cầu thang, vừa lúc Quý Sênh Ca không để ý giẫm phải, tạo ra tiếng động hết sức chói tai. Cô hít một ngụm khí lạnh, muốn xoay người chạy trốn nhưng đã muộn.

Đôi nam nữ đang thủ thủ sau cầu thang lập tức im bật, ngay sau đó Tô Yên mặt lạnh bước ra, ánh mắt tối sầm dừng trên khuôn mặt Quý Sênh Ca.

"Sao lại là cô?"

Lúc này cô nói gì cũng sai càng thêm sai. Quý Sênh Ca cúi đầu, mắt nhìn mũi mũi nhìn tìm rào bước nhanh về lên cầu thang, cũng chưa từng quay đầu lại.

Chạng vạng, taxi xé dừng xe trước nhà tổ Cố gia. Cố Duệ mở cửa cho người đàn ông không nhanh không chậm kia xuống xe.

"Tam nhì, sao giờ con mới về?" Cố phu nhân Nghiêm Như dường như đã chờ trước cửa từ lâu, bộ dạng nóng lòng như lửa đốt, "Ông nội nói con không về thì không ai được động dũa, ba con ôm bụng rỗng cả nửa ngày rồi đây."

Cô thể dọn khỏi nhà tổ Cố gia, Cố Duy Thâm xem như là trường hợp duy nhất. Ai cũng trách ông cụ Cố quá bất công, cưng chiều cháu trai vô đối, không ít người còn suy đoán chủ nhân tương lai của Cố gia chỉ có thể là tam thiếu mà thôi.

Cố Duy Thâm vội sai bước lên bậc tam cấp, mỉm cười ôm lấy vai mẹ mình, "Con vừa họp xong."

Từ khi đứa nhỏ này tiếp quản Lệ Tinh thì lúc nào cũng vui đầu vào công việc, càng ít khi về nhà. Nghiêm Như rất không nỡ nhìn con trai bận rộn tối ngày, thăm nghĩ phải nhanh bắt anh kết hôn mới được, có như thế anh mới an ổn ở nhà.

HẾT CHƯƠNG 27.

Lời Cynlia: Hello mọi người, lâu quá rồi không up thêm chương mới, không biết còn ai nhớ truyện không:((

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Tìm được tang vật

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Cynlia

Đại sảnh nhà tổ Cố gia được lát toàn bộ bằng gạch đá xanh theo phong cách cổ xưa từ thời Minh – Thanh. Cơ ngơi này do cụ tổ Cố gia thời đầu một tay gầy dựng, đến tay ông cụ Cố Minh Thiện hiện giờ đã là đời thứ ba, sau này chắc chắn sẽ truyền cho con cháu đời thứ tư.

Cố Minh Thiện là một trong ba người con trai của cụ tổ, năm đó anh em náo loạn một màn tranh giành quyền thừa kế, người em thứ đã sớm có người kế vị, chỉ có người em út không may mất sớm. Thân là con trai trưởng Cố gia, Cố Trường Dẫn có ba người con là Cố Tái Thành, Cố Dĩ Ninh và Cố Duy Thâm, từ khi thành gia lập nghiệp đến nay vẫn tiếp quản Cố thị. Em họ ông (Cố Trường Dân), Cố Vinh Kiệt, đứng ra là con trai của chú hai, cũng sinh được một trai một gái, hiện cả hai đang phụ trách quản lý công việc bên xí nghiệp Cố thị.

Trên bàn ăn tròn là các món hương vị phong phú, khi Cố Trường Dẫn thấy con trai xuất hiện bên không nhịn được quở trách vài câu, "Sao con về trễ vậy, có biết ông nội chờ con này giờ rồi không?"

"Ba, con vừa họp xong."

"Lại viện cớ."

Cố Tái Thành đứng dậy, một tay ấn Cố Duy Thâm ngồi xuống ghế, "Ba, tam nhì thật sự vừa có cuộc họp, lúc con rời Lệ Tinh em ấy vẫn đang xem báo cáo."

Cố Trường Dẫn còn muốn nói gì nữa thì ông cụ Cố đã sầm mặt, "Con giáo huấn đủ chưa, không định để ta ăn cơm hả?"

Cố Trường Dẫn mím môi, đành cúi đầu, "Vâng, con không nói nữa."

"Hừ."

Thấy con trai im lặng, Cổ Minh Thiện nhìn đứa cháu bảo bối của mình, cung chiều nói: "Tam nhi, con cũng thật là, sau này có mở hộp thì phải báo với ông nội một tiếng, đừng để cả nhà đói bụng theo con."

"Vâng ạ." Cổ Duy Thâm cảm ơn, trước tiên gấp thức ăn cho ông nội. Ông cụ Cổ lập tức mặt mày hớn hờ, đầu còn về gì là khó chịu hay cái gút thường thấy nữa.

Từ trước đến nay, Cổ Tái Thành đã chứng kiến một màn như vậy không biết bao lần. Lúc nhỏ làm vỡ bình hoa cổ, làm cạn nước hồ cá vàng, cho ngựa quý của ông nội uống thuốc xổ, bao lần Cổ Duy Thâm nghịch ngom mắc lỗi, thế nhưng chỉ cần anh giả vờ khóc lóc rồi nhào vào lòng ông nội làm nũng, ông ấy sẽ lập tức xem anh như bảo bối mà che chở trong lòng ngực!

Đều là cháu trai Cổ gia, lại còn là cháu đích tôn nhưng vì sao anh ta mãi chẳng bao giờ được cưng chiều như thế?

"Di Ninh lại không về à?" Nghe ông cụ Cổ đột ngột hỏi, Nghiêm Như chỉ có thể thành thật trả lời, "Ngày mai lão nhị có phiên tòa nên mấy ngày nay vẫn bận rộn suốt ạ."

"Cổ gia lại có một nhị thiếu chẳng thêm để tâm đến cái nhà này." Cổ Minh Thiện có vẻ không hài lòng.

"Ông nội, cuối tuần này con đến trại nuôi ngựa với ông nhé." Cổ Duy Thâm cố ý chuyển đề tài, ông cụ cũng cười cười, không nói gì thêm. Hiện tại sản nghiệp của Cổ gia hết sức khổng lồ, đòi hỏi con cháu phải đồng lòng chèo lái mới có thể vững mạnh phát triển lâu dài được. Cũng may còn có Tái Thành và Duy Thâm, ông cũng coi như được an ủi phần nào.

"Ông nội, trời trở lạnh rồi, con đã đặt cho ông một cái ghế sưởi ấm [1], khi nào ông đau lưng có thể dùng ghế để mát xa một chút." Cổ Tái Thành hiểu thuận đề nghị.

[1]: Ghế sưởi ấm:

Ông cụ Cổ nhìn anh ta, sắc mặt có vẻ ôn hòa, "Tái Thành à, hôn sự với Ôn gia là ông nội nhìn nhầm, con đừng để bụng làm gì. Chờ hết năm nay, ta sẽ giúp con tìm một nhà tốt hơn."

"Mấy việc này cứ để ông nội và ba quyết định là được rồi ạ." Cổ Tái Thành cúi đầu ăn cơm, biểu hiện hết sức điềm nhiên.

Bên ngoài là con sói giương nanh múa vuốt, về nhà lại nguy trang thành bộ đáng bé ngoan vô tội, Cổ Duy Thâm cong môi, "'Anh cả, anh thích mẫu người vợ như thế nào, nói em nghe với, em cũng muốn học tập."

Cổ Tái Thành ngược mắt, vừa lúc nhìn thấy ý cười trong đáy mắt Cổ Duy Thâm, anh ta hạ mi, nói: "Chỉ cần mọi người thấy tốt, anh không có ý kiến gì cả."

Chặc chặc chặc.

Suýt chút nữa Cổ Duy Thâm không kìm được bật cười rồi. Đột nhiên anh muốn ký hợp đồng với Cổ Tái Thành quá, nhân tài như anh ta chỉ cần bồi dưỡng một chút thì tương lai ảnh đế không còn xa vời!

.....

Sau khi về phòng, Quý Sênh Ca tắm rửa thay quần áo. Áo lông trắng phối với quần jean xanh, chớp mắt trở lại đáng yêu thiếu nữ thanh thuần.

Cam Giai gửi một tin nhắn WeChat, báo cô chờ cô ấy ba mươi phút, sau đó hai người cùng đi ăn bữa tối. Sau hai cảnh quay hôm nay, Quý Sênh Ca càng chắc chắn một điều, Hoàn Cẩm cần một nghệ sĩ như Cam Giai, mà cô ấy cũng sẽ phát lên nhanh chóng!

Da cô vốn rất đẹp, chỉ cần trang điểm nhẹ là đủ. Quý Sênh Ca cất son môi vào túi, khi ánh mắt lướt qua một cái gối màu đỏ thì hơi khựng lại.

Cô đang định cầm lên xem thì chuông cửa lại vang lên.

Đặt túi xách lên bàn, Quý Sênh Ca ra mở cửa, lòng chợt thấy nao nao.

Bên ngoài có khá nhiều người, trong đó Tô Yên đứng ở giữa. Nhân viên công tác Lê Tinh bước đến, nói: "Chị Yên làm mất một vật, chúng tôi đã xem hết các phòng trong đoàn phim rồi, chỉ còn mỗi bên này là chưa tìm"

"Là thứ gì thế?"

"Tôi không tìm được vòng cổ của mình." Tô Yên cong môi cười, váy dài Chanel trên người cô ta tính tể sang trọng.

Quý Sênh Ca mở cửa phòng, "Vào đi."

"Cảm ơn cô đã phối hợp."

Diện tích phòng không lớn, liếc mắt một cái là có thể bao quát hết cả phòng, nhân viên công tác đảo mắt một vòng rồi xoay người ra ngoài.

"Khoan đã."

Tô Yên dựa người trước cửa, chỉ về một hướng, "Anh chưa tìm trong túi xách cô ta."

"Đó là vật dụng cá nhân."

"Nếu không có gì khuất tất thì vật dụng cá nhân cũng có thể xem thử."

Nhân viên công tác thấy Quý Sênh Ca gật đầu, bày ra vẻ xin lỗi rồi cầm lấy túi xách của cô, "Làm phiền cô."

Kéo khóa túi, một vài vật dụng được đổ xuống bàn. Hộp trang điểm, tai nghe, dây sạc, còn có ví tiền, tất cả đều rất bình thường.

"Kia là hộp gì?" Tô Yên lại lần nữa lên tiếng.

Nhân viên công tác mở chiếc hộp, biểu cảm lập tức thay đổi, "Này, đây là....."

Gói nhung màu đỏ bao quanh trang sức bạc trơn bóng. Tô Yên nhìn chiếc vòng ngọc kia, môi đỏ lập tức cong lên.

"Chiếc vòng này giống hệt tấm hình tôi cho các anh xem lúc nãy phải không?"

"Đúng vậy."

Quý Sênh Ca nhíu mày, "Cô có ý gì?"

Ngoài cửa, người tụ tập càng lúc càng nhiều, Cam Giai cùng trợ lý chen vào đám đông, vừa vào đã thấy Quý Sênh Ca và Tô Yên mặt đối mặt nói chuyện.

"Chiếc vòng cổ này là tác phẩm nổi tiếng cuối cùng của bậc thầy trang sức người Pháp sinh thời, toàn thế giới chỉ có năm chiếc, trị giá hơn bảy con số."

Tô Yên khoanh tay trước ngực, "Quý tiểu thư, đừng nói với tôi chiếc vòng này là cô mua đấy."

Quý Sênh Ca theo bản năng liếc mắt nhìn, chiếc vòng này cô mang lâu như vậy mà đến giờ mới biết giá trị của nó.

"Chị Yên, làm thế nào bây giờ?" Nhân viên công tác không ngờ lại tìm thấy vật nên không dám làm theo lệ thường.

"Còn hỏi sao? Đương nhiên phải mời cảnh sát đến giải quyết."

"Bảo cảnh sát đi."

Mọi việc diễn ra quá nhanh, không cho Quý Sênh Ca thời gian suy nghĩ.

Cô nhìn chằm chằm dung nhan tinh xảo của Tô Yên, đáy mắt dần lóe lên ý cười.

Đã tìm được tang vật nên càng thu hút nhiều người vây xem. Cam Giai muốn đến gần nhưng lại bị nhân viên công tác cản lại, nói phải đợi cảnh sát đến.

****

Bữa tối dùng được một nửa thì Cố Duệ bắt chợt tiến vào phòng ăn. Cố Duy Thâm cũng không có biểu hiện khác thường, mãi đến lúc đưa ông cụ Cố về phòng, anh mới xuống lầu.

"Sao thế?"

"Phim trường lại có chuyện rồi."

Nếu không phải việc quan trọng thì Cố Duệ sẽ không thỉnh linh xuất hiện lúc mọi người dùng cơm. Cố Duy Thâm rút một điều thuốc, "Nói đi."

Sau khi kể lại vắn tắt sự việc, Cố Duệ lên quan sát biểu cảm của anh, "Lúc này, Quý tiểu thư đã bị đưa đến đồn cảnh sát."

Thuốc lá trong tay lóe lên những đốm lửa đỏ nho nhỏ, Cố Duy Thâm khẽ híp mắt, nói: "Đồn cảnh sát nào?"

HẾT CHƯƠNG 28.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Có chút quan hệ

Editor: Cynlia

Nhiệt độ về đêm rất thấp, Quý Sênh Ca đưa mắt nhìn đồng hồ, lúc này đã hơn hai giờ sáng. Cô ngồi dựa lưng vào ghế, dù hai tay được ủ trong lớp áo khoác nỉ nhưng tay chân vẫn lạnh đến cứng ngắc.

Trong phòng thăm vấn, trừ bàn ghế thì không còn vật dụng nào khác. Sau khi cảnh sát lấy khẩu cung thì cô vẫn luôn ngơ ngẩn ngồi đây. Cửa phòng không khép, khiến từng cơn gió đêm lùa vào mang theo hơi lạnh buốt giá. Dựa vào kết quả kiểm định chiếc vòng ngọc trai, có thể thấy Tô Yên nói không sai. Chiếc vòng này đúng là xuất xứ từ bộ sưu tập trữ danh của bậc thầy thiết kế người Pháp, đắt đến mức người thường tuyệt đối không tưởng tượng nổi. Nhưng Quý Sênh Ca cũng không nói dối, chiếc vòng này quả thật là của cô.

Nói đúng hơn, đây là món quà người khác tặng cô.

Hai bên giằng co hồi lâu, Quý Sênh Ca không đưa ra được bằng chứng xác thực nên chỉ có thể tiếp tục chờ cảnh sát điều tra được bằng chứng.

Trong túi không có đồng nào, cô bị đưa thẳng từ phim trường đến đây, lúc đi rất vội nên không kịp mang theo túi xách, di động cũng chẳng biết để đâu rồi.

Từng phút trôi qua, ngoài cửa liên tục vang lên tiếng bước chân nhưng không có ai vào phòng. Tiếng động khá lớn từ hành lang truyền đến, cô nghiêng tai nghe thử, từ các cuộc ẩu đả đêm khuya đến mấy tên trộm thừa dịp đêm tối len vào nhà, thậm chí còn có vợ chồng cãi nhau âm ỉ đòi tự sát.

Di động không ở bên người, kể cả muốn gọi điện thoại cũng chẳng có cơ hội. Nhưng nếu có thể gọi điện, cô phải tìm ai? Ngực ản ản khó chịu, Quý Sênh Ca đan hai tay ôm mặt. Không biết khi nào mới có thể ra khỏi chỗ này, hiện tại cô bị cho là nghi phạm, bị giam ở đây.

Trong lòng nổi lên từng cơn bất an, Quý Sênh Ca nhìn bên ngoài cửa sổ, thấy màn đêm xa xăm dần xé một lỗ hổng, lộ ra ánh sáng nhạt của buổi bình minh.

****

Hơn 9 giờ sáng, Tô Yên trang điểm cẩn thận xuống lầu. Người trợ lý xách theo túi đồ đi phía sau cô ta, "Chị Yên, buổi phỏng vấn lát nữa kéo dài khoảng một tiếng, sau khi kết thúc chúng ta còn phải đến phim trường."

"Dời cảnh quay đến chiều cho tôi, tôi qua tôi không ngủ được." Tô Yên vừa đi vừa lấy từ trong túi một chiếc kính râm, ngày thường cô ta đã có quảng thâm dưới mắt, tối qua còn ỏn ỏn ào một trận nên hôm nay quảng thâm càng rõ ràng.

"Được ạ." Trợ lý biết tâm trạng cô ta không tốt, rất thức thời không muốn bị ăn mắng.

Tài xế đã đậu xe trước tòa nhà, trợ lý xách túi bỏ vào cốp rồi mở cửa xe, "Chị Yên, lên xe đi."

Tô Yên khom lưng ngồi vào xe, trợ lý vừa định đóng cửa thì cửa xe bị người khác giữ chặt. Trợ lý xoay người nhìn, lập tức buông tay, đứng lui về bên cạnh.

Người đàn ông cong chân ngồi vào ghế sau, Tô Yên ngược mắt, vừa lúc đối diện với khuôn mặt tuấn tú của anh.

"Tam thiếu, sao anh lại tới đây?"

Tầm lưng thẳng tắp của người đàn ông dựa vào ghế, Tô Yên chỉ cảm thấy trong khoang xe tràn ngập không khí căng thẳng, những ngón tay cầm túi khẽ siết chặt.

"Nghe nói tối qua chị Yên ngủ không ngon?" Cố Duy Thâm hờ hững cười.

Cửa xe vẫn mở, Cố Duệ mặt lạnh tanh đứng trông coi bên cạnh, khiến tài xế và trợ lý không dám đến gần.

"Cảm ơn tam thiếu quan tâm." Tối qua phim trường náo loạn không nhỏ, mấy việc âm ỉ thế này không phải hiếm gặp, nhưng lần đầu tiên Tô Yên thấy Cố Duy Thâm chủ động hỏi thăm.

"Có phải lịch trình bận rộn khiến chị Yên không có thời gian nghỉ ngơi?"

Tô Yên nhún mày, "Tối qua xảy ra chút chuyện nhỏ, có người tay chân không sạch sẽ làm cả đêm tôi không chợp mắt được."

"Chuyện nhỏ?" Ngón tay với khớp xương rõ ràng của Cố Duy Thâm khẽ nhịp trên đầu gối.

Tô Yên chợt phát hiện thái độ của anh không bình thường. Trước đây trong Lễ Tình từng xôn xao vài lời bàn tán, có người đồn rằng việc giao vai nữ số 3 của "Hạ Tuế" cho Hoàn Cẩm có ẩn tình gì đó. Cô ta đã lần lộn trong vòng này bao năm, đối với một số việc như thế hết sức nhạy cảm.

"Tôi nghe nói còn mời cảnh sát đến điều tra, có vẻ náo nhiệt lắm mà." Cố Duy Thâm châm một điếu thuốc, ánh mắt nhìn Tô Yên dần trở nên u ám, "Chị Yên thật sự làm mất đồ sao?"

Hiểu được hàm ý trong lời nói của anh, Tô Yên không dám nói thẳng, chỉ có thể uyển chuyển, "Quý tiểu thư kia có quen biết tam thiếu à?"

"Có chút quan hệ." Ánh mắt sắc như chim ưng của Cố Duy Thâm mang theo ý cười thâm sâu, bộ dạng này của anh thật không giống ngày thường, khiến người ta không có cách nào đoán được anh đang nghĩ gì.

Đàn ông Cố gia trời sinh đều tuấn tú chết người. Tô Yên cảm thấy khó tin, không thể tưởng tượng nổi Quý Sênh Ca lại móc nối được với Cố tam thiếu gia?!

"Thì ra là thế," Tô Yên trung lên khuôn mặt tươi cười, nói: "Nếu tam thiếu đã ra mặt, vậy nhất định chuyện này có gì đó hiểu lầm rồi."

Cố Duy Thâm xoay người định xuống xe, tay phải kẹp thuốc lá chống trên mép cửa, nhìn Tô Yên bên trong, cười nói: "Lâu rồi không gặp chú hai, giúp tôi hỏi thăm chú thật tốt."

Nghe vậy, trong lòng Tô Yên như có thứ gì lộp bộp rơi xuống.

Cố Duệ đóng cửa xe, theo sau Cố Duy Thâm nhanh chóng rời đi.

****

Từ lúc bị đưa tới đồn cảnh sát đến nay mới hơn mười ba tiếng đồng hồ, Quý Sênh Ca không ngờ mình lại được thả sớm như vậy. Người cảnh sát phụ trách vụ việc kể lại, Tô Yên vừa đến đây làm rõ, chiếc vòng cổ tối qua phát hiện được không phải của cô ta, vì hai chiếc vòng giống nhau như đúc nên mới gây ra hiểu lầm không đáng có.

Hiểu lầm?

"Đây là vòng cổ của cô, vật quý như vậy phải giữ cẩn thận đấy." Sau khi cảnh sát yêu cầu Quý Sênh Ca ký tên, hoàn thành tốt mọi thủ tục thì lấy chiếc vòng cổ đưa cho cô.

Quý Sênh Ca dùng sức nắm chặt vòng cổ trong tay.

Trước cửa đồn cảnh sát, Tô Yên mặc váy dài đỏ trông bắt mắt vô cùng. Bên cạnh cô ta không có trợ lý, dường như đang cố tình chờ cô.

"Thấy thế nào?" Tô Yên nhếch môi.

Quý Sênh Ca cất vòng cổ vào túi áo ngoài, thấp giọng cười lạnh, "Nếu muốn hăm hại tôi thì sao lại thu tay sớm thế? Thủ đoạn như vậy thật không phù hợp với người như chị Yên đây."

Tô Yên cười cười, bước đến gần, "Dù đồ Diêm Dự tặng vòng cổ, lại bỏ được lên giường Cố Duy Thâm, thủ đoạn của Quý tiểu thư đúng là khiến tôi mở rộng tầm mắt!"

"Cô không có tư cách nhắc đến tên anh ấy." Quý Sênh Ca lập tức biến sắc.

"Ha ha."

Tô Yên ghé sát mặt, môi đỏ dẹt bên tai Quý Sênh Ca, chậm rãi nhả từng chữ, "Tôi là người đã giẫm lên Diêm Dự cao cao tại thượng kia thì sao? Quý Sênh Ca, anh ta cũng khiến tôi thành cái dạng gì? Còn đến lượt cô bất bình vì anh ta chắc?"

Hai năm trước, giới giải trí ở Vân Giang trải qua một phen sóng to gió lớn, ảnh đế đang nổi Diêm Dự khi ấy muốn dùng quy tắc ngầm hạ được nữ nghệ sĩ mới vào nghề, sau đó việc người này có sở thích uống rượu cần thuốc cũng bị đào lên, hình tượng ảnh đế sau một đêm bỗng chốc sụp đổ. Tuy cuối cùng hết thấy những lời đồn đoán đều được chứng thực là không có căn cứ, nhưng anh ta lại tuyên bố rút khỏi ngành giải trí, rời xa chốn thị phi.

Ven đường có một chiếc limousine đến gần, Quý Sênh Ca nhìn chiếc xe từ từ dừng bên vỉa hè. Ngắm lại cũng đứng, không mấy người có thể khiến Tô Yên thu tay.

Tô Yên đứng trên bậc thang, cười đầy hàm ý nhìn theo bóng dáng Quý Sênh Ca.

Hít thật sâu, hay tay Quý Sênh Ca rút túi, bước từng bước một xuống bậc thang. Không thấy Cố Duy Thâm đâu, chỉ có Cố Duệ sắc mặt lạnh tanh nghìn năm như một.

Mở cửa xe, Quý Sênh Ca khom lưng ngồi vào.

Chiếc limousine một đường băng băng khuất bóng, để lại Tô Yên dõi mắt theo thân xe xa dần, môi đỏ cong thành đường vòng cung. Nếu Quý Sênh Ca thật sự có Cố Duy Thâm là chỗ dựa, con đường sau này của cô ta sẽ không dễ dàng rồi.

HẾT CHƯƠNG 29.

Lời Cynlia: Nốt chương cuối cùng của tuần nhà, tuần sau có chương mới không thì hên xui

Chương 30: Món nợ ân tình

Editor: Cynlia

Xe băng băng chạy thẳng một đường, mãi đến khi logo của truyền thông Lệ Tinh xuất hiện trước mắt, bàn tay đang siết chặt của Quý Sênh Ca mới nới lỏng.

Cố Duệ đậu xe, đưa Quý Sênh Ca vào thang máy chuyên dụng, không quan tâm đến ánh mắt của người khác mà trực tiếp nhấn nút lên tầng cao nhất.

"Tam thiếu ở trong đó." Cố Duệ dừng chân trước cửa văn phòng.

Ở đây nhiều người như vậy, anh sẽ không hành động quá phận đâu. Cứ định ninh thế, Quý Sênh Ca đẩy cửa bước vào.

Diện tích căn phòng này rất lớn, đối diện với cô là cửa sổ sát đất trong suốt khiến người ta không thể dời mắt. Người đàn ông tay út túi đưa lưng về phía cô, ánh mắt lạc về phương nào.

Quý Sênh Ca bước lên trước vài bước, khung cảnh qua lớp cửa kính ngày càng gần, bốn phía là cao ốc san sát nhau, khiến cô bỗng có ảo giác như đang lơ lửng.

Lúc này anh đang tập trung suy nghĩ, hẳn là không thích bị làm phiền. Quý Sênh Ca chỉ thấp giọng gọi một tiếng.

Ánh mặt trời chói chang khiến cô không thể ngẩng đầu đối mặt, đôi mắt nhìn chằm chằm mũi chân.

"Cô có từng mộng tưởng gì không?" Người đàn ông không xoay người, vẫn đứng trước cửa sổ như cũ.

Quý Sênh Ca mím môi, "Đã từng."

Khi còn bé, thế giới của cô quá trống trải, chỉ có nỗi cô đơn bầu bạn với cô. Sau này lớn lên, cô thích xem phim điện ảnh, thích nghiền ngẫm từng tính cách nhân vật, còn luôn lên đến trường quay để xem anh ấy đóng phim. Kể từ đó, cô cảm thấy cuộc sống của mình không còn ảm đạm.

Những mộng mơ thời niên thiếu thường không thực tế, thậm chí có phần kỳ lạ, nhưng cô vẫn từng mơ mộng đấy thôi. Cô muốn quay một bộ phim điện ảnh cho anh ấy, một bộ phim trong lòng cô.

"Đã từng?" Cố Duy Thâm liếc mắt, thấy cô cúi gằm mặt, "Vậy hiện giờ thì sao?"

Quý Sênh Ca cười lạnh, "Hiện giờ tôi chỉ tự hỏi, sao lúc nào tôi cũng chọc đến người khác."

Người đàn ông quay lại, bước đến sofa ngồi xuống, anh khẽ nâng cằm, nhìn cô hỏi: "Vậy cô nói xem, vì sao lại chọc đến Tô Yên."

Tuy trước kia Tô Yên là nghệ sĩ dưới trướng Hoàn Cẩm, song khi đó Quý Sênh Ca vẫn chưa vào công ty, cô và Tô Yên đáng lẽ không liên quan gì đến nhau mới phải.

Quý Sênh Ca đứng đối diện sofa, sắc mặt dần tối lại, "Tôi qua tôi bắt gặp Tô Yên cùng người đàn ông khác..... cái đó."

"Cái gì?" Khóe miệng người nào đó hơi cong, cổ tỉnh ra vẻ không hiểu.

Quý Sênh Ca giương mắt, nhìn thấy ý cười thấp thoáng trong mắt anh, gương mặt nóng lên, "Tam thiếu, chuyện này không phải trọng điểm."

Cố Duy Thâm ngoắc tay với cô, Quý Sênh Ca thấy thì do dự một lúc, cuối cùng vẫn ngồi xuống cạnh anh.

"Tô Yên nhắc đến vòng cổ nào?"

Người đàn ông vừa đề cập, tay trái Quý Sênh Ca theo bản năng tìm đến túi xách, nắm chặt khóa kéo, "Vòng ngọc trai."

Cô chậm rãi cúi đầu, khéo léo chuyển đề tài, "Chắc chắn Tô Yên tưởng tôi thấy gì nên mới cho tôi một lời cảnh cáo. Thật ra cô ta suy nghĩ quá nhiều rồi, tôi vốn không biết gì cả!"

Nghe có vẻ khá hợp lý. Cố Duy Thâm mặc áo sơ mi trắng, thân hình cao lớn với đường cong cơ bắp được ôm sát bởi chất vải thượng hạng. Anh dời ánh mắt dừng trên ngực cô, "Cô ta hẳn là ghen tị với ngực cô."

"....."

Quý Sênh Ca nuốt chút nữa hộc máu, cô khẽ cắn cánh môi, lúc nhìn thấy nụ cười ma mãnh của người nào đó thì có chút hốt hoảng.

"Muốn biết người đàn ông kia là ai không?"

Cô vừa định lắc đầu thì Cố Duy Thâm đã mở miệng, "Là chú hai của tôi."

Quý Sênh Ca tròn mắt, Cố Duy Thâm thấy thế thì cong môi, nói: "Nếu sau này không chịu nghe lời, tôi sẽ mách với chú hai, khiến ông ta giết cô để diệt khẩu."

".....Tam thiếu."

"Sợ sao?" Cố Duy Thâm đưa tay xoa bả vai cô, nhếch miệng, "Hay là cô cứ nói mình là người phụ nữ của tôi đi, bọn họ sẽ không dám động đến cô."

Quý Sênh Ca cúi thấp mặt, ngón tay anh lượn lờ trên xương quai xanh của cô, cảm giác ngứa ngứa, "Tôi cũng không dám."

Biết rõ anh chỉ nói đùa, nhưng sao Quý Sênh Ca vẫn không nhịn được run rẩy. Người chú hai kia của Cố Duy Thâm phong lưu thành tính, chưa giữ người phụ nữ nào bên người quá lâu. Hai năm trước Tô Yên kết thúc hợp đồng với Hoàn Cẩm thì lọt vào mắt Lệ Tinh, hóa ra chỗ dựa sau lưng lại là ông ta!

"Cảm ơn tam thiếu đã giúp tôi." Quý Sênh Ca nhanh nhay quay về đề tài lúc trước, không muốn đi quá xa.

"Định cảm ơn tôi thế nào đây?"

Người đàn ông như có như không nhàn nhạt cười, Quý Sênh Ca nhìn thẳng vào mắt anh, "Tam thiếu muốn tôi cảm ơn thế nào?"

"Ha ha." Cố Duy Thâm cười rộ lên, đầu ngón tay lướt qua má cô, "Nhớ kỹ, cô thiếu tôi một món nợ ân tình, chờ tôi nghĩ ra rồi sẽ đòi cô."

".....Được." Quý Sênh Ca đồng ý, dù sao bọn họ cũng làm đến bước kia rồi, còn gì phải sợ nữa.

Không lâu sau, Quý Sênh Ca từ tầng cao nhất đi xuống. Cửa thang máy mở ra, cô chưa kịp ra ngoài thì đã có người vào trước, "Chị Quý, chị về rồi!"

Cam Giai mừng rỡ kéo tay cô ra khỏi thang máy, "Chị về khi nào thế? Mọi chuyện giải quyết xong xuôi rồi ư?"

Quý Sênh Ca không muốn nói nhiều nên chỉ trả lời qua loa vài câu. Cam Giai thấy sắc mặt cô không tốt lắm, "Em còn định xin đạo diễn nghỉ để đến đồn cảnh sát một chuyện, nếu không có việc gì thì tốt quá."

Cô ấy cầm tay Quý Sênh Ca, cười nói: "Túi của chị để ở chỗ em, để em đi lấy."

Quý Sênh Ca cảm kích nói cảm ơn, xoay người về đoàn phim chờ cô ấy. Cam Giai gọi điện dặn dò trợ lý mang túi xách đến.

Cửa thang máy trước mặt chậm rãi khép lại, ánh mắt Cam Giai hơi tối. Vừa rồi chị Quý dùng thang máy kia, chỉ có thể là đi thế từ tầng cao nhất xuống.

****

Vật dụng trong túi không thiếu thứ gì, Quý Sênh Ca lấy đi động ra xem, quả nhiên không có cuộc gọi nào từ người nhà.

Tâm trạng cô không tốt, sau khi dặn dò trợ lý phải chăm sóc Cam Giai cẩn thận thì đánh xe về nhà.

****

"Ba."

Quý Mỹ Âm vội đẩy cửa bước vào, "Tối qua Quý Sênh Ca bị đưa đến đồn cảnh sát thẩm vấn, nhưng kỳ lạ là sáng sớm nay chị ta lại bình an rời khỏi đồn."

Quý Nhân buông bút trong tay nhìn con gái, "Con muốn nói gì thì nói đi."

"Buổi công chiếu hôm đó, con nhìn thấy Quý Sênh Ca ngồi vào xe của một người đàn ông."

"Ai?"

Nhắc đến chuyện này, Quý Mỹ Âm lại buồn bực. Cô ta đầu môi, "Con không thấy rõ, nhưng người đó có biển số xe đuôi 999."

Nghe vậy, Quý Nhân trầm ngâm. Nếu Mỹ Âm không nhìn nhầm thì đó chẳng phải là biển số xe của Cố Duy Thâm sao?

"Hừ! Quý Sênh Ca chắc chắn đã tìm được chỗ dựa rồi, nếu không dựa vào bản lĩnh của cô ta thì sao có thể đàm phán được quyền phân phối độc quyền kia chứ, lại còn giành được vai nữ ba."

"Không được nói bậy!" Sắc mặt Quý Nhân sa sầm.

Quý Mỹ Âm nóng nảy giậm chân, ồn ào nói: "Ba, ba chờ đi. Con nhất định phải tìm ra người đàn ông kia là ai!"

"Mỹ Âm."

Thấy con gái đẩy cửa bỏ đi, Quý Nhân cũng không đuổi theo. Hiện giờ Hoàn Cẩm không còn được như trước, nếu muốn đứng vững trong cái vòng này thì chỉ có thể tìm một chỗ dựa. Ông ta cũng muốn nhìn xem, Sênh Ca này có thể tìm được chỗ dựa nào hay không?!

HẾT CHƯƠNG 30.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Cô cũng qua đây đi

Editor: Cynlia

Khi trời vừa hừng sáng, Quý Sênh Ca phơi những chiếc áo cuối cùng lên giá treo. Đại khái là do hôm qua đi ngủ hơi sớm nên trời còn chưa sáng cô đã tỉnh lại, còn rảnh rỗi giải quyết sạch sẽ việc nhà chông chênh.

Những tia nắng dần lộ dạng sau màn mây, Quý Sênh Ca đứng trên ban công, đưa bàn tay hứng ánh bình minh phía chân trời ửng hồng. Cảnh tượng quá mức đẹp để khiến cô không kim lòng được, bèn lấy điện thoại ghi lại khoảnh khắc này. Tuy hiệu quả không bằng máy ảnh DSLR [1] nhưng nền ảnh lại khá rõ, khi nhìn vào ảnh chụp, chỉ thấy quả cầu lửa xa xa như được khảm trong lòng bàn tay, có cảm giác như mặt trời mọc lệch.

[1]: loại máy cơ chuyên dụng cho chụp ảnh.

Quý Sênh Ca chậm rãi cong môi, xoay người vào nhà. Hôm nay dậy khá sớm nên cô có thời gian làm bữa sáng phong phú để bồi bổ cho bản thân.

Sữa bò, bánh mì nướng kiểu Pháp ăn kèm với trứng ốp la và thịt xông khói, tráng miệng bằng trái cây trộn. Nguyên liệu không quá phong phú nhưng một người ăn thì lại dư dả.

Bức tường đối diện treo một bức ảnh trắng đen, Quý Sênh Ca bung ly sữa tươi cười nhìn bức ảnh, "Mẹ, chào buổi sáng." Sau đó cô lại cúi đầu yên lặng dùng điểm tâm.

Người phụ nữ trong ảnh là mẹ cô, trong trí nhớ của cô, ký ức về mẹ hết sức mờ nhạt. Song mỗi ngày cô đều nhìn ảnh mẹ để cố nhớ lại, sợ một ngày nào đó mình sẽ quên mất khuôn mặt của mẹ.

Người trong nhà kể với cô, mẹ vừa qua đời sau khi sinh cô không lâu, ba đã cưới người phụ nữ khác về, còn sinh cho cô một đứa em gái. Từ đó, cô như thành người thừa trong căn nhà kia.

Nếu ngày cả cô cũng quên mất mẹ, liệu còn ai nhớ đến bà trên cõi đời này đây?

Quý Sênh Ca ăn bữa sáng hết sức thong thả. Mỗi sáng mở mắt, cô đều tự nhắc nhở chính mình phải sống thật tốt, không chỉ vì bản thân cô mà còn thay phần mẹ nữa.

Áo khoác ni đen phác họa đường cong hoàn mỹ, Quý Sênh Ca đánh một lớp son mỏng, khiến cả người như bừng sáng hẳn. Làn da cô vốn trắng đến mức trong suốt, phấn son dày cộm chỉ càng làm

hông vẻ đẹp của cô mà thôi, ngược lại trang điểm nhẹ một chút lại vừa khéo tôn lên dung nhan điểm lệ.

Những người phụ nữ khác dành cả đời theo đuổi cái đẹp, mà cô trời sinh đã được phú cho nhan sắc hoàn mỹ, hơn nữa còn là nét đẹp không cần phải cố chứng tỏ mới thấy được. Trên thế giới này có vô số mỹ nhân, nhưng vẻ đẹp hiếm có thì rất ít, mà Quý Sênh Ca lại may mắn thuộc số ít này.

Tiến độ quay "Hạ Tuế" khá thuận lợi, đất diễn của Cam Giai không nhiều, sau khi hoàn thành hai ngoại cảnh thì những cảnh còn lại chỉ cần diễn ở trường quay là được. Ngoại cảnh lớn nhất cuối phim, mấy ngày nay cô ấy chẳng có gì để làm.

"Chị Quý." Cam Giai mặc trang phục diễn đi đến đưa cho cô một ly cà phê, cười tủm tỉm nói: "Hai ngày nay mọi người đều truyền tai nhau, nói chị Yên cố tình nhắm vào Hoàn Cẩm chúng ta nên chắc chắn sẽ tìm chị gây sự."

Quý Sênh Ca cảm ly cà phê đang nóng, kéo ghế cho Cam Giai, "Không được hùa theo bọn họ nói lung tung, em đang là nghệ sĩ mới của Hoàn Cẩm, phải tránh rắc rối với người ta."

"Vâng ạ." Cam Giai ngoan ngoãn gật đầu.

Ở đời ai mà chẳng thích người ngoan ngoãn hiểu chuyện, hiện tại Cam Giai vẫn chưa mấy tiếng tăm nhưng Quý Sênh Ca tin cô ấy chỉ thiếu một cơ hội!

Gần trưa, đoàn phim bắt đầu phát cơm. Người trợ lý chạy đi xếp hàng, còn Quý Sênh Ca đứng dậy vận động xương cốt, tiện đường ra ngoài mua đồ uống.

Gần Lễ Tinh có khá nhiều quán cà phê, Quý Sênh Ca gọi vani latte mà cô yêu thích, còn gọi thêm đồ uống để mang về cho cả đoàn. Từ sau khi nhập tổ, các cô đã gây ra không ít rắc rối, cô không muốn mọi người tiếp tục có ấn tượng xấu về Hoàn Cẩm.

Xách cà phê trở về, xuyên qua cửa kính, Quý Sênh Ca nhận ra bóng dáng quen thuộc nên sai bước qua đó.

"Trợ lý Cố."

Phía sau có tiếng bước chân, Cố Duệ xoay người, cau mày, "Quý tiểu thư."

Đại sảnh nhiều người qua lại, Quý Sênh Ca mở ví lấy một tấm thẻ ngân hàng đưa cho anh ta, "Tiền thay sản cho hàng xóm phải để tôi trả mới phải, mặt mã là sáu số 0, cảm ơn trợ lý Cố đã giúp đỡ."

Cố Duệ quét mắt nhìn thẻ ngân hàng trong tay cô, khuôn mặt lạnh nhạt vẫn không có biểu cảm gì, "Không cần khách sáo."

Thấy anh ta nhận thẻ, Quý Sênh Ca như trút được gánh nặng rồi đi. Cô hiểu Cố Duệ tuyệt đối sẽ không tốt bụng cho cô mượn tiền nhưng cô không muốn làm rõ, người đàn ông kia hẹp hòi muốn chết!

Trên tầng cao nhất, Cố Duy Thâm nhưn mày nhìn tấm thẻ ngân hàng màu xanh, "Đây là cái gì?"

"Quý tiểu thư trả tiền." Cố Duệ đứng trước bàn, thành thật chuyển lời của Quý Sênh Ca, "Cô ấy nói số tiền này phải để cô ấy bỏ ra mới đúng."

Ánh mặt trời ngoài cửa tươi đẹp, Cố Duy Thâm chậm rãi vươn tay, đầu ngón tay gõ nhẹ mặt bàn, "Cô ấy còn nói gì nữa không?"

Cố Duệ nghĩ một lát, "Cô ấy cảm ơn tam thiếu đã giúp đỡ, mặt mã là sáu số 0."

Ngón tay thon dài của người nào đó vẽ vài đường lên mặt bàn, chột đưa tay kẹp lấy tấm thẻ ngân hàng kia. Hình như lần nào cô cũng muốn phui sạch quan hệ với anh, cứ như bọn họ thật sự chỉ là hai người xa lạ.

****

Chạng vạng, Quý Sênh Ca lái xe về nhà. Hôm nay Cam Giai xong việc sớm nên cô cũng có thể về sớm nghỉ ngơi. Buổi chiều cô nhận được điện thoại của ba, ông ta bảo mấy ngày độc quyền phân phối thu được lợi nhuận không nhỏ. Nghe giọng nói kích động của ba bên kia đầu dây, số lợi nhuận này hẳn có thể bù cho khoản thâm hụt của Hoàn Cẩm.

Cuối cùng ba cô còn bằng lòng hỏi về việc tối qua cô bị đưa đến đồn cảnh sát, chỉ là Quý Sênh Ca nhận ra trong giọng nói của ông ta không có chút lo lắng nào.

Cháo đang nấu trong nồi sôi ừng ực, Quý Sênh Ca lấy lại tinh thần, rửa sạch rau vừa thái rồi chuẩn bị bắc nồi xuống.

Di động bên cạnh đột nhiên đổ chuông, cô nhìn dây số không thể quen thuộc hơn, động tác chột khựng lại.

Tiếng chuông réo rất hết sức chói tai, Quý Sênh Ca lau khô tay, nhấn nút nhận cuộc gọi, "Alo."

"Tôi đang ở Kim Khuyết, cô cũng qua đây đi."

Nghe được giọng nói trầm thấp quen thuộc của người đàn ông, Quý Sênh Ca khẽ cắn môi: "Tam thiếu, tối nay tôi bận."

"Bận việc gì?"

"Tôi có hẹn với bạn."

Cách một chiếc điện thoại, Quý Sênh Ca nghe rõ tiếng cười từ cổ họng Cố Duy Thâm, "Vai nữ ba sắp quay xong rồi nhỉ?"

"Tam thiếu....."

"8 giờ, nếu tôi không thấy cô xuất hiện, ngày mai cánh cửa nữ ba sẽ bị cắt hết."

"....."

Tút TUT TUT...

Đột nhiên bị cúp máy khiến Quý Sênh Ca cắn bản không kịp trở tay. Cô nhìn đồng hồ treo tường, tất bếp đang nấu dở rồi cầm áo khoác và ví da ra cửa.

HẾT CHƯƠNG 31.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.